

Giới thiệu Người Láng Giềng Của Ánh Trăng

Người Láng Giềng Của Ánh Trăng là một câu chuyện tình ngọt ngào giữa một sĩ quan ưu tú và cô. Cô cứ quan tâm anh, rồi tiếp cận anh, làm anh phải xuyên xao, và... chịu trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mục đích anh đến

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu xuống triền núi, rừng cây xanh tươi lấp lánh tia sáng vàng. Ngôi chùa tọa lạc trên đỉnh núi, lặng lẽ nhìn xuống thành phố cách đó không xa. Cánh cổng của ngôi chùa có màu vàng xỉn, lối đi lát đá cũ kỹ và sạch sẽ, trong sân trồng không ít hoa cỏ. Bởi vì còn sớm nên xung quanh tĩnh lặng, không một bóng người.

Tạ Cẩm Tri mặc áo khoác mỏng, quần dài màu đen và đi đôi giày thể thao, rảo bước nhanh trên con đường núi. Cô móc mười đồng mua vé thắng cảnh, đi qua cổng chùa. Khi ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy bậc thang trắng và quần thể kiến trúc hoành tráng ở trên cao. Cô thầm thở dài một tiếng trong lòng.

Đi mấy bước, điện thoại đổ chuông, đồng nghiệp cũng là cô bạn thân Nhiễm Dư gọi tới: “Cẩm Tri, cậu đã đỡ chút nào chưa? Có cần mình mang cơm trưa cho cậu không?”

Tạ Cẩm Tri cười đáp: “Không cần đâu. Mình không sao.”

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng chim hót véo von. Nhiễm Dư nghe thấy nên tò mò hỏi: “Cậu đang ở đâu thế?”

“À...” Cẩm Tri tiếp tục leo cầu thang: “Mình đang ở chùa Bảo An.”

Nghe bạn nói vậy, Nhiễm Dư tỏ ra sốt ruột: “Chẳng phải tôi qua cậu bảo khó chịu trong người hay sao? Bị ốm còn không ở nhà nghỉ ngơi, lên núi làm gì thế? Lẽ nào định xin Bồ Tát phù hộ? Cậu là người theo chủ nghĩa vô thần cơ mà?”

Cẩm Tri đã đi tới cửa chính điện, cô từ tốn mở miệng: “Yên tâm đi! Mình khỏi rồi, ra ngoài càng dễ chịu hơn. Mình đúng là người theo chủ nghĩa vô thần. Tuy nhiên, đối với những sự vật chưa biết rõ, mình cũng có chút kính sợ.”

Bên ngoài ánh nắng ảm áp, nhưng trong đại điện tương đối lạnh lẽo, đâu đâu cũng thấy màu sắc nặng nề, u tối. Pho tượng Phật màu vàng ngự trên bảo tọa, đôi mắt từ bi hướng về phía trước. Hương vòng phảng phất tỏa ra mùi dễ chịu, thấm thấu vào lòng người.

Cẩm Tri đứng bất động trong giây lát rồi quỳ xuống trước tượng Phật, ba quỳ chín dập đầu. Khi trán chạm xuống tấm đệm cỏ, cô lơ mơ nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau. Chắc có du khách khách đang đi vào.

Sau khi vái lạy xong, cô chấp hai tay trước ngực, nhắm mắt cầu nguyện một lúc mới đứng lên. Vừa mở mắt, cô liền nhìn thấy một người đàn ông ở bên cạnh, chính là người vừa đi vào.

Cẩm Tri liếc qua người đàn ông. Anh mặc áo sơ mi trắng, quần đen đơn giản, dáng người rất cao. Dù đại điện hơi tối nhưng đường nét gương mặt anh vẫn rõ ràng.

Người đàn ông đứng thẳng, hai tay chấp sau lưng, cách cô vài bước. Tuy nhiên, anh không chú ý đến cô mà nhìn chằm chằm pho tượng Phật. Cẩm Tri cảm thấy đối phương có chút kỳ lạ. Bình thường, khách vào chùa cũng sẽ để ý đến tượng Phật nhưng chỉ liếc qua, nhưng người đàn ông này nhìn không chớp mắt, như đang nghiền ngẫm điều gì đó.

Cảm nhận được ánh mắt của Cẩm Tri, anh liền quay mặt về phía cô.

Cẩm Tri gật đầu, cười với anh: “Chào anh!”

Người đàn ông yên lặng vài giây, bỏ hai tay vào túi quần, cũng mỉm cười: “Chào cô!”

Anh có diện mạo tuấn tú, nụ cười mỉm dường như lan tận đến đuôi mắt, khiến ngũ quan trở nên sinh động hơn. Tuy nhiên, nét cười trong mắt anh lại rất nhạt, đến mức như có như không. Từ người anh toát ra sự trầm tĩnh và lạnh đạm khó tả.

Hai người im lặng một lát, Cẩm Tri lại hỏi: “Vừa rồi, tôi thấy anh cứ dỗi mắt về pho tượng Phật. Anh đang nhìn gì thế?” Quả thực cô cũng có chút tò mò.

Người đàn ông nhìn cô rồi đưa mắt về phía bức tượng. Cẩm Tri tưởng đối phương không trả lời. Nhưng vừa quay người đi ra ngoài, cô liền nghe thấy giọng anh vang lên: “Tôi đang xem... tượng mạo của Đức Phật có điểm gì khác con người?”

Cần Tri hơi ngậy ra. Đi được vài bước, cô lại quay đầu, người đàn ông vẫn đứng yên tại chỗ.

Bên ngoài bầu trời trong xanh, ánh nắng phủ một màu vàng nhạt lên ngôi chùa, một mùi tươi mới pha trộn cỏ cây và đất sét thoang thoảng trong không gian. Cần Tri nhanh chóng đi sang gian bên cạnh.

Đến khi cô dạo một lượt và leo lên ngọn tháp bảy tầng rồi quay về cửa chính điện, trong chùa đã xuất hiện không ít du khách. Từng tốp hai ba người đứng ngoài sân hoặc đi lại giữa các gian, bầu không khí tương đối náo nhiệt.

Cần Tri thấy hơi lạ, vì bình thường đâu có đông người đến thế. Cô rút điện thoại xem lịch, liền hiểu ra vấn đề. Hôm nay là ngày mười chín tháng Hai âm lịch, là ngày sinh thần của Bồ Tát. Hồi nhỏ, mẹ từng đưa cô lên chùa mấy lần vào ngày này. Cô còn nhớ, nhà chùa phục vụ cả đồ chay và bánh trái rất ngon.

Cần Tri đi ngược dòng người, tới nơi yên ắng hơn. Ở bờ tường trắng phía trước có một thầy bói mặc áo cánh dài đang bày biện. Bình thường, Cần Tri không bao giờ tiếp xúc với kiểu người này. Nhưng hôm nay, cô chăm chú quan sát đồng tranh bát quái phức tạp mà anh ta bày trên bàn rồi tiến lại gần.

Mới sáng sớm đã có khách hàng, thầy bói cười toét miệng. Anh ta kéo một cái ghế ở bên cạnh cho Cần Tri: “Mời cô ngồi! Cô muốn hỏi điều gì? Nhân duyên, việc học hành hay tài vận?”

Cần Tri ngồi xuống, im lặng vài giây mới lên tiếng: “Là thế này... gần đây, tôi gặp phải một chuyện... rất kỳ quái.”

Thầy bói “Ồ” một tiếng.

Ngọn gió thổi lá cây reo xào xạc. Cần Tri đặt hai tay lên đầu gối, thăm cân nhắc câu từ. Vừa định mở miệng, cô bất chợt nhìn thấy người đàn ông vừa rồi xuất hiện trong đám đông.

Thì ra nhà ăn của ngôi chùa đã bắt đầu phát cơm chay. Ngoài cửa xếp thành hàng dài. Anh dứt hai tay vào túi quần, đi xuyên qua dòng người ra ngoài. Xung quanh đều là các ông chú, bà thím lớn tuổi, cười nói không ngớt. Chỉ có anh là trẻ trung, cao lớn, diện mạo sáng sủa nên hết sức nổi bật.

Đi vài bước, người đàn ông đột ngột dừng lại, cúi đầu hỏi bà thím bên cạnh câu gì đó. Bà thím nói rất to, ngay cả Cần Tri ngồi khá xa cũng nghe thấy: “Chàng trai, cháu hỏi chúng tôi đang làm gì hả? Tất nhiên là nhận cơm chay rồi. Cơm chay ngon lắm, chỉ chùa Bảo An mới được ăn đồ ngon như thế. Nghe nói truyền thống này đã tồn tại mấy trăm năm. Cháu muốn ăn thử thì xếp hàng sau bác đi.”

Bà vừa dứt lời, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía người đàn ông. Ngoài dự liệu của Cần Tri, anh gật đầu rồi đi ra sau bà thím.

Trước đó ở trong chính điện, bất giác anh về chứng chạc của anh, lại nghe câu nói về “tướng mạo của Phật”, Cần Tri cảm thấy anh có phong thái của một “cao nhân”. Giờ đây, “cao nhân” đứng xếp hàng cùng những người trung niên để nhận cơm chay. Khóe miệng Cần Tri bất giác cong lên. Cô vừa định thu hồi ánh mắt, người đàn ông như linh cảm điều gì đó, đột nhiên quay đầu về bên này.

“Cô ơi! Cô ơi! Rốt cuộc cô muốn hỏi điều gì?” Thầy bói lên tiếng.

Cần Tri đưa mắt về phía thầy bói, ngập ngừng vài giây mới trả lời: “Chuyện là thế này. Gần đây, hệ thống máy tính lớn của cơ quan chúng tôi có chút bất thường. Tôi cảm thấy... hoặc là nó bị trùng tà, hoặc là gặp phải hacker rất lợi hại...”

(Máy tính lớn (Mainframe) là loại máy tính có kích thước lớn được sử dụng chủ yếu bởi các công ty lớn như các ngân hàng, các hãng bảo hiểm... để chạy các ứng dụng lớn xử lý khối lượng lớn dữ liệu như kết quả điều tra dân số, thống kê khách hàng và doanh nghiệp, và xử lý các giao tác thương mại... Máy tính lớn có kích cỡ lớn hơn nhiều so với máy tính cá nhân, có thể nhận hàng ngàn lệnh một lúc.)

Cô còn chưa nói hết câu, điện thoại của thầy bói bỗng đổ chuông. Anh ta tỏ ra áy náy: “Chờ tôi một lát, tôi nghe điện thoại đã.” Nói xong, anh ta rút chiếc iPhone 5 ra khỏi túi áo.

Cần Tri ngậm miệng, nghe anh ta nói chuyện: “Ừ, anh vừa mở hàng. Anh đang có khách ở đây. Trưa anh về nhà ăn cơm. Buổi chiều khi nào xong, anh sẽ đi đón con...”

Cần Tri đột nhiên mất hứng. Cô cảm thấy hành động xem bói của mình vừa ấu trĩ vừa nực cười. Không đợi đối phương kết thúc cuộc điện thoại, cô rút mười đồng đặt lên bàn rồi đứng dậy bỏ đi.

Mặt trời ngày càng lên cao, chiếu sáng cả ngôi chùa. Không khí thoang thoảng mùi thức ăn thơm phức. Tuy trong lòng chứa đầy tâm sự nhưng Cần Tri cũng có chút đói bụng. Lúc này, cơm chay đã phát hết. Mấy chục chiếc bàn tròn ở nhà ăn chật ních người. Cô nhất thời không nhìn thấy người đàn ông vừa rồi.

Phát hiện có mấy nhà sư bê mâm bánh ngọt từ nhà bếp đi ra ngoài, Cần Tri liền đi tới chỗ họ. Khi cô cầm hai miếng bánh đậu xanh tách khỏi đám đông, nhà sư ở phía sau thông báo: “Bánh ngọt đã được phát hết.”

Cô vừa cầm cúi đi về phía trước vừa ăn một miếng. Miếng bánh mềm và mịn, vừa vào miệng đã tan, đầu mảy của cô lập tức giãn ra. Đi một đoạn, trước mặt bỗng xuất hiện đôi giày nam màu đen, Cần Tri liền ngừng đi.

Lại là người đàn ông đó. Anh đứng trước mặt cô, hai tay chắp sau lưng. Đôi mắt đen tuyền không rõ dưới ánh mặt trời.

Anh đã ăn xong rồi? Cẩn Tri nuốt miếng bánh, khẽ gạt đầu với đối phương rồi định đi vòng qua người anh.

Ai ngờ, anh giờ tay chặn cô lại. Cẩn Tri kinh ngạc nhìn anh.

Về mặt người đàn ông vẫn hết sức bình tĩnh. Anh từ tốn buông thõng cánh tay rồi lại chấp ra sau lưng. Thân hình anh vốn cao lớn, bây giờ đứng ở khoảng cách gần, chăm chú quan sát cô, nên tự dưng mang lại cảm giác bức người.

Tại sao người đàn ông xa lạ này lại chặn đường mình? Trong đầu Cẩn Tri vụt qua hình ảnh anh xếp hàng ăn cơm chay vừa rồi. Cô liền hiểu ra vấn đề. Bằng không, còn nguyên nhân gì khác?

Cô đưa miếng bánh đậu xanh còn lại ra trước mặt anh: “Anh ăn đi!”

Người đàn ông không cảm ngay. Anh hết nhìn cô rồi lại hướng ánh mắt xuống miếng bánh.

Cẩn Tri cười cười: “Bánh rất ngon. Không sao, anh cứ ăn đi!”

Anh bất động vài giây, đầu mày hơi cau lại. Không hiểu tại sao anh lại nhú mày nhưng Cẩn Tri cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Cuối cùng, anh giờ tay nhận lấy rồi đưa lên miệng, động tác từ tốn và tao nhã.

Người đàn ông nhanh chóng ăn xong. Cẩn Tri nhoen miệng cười với anh, chuẩn bị rời đi. Tuy nhiên, giọng nói trầm thấp, ôn hòa của anh đã vang lên: “Cô gái! Tôi đã ăn bánh theo yêu cầu của cô. Tôi nghĩ, tôi có thể nói rõ nguyên nhân đến đây rồi.”

Hả? Cẩn Tri nhướn mày nhìn anh.

“Tôi biết cô gặp phải chuyện rất đáng sợ.” Anh tiếp tục lên tiếng.

Cẩn Tri sững sờ, toàn thân hóa đá trong giây lát.

Người đàn ông lại chấp hai tay ra sau lưng, nhìn cô đăm đăm. Ánh nắng tạo thành cái bóng nhàn nhạt bên cánh mũi của anh.

“Tôi có thể giúp cô giải quyết.”

Lời tác giả: Ba tháng trôi qua thật nhanh, tôi lại đào “hố” mới rồi. Lần này là tác phẩm hiện đại có yếu tố viễn tưởng. Tuy nhiên, nội dung chủ yếu là ngôn tình đô thị, yếu tố viễn tưởng rất ít, hy vọng mọi người sẽ thích. Những độc giả chưa từng đọc truyện viễn tưởng hãy kiên nhẫn đọc thử vài chương xem có hợp khẩu vị hay không. Bởi vì nam chính truyện này rất dễ thương. Hơn nữa, trước khi tôi viết truyện phá án, nhiều người nghe nói đến phá án cũng chẳng có hứng thú còn gì? Tôi sẽ không viết những thứ cứng nhắc và khó hiểu như trong ấn tượng của các bạn. Tác phẩm này cũng không có tình tiết u ám và ở trên vũ trụ. Các bạn cứ coi như tiểu thuyết ngôn tình là được.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trí tuệ nhân tạo

Bầu trời trong vắt, nắng vàng ấm áp bao phủ, vậy mà Tạ Cẩn Tri lại cảm thấy sống lưng lạnh toát. Trong khi đó, người đàn ông vẫn nhìn cô bằng ánh mắt bình thản.

Cẩn Tri biết rõ, cô chưa từng gặp người đàn ông này trước kia. Cô im lặng một lát rồi lên tiếng: “Từ trước đến nay, tôi không bao giờ tin vào mấy chuyện ma quỷ siêu nhiên.” Cô hướng đôi mắt trong veo về phía anh: “Anh có chân có tay, tướng mạo tử tế, sau này đừng giờ mấy trò lừa đảo như vậy nữa.”

Ngon gió thổi nhẹ bên tai. Xung quanh, người đi đi lại lại tấp nập. Ánh nắng rọi xuống, khiến gương mặt anh đặc biệt rõ nét và toát lên vẻ tĩnh lặng.

Người đàn ông im lặng, không biết đang nghĩ gì. Tạ Cẩn Tri lại một lần nữa cất bước rời đi. Tuy nhiên, anh vẫn đưa tay ngăn cản, làm cô suýt nữa đụng vào người anh. Trong lòng có chút bức dọc, ánh mắt của cô đánh lại.

Người đàn ông cất giọng dịu dàng: “Cô chẳng có gì đáng để tôi lừa cả.”

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Cẩn Tri là: Anh ta nói cũng có lý. Nhưng ngẫm nghĩ kỹ, câu này hơi sỉ nhục cô thì phải.

“Anh thử nói xem. Tại sao anh lại khẳng định tôi gặp chuyện đáng sợ?” Cô nhìn anh chằm chằm.

Người đàn ông yên lặng vài giây. “Bởi vì tôi là...” Anh đáp: “Hacker hàng đầu.”

Tạ Cần Tri không khỏi sửng sốt. Người đàn ông bỏ hai tay vào túi quần, dời mắt về phía xa xa.

“Ứng Hàn Thời, 189XXXX3598.”

Tựa như biết chắc cô sẽ gọi cho mình, nói xong câu này, anh liền quay người đi về phía cổng chùa. Người ra vào rất đông, Ứng Hàn Thời nhanh chóng khuất dạng. Tạ Cần Tri đứng yên tại chỗ một lúc rồi rút di động lưu số của anh.

***

Thư viện tỉnh nằm ở vị trí trung tâm thành phố Giang. Nhìn từ phía xa xa, tòa kiến trúc màu xám nghiêm trang tọa lạc trên con đường đông đúc của thành phố. Sau khi tốt nghiệp đại học vào năm ngoái, Tạ Cần Tri cũng coi như “vượt năm cửa ải chém sáu tướng”, trở thành nhân viên biên chế của thư viện.

(“Qua năm cửa ải chém sáu tướng” dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo đi tìm Lưu Bị và từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, tạo nên uy danh lừng lẫy. Ngụ ý của câu này là vượt qua muôn vàn khó khăn).

Buổi trưa, bầu trời trở nên u ám, mây mù như tấm vải xám trắng đục bao trùm cả thế gian. Cần Tri vừa đi vào đại sảnh, Nhiệm Dư lập tức đứng dậy từ sau dãy bàn làm việc, mở to mắt quan sát cô: “Cậu không sao thật đấy à?”

Cần Tri kéo tay bạn: “Mình ổn rồi. Cậu không thấy mình có thể đi làm rồi hay sao?”

Nhiệm Dư gạt đầu, quay sang đồng nghiệp ngồi sau dãy bàn làm việc: “Trang Xung! Máy ngày này Cần Tri không được khỏe, anh hãy chịu khó làm nhiều một chút nhé!”

Người đàn ông tên Trang Xung khẽ “ừ” một tiếng, trong khi mắt vẫn dán vào máy tính, thân hình cao gầy bất động.

Cần Tri cười, đẩy tay Nhiệm Dư: “Cậu đừng bắt nạt cậu ấy.”

Nhiệm Dư lườm bạn một cái: “Mình đâu có bắt nạt anh ta. Cậu đừng tưởng anh ta ngồi nghiêm chỉnh là đang làm việc. Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, anh ta mãi chơi game đấy chứ.”

Buổi chiều êm ả trôi qua. Hôm nay là ngày làm việc nên người đến thư viện không đông lắm. Sau khi hoàn tất công việc, Cần Tri chống cằm, lơ đãng liếc nhìn xung quanh. Trang Xung đang đứng giữa hai giá sách, bận rộn sắp xếp. Anh ta và Cần Tri vào cơ quan cùng đợt. Bình thường, anh ta tương đối ít nói. Vừa rồi, anh ta nghe lời dặn của Nhiệm Dư, một mình làm phần lớn công việc, đúng là thanh niên ngành kỹ thuật chịu thương chịu khó điển hình.

Nhiệm Dư ngồi ở vị trí của mình, cầm cúi chỉnh lý đồng giấy ghi chú của sách. Ánh mắt Cần Tri lướt qua người Nhiệm Dư, dừng lại ở chiếc máy tính trước mặt bạn rồi đảo qua dãy máy tính, cuối cùng là màn hình trước mặt mình. Đây là máy tính mới mà cơ quan trang bị đồng loạt vào đầu năm nay.

Ánh mắt cô lại thuận theo đường dây điện, dừng lại ở phòng máy chủ cách đó không xa. Đằng sau cánh cửa kính là thân máy chủ khổng lồ màu xám đen, chiếm trọn cả căn phòng.

Hệ thống máy tính này được nhập khẩu từ Mỹ vào đầu năm nay. Nhờ vậy, thư viện tỉnh trở thành một trong những thư viện hiện đại và lớn nhất khu vực Hoa Trung, thậm chí cả nước.

(Hoa Trung là một trong bảy khu vực địa lý lớn của Trung Quốc, nằm ở miền Trung, hạ lưu sông Hoàng Hà và trung lưu sông Trường Giang. Trên thực tế, khu vực này gồm ba tỉnh Hà Nam, Hồ Bắc, Hồ Nam)

Thư viện rất yên tĩnh. Cần Tri tựa như có thể nghe thấy tiếng máy chủ vận hành. Cô cầm di động đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Cầu thang không một bóng người. Cần Tri thổi bụi trên bậc thang rồi ngồi xuống, sau đó gọi điện cho Tạ Cần Hành.

Có lẽ đang bận nên một lúc sau, Tạ Cần Hành mới bắt máy. Tính Cần Tri tương đối trầm, vậy mà anh trai cô còn hướng nội, trầm ổn gấp nhiều lần. Tuy nhiên, trong công tác nghiên cứu khoa học, anh thường đưa ra nhiều ý kiến táo bạo và có tính đột phá. Do đó, anh đã là Phó giáo sư dù chưa đến ba mươi tuổi.

“Cần Tri, có chuyện gì thế?” Tạ Cần Hành hỏi bằng giọng đầy quan tâm. Anh biết rõ tính em gái, nếu không phải chuyện gấp gáp, cô sẽ không làm phiền anh trong giờ làm việc.

Cần Tri một tay cầm di động, một tay vẽ xuống đất, bất chấp bụi bẩn.

“Em muốn hỏi anh một chuyện. Nếu máy tính... đặc biệt là máy tính lớn không hoạt động theo lệnh mà tự hoạt động một cách hỗn loạn thì có thể do nguyên nhân nào tạo thành?”

Tạ Cần Hành thực sự có chút bất ngờ, một lúc sau mới trả lời: “Về cơ bản có hai nguyên nhân. Một là hacker xâm nhập.”

Nhắc đến “hacker”, trong đầu Cần Tri bất giác vụt qua gương mặt của người đàn ông ban sáng.

“Sau khi bị hacker khống chế, máy tính hoạt động như thế nào hoàn toàn dựa theo ý đồ của hắn. Chắc em cũng biết rõ điều này.” Tạ Cần Hành ngừng vài giây, giọng nói thấp thoáng ý cười: “Nguyên nhân thứ hai chính là trí tuệ nhân tạo, lĩnh vực mà những người làm nghiên cứu khoa học như bọn anh hay

gặp nhưng cách xa cuộc sống đời thường.”

(“Trí tuệ nhân tạo” hay còn gọi “Trí thông minh nhân tạo” (Artificial Intelligence) là khoa học liên quan đến việc làm cho máy tính có những khả năng của trí tuệ như con người)

Cần Tri yên lặng, lắng nghe anh nói tiếp: “Em cũng biết đấy, các nước nghiên cứu lĩnh vực trí tuệ nhân tạo đã nhiều năm. Có điều, bất kể là nước ta, Nhật Bản hay Mỹ, việc nghiên cứu vẫn đang ở giai đoạn đầu. Anh có một bạn học chuyên về lĩnh vực này ở Viện Khoa học Trung Quốc. Cậu ấy bảo, trong phòng thí nghiệm của cậu ấy thường xuyên xảy ra hiện tượng máy tính không làm theo lệnh, mà tự hoạt động hỗn loạn.”

Cần Tri khẽ “vâng” một tiếng.

Anh trai cô lại hỏi: “Bên em gặp phải vấn đề cụ thể nào?”

Giọng Cần Tri có chút nặng nề: “Có lẽ là nguyên nhân đầu tiên, nhưng cũng có khả năng là nguyên nhân thứ hai.”

Tạ Cần Hành trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Anh nhớ, cơ quan em mới nhập hệ thống này hồi đầu năm đúng không?”

“Vâng. Chính là nó.” Cô đáp.

Đầu kia điện thoại lại tĩnh lặng vài giây. Cuối cùng, Tạ Cần Hành nói: “Bây giờ em đừng làm gì cả. Đợt này anh bận một dự án phải cắt đứt liên lạc với bên ngoài, đến điện thoại cũng không được sử dụng. Tuần sau anh qua bên đó, chúng ta gặp rồi nói chuyện sau.”

***

Tầm chiều tối, mây đen ùn ùn kéo đến, bầu trời tựa như sắp đổ cơn mưa. Căn hộ thuê của Tạ Cần Tri nằm ở gần thư viện tỉnh, đi bộ khoảng bảy, tám phút là tới. Cô vừa về đến nhà, liền có giọt nước mưa từ ngoài cửa sổ hắt vào. Tiếng rào rào đến rất nhanh, báo hiệu một cơn mưa lớn.

Máy hộp chuyển phát nhanh đã dỡ ra, để lộn xộn ở gần cửa ra vào; trên sofa đầy quần áo của cô; chăn ở trên giường gấp một cách tùy tiện; mặt bàn cũng bừa bộn. Nhiệm Dư từng nhận xét, Cần Tri là người “bề ngoài xinh xắn nhưng không đảm đang” điển hình.

Cần Tri chẳng hề bận tâm. Cô thấy như vậy cũng tốt, mang lại cảm giác ấm áp. Cô dọn đồ sang một bên, chừa chỗ trống trên mặt bàn rồi đặt hộp cơm cà ri vừa mua từ quán ăn nhỏ. Cần Tri ngồi xuống, vừa ăn cơm vừa mở điện thoại, gõ chữ “Úng Hân Thờ!” vào ô tìm kiếm.

Không có kết quả nào, bất kể là hình ảnh hay lí lịch, thông tin cuộc đời... Lẽ nào anh ta thật sự là hacker?

Cần Tri ngẩng đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Cách đó không xa là tòa nhà thư viện, lúc này đã tắt đèn tối om, giống một người khổng lồ màu xám đứng trong màn mưa trắng xóa.

Góc tường đột nhiên vang lên tiếng “ding dong”. Cần Tri nhìn qua bên đó, “Robot dọn nhà” mà cô mua từ mấy tháng trước bắt đầu hoạt động.

Lúc mới mua về, Cần Tri còn có hứng thú đi theo quanh căn phòng, xem nó làm việc. Thời gian sau, cô đã quen với sự tồn tại của nó.

Cô buông đũa rồi đứng dậy, đi đến chỗ cổ máy, ngồi xổm xuống, lặng lẽ quan sát.

“Người máy dọn nhà” là cách gọi mỹ miều của nhà sản xuất. Trên thực tế, nó chỉ là “cỗ máy quét dọn” mà thôi. Sản phẩm hình tròn, giống một cái bánh kim loại cỡ lớn, trên thị trường bán mấy ngàn nhân dân tệ. Nó được cài đặt chế độ quét dọn, trên đầu có camera, bên trong có con chip. Nó có thể căn cứ vào địa hình gian phòng, thiết lập sơ đồ quét dọn đơn giản. Nếu đặt chế độ hẹn giờ, nó sẽ tự động dọn cả căn phòng rồi quay về bên ổ điện, không cần con người điều khiển.

Tạ Cần Hành nói, lĩnh vực trí tuệ nhân tạo cách cuộc sống của cô rất xa. Nhưng người chăm chỉ và sạch sẽ như anh chắc vẫn chưa từng dùng “robot dọn nhà”.

Không biết, “trí năng nhân tạo sơ cấp” ở giai đoạn nghiên cứu như anh nói tiên tiến hơn cỗ máy này bao nhiêu lần?

Đến lúc trời tối đen, mưa vẫn không ngớt. Cần Tri ngồi bên cửa sổ đọc sách. Mới giờ vài trang, điện thoại của cô chợt đổ chuông. Là Nhiệm Dư gọi tới, giọng nói rất sốt ruột: “Cần Tri! Cậu nhất định phải giúp mình một việc. Mình xin cậu đấy!”

“Nói đi!” Cần Tri tiếp tục giờ sách, khước miệng cong cong: “Cậu vội gì chứ?”

Ngữ khí của Nhiệm Dư vừa ù rũ vừa áy náy: “Hôm nay, lúc ra về, mình đã quên không đóng máy cửa sổ chính ở khu thư tịch cổ...”

Tạ Cần Tri liền dừng động tác.

“Mình biết mưa to như vậy, đi lại rất bất tiện, nhưng mình sống ở bên này bờ sông, cách cơ quan khá xa. Mình đã gọi cho Trang Xung, nhưng cậu cũng biết anh ta cứ về đến nhà là bập vào game, chẳng nghe máy gì cả. Chỉ có cậu ở gần nhất, nhờ cả vào cậu đấy. Nếu sách quý bị ướt, chắc Giám đốc sẽ lột da mình mất. Mình đúng là sơ suất quá. Thật ngại quá, cậu có thể đi một chuyến không? Ngày mai mình mời cậu ăn lẩu nhé!”

Biết tình hình tương đối tệ hại, Cần Tri không biết nói gì. Nhiệm Dư nghiêng rằng: “Nếu cậu không tiện thì để mình đi vậy. Không sao đâu.”

“Không phải.” Cần Tri ngắt lời bạn, ngừng đầu dỗi mắt về phía khu thư viện. Tòa kiến trúc đã trở nên không rõ ràng, tựa như hòa tan vào bóng đêm.

Tối hôm kia, cô một mình đến cơ quan, được chứng kiến sự việc hết sức ly kỳ. Hôm nay, liệu cô có gặp lại cảnh tượng đó hay không?

“Vừa rồi mình đang nghĩ đến chuyện khác.” Cần Tri lên tiếng: “Mình đi ngay đây, cậu đừng lo.”

Tạ Cần Tri lấy ô và đèn pin rồi rời khỏi nhà. Trời mưa rất to nên đường phố thừa thớt bóng người và xe.

Đèn đường tù mù, Cần Tri đi qua vó số vũng nước, nhanh chóng đến tòa nhà thư viện.

Có hai ba chiếc ô tò đở ở ngoài cổng. Bình thường, cô không chú ý đến xe cộ nhưng hôm nay có một chiếc đặc biệt nổi bật. Là xe mui trần hai chỗ Porsche màu đen bóng loáng, chỉ qua đường nét thân xe cũng biết là loại đắt tiền.

Cần Tri liếc qua rồi đi vào thư viện. Đến dưới mái hiên, cô thu ô, quẹt thẻ mở cửa, bật ngọn đèn ở hành lang. Ngọn đèn sáng trắng như hồ nước trải dài từ vị trí của cô, tỏa ra bốn phương tám hướng, từ từ tràn qua hành lang tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiễn em về nhà

Trong con mắt nhiều người, Tạ Cần Tri người cũng như tên, là một cô gái thanh tú, trầm tính, có tri thức. Cô tốt nghiệp đại học danh tiếng Hoa Trung với thành tích xuất sắc. Từ khi tham gia công tác, cả ngày cô chỉ làm bạn với sách. Bình thường, Cần Tri tương đối ít nói, không chủ động bắt chuyện, tạo lập quan hệ xã giao. Tuy nhiên, những người bạn thân như Nhiễm Dư biết rõ, an phận và trầm tĩnh chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Trên thực tế, cô bạo dạn, có chính kiến, thậm chí còn có chút nổi loạn và lòng hiếu kỳ mạnh mẽ. Cô bạn Nhiễm Dư luôn gây ấn tượng là người năng nổ, tháo vát nhưng mỗi khi gặp phải chuyện cấp bách, cô luôn vô thức dựa dẫm vào Cần Tri.

Ví dụ như tối hôm nay, một phần do Nhiễm Dư nhờ giúp đỡ, một phần là bản thân muốn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì nên Cần Tri không hề do dự, đi thẳng vào tòa nhà tối đen.

Xung quanh rất yên tĩnh. Tiếng mưa gió bị ngăn lại ở bên ngoài cửa sổ, tựa như cách cả thế giới. Hành lang được chiếu sáng chỉ có nhịp bước chân đều đều của Cần Tri. Cô đã lên đến tầng có khu lưu trữ thư tịch cổ. Cô đi rất chậm, tay nắm chặt đèn pin để đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra. Tuy nhiên, cho tới thời điểm này, tất cả vẫn diễn ra bình thường.

(Thư tịch cổ: Sách vở thời xưa)

Cần Tri tiếp tục di chuyển từng bước về khu thư tịch cổ, đồng thời bật đèn dọc hành lang. Do quá tĩnh lặng nên những âm thanh cực khẽ cũng được khuếch đại lên, lọt vào tai cô rõ mồn một. Ví dụ, tiếng “rì rì” ở dây tóc bóng đèn, tiếng giọt nước rơi lộp bộp trên mái hiên ở đầu đó. Những âm thanh này phảng phất khiến lòng người trở nên trống trải và cô liêu.

Cần Tri nhanh chóng đi đến cửa dẫn vào khu lưu trữ sách. Toàn bộ đèn ở hành lang đã được bật sáng nhưng bên trong vẫn tối om. Từng dãy giá sách xếp thẳng hàng ngay lối tựa như vô số con người vai kề vai đứng trong bóng đêm.

Cô ngừng đầu, dỗi mắt về phòng máy chủ. Nơi đó cũng rất tối, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét của cỗ máy và CPU nhấp nháy đèn đỏ báo hiệu vận hành hao năng lượng thấp. Trong khi đó, mọi màn hình máy tính trong thư viện đều đen sì. Tất cả đều không có dấu hiệu bất ổn nào.

Tạ Cần Tri quẹt thẻ. Cánh cửa tự động mở ra, cô liền đi vào trong. Đầu tiên, cô bật hết công tắc đèn. Cả khu lưu trữ sách sáng trưng trong giây lát. Cần Tri ngó nghiêng rồi đi xuyên qua hai hàng giá sách, tới chỗ Nhiễm Dư bảo.

Vào giờ làm việc, thư viện cũng bật đèn nhưng có lẽ do bên ngoài quá tối nên lúc này, ánh đèn dường như sáng trắng hơn ban ngày. Xung quanh lại tĩnh lặng, không một bóng người nên tự nhiên Cần Tri có cảm giác không chân thực.

Đi hết hàng giá sách, Cần Tri bất giác ngây ra. Mọi cửa sổ đều được đóng kín. Lẽ nào Nhiễm Dư nhớ nhầm? Nhưng hồi nãy nói chuyện điện thoại, cô ấy nhớ rất rõ, có mấy cửa sổ chưa đóng.

Cần Tri vô thức cúi xuống xem xét nền đất. Sàn gỗ ở bên dưới cửa sổ không hề có dấu vết của nước mưa.

Chắc là Nhiễm Dư nhớ nhầm thật... Cần Tri đột nhiên cứng đờ người khi nhìn thấy nửa dấu chân ở bên cạnh giá sách. Vết nước vẫn chưa khô, chứng tỏ vừa mới xuất hiện. Dấu chân có vết bùn đất, từ độ dài có thể đoán đây là giày của đàn ông.

Cần Tri lạnh toát sống lưng, lòng bàn tay rịn mồ hôi. Vừa rồi khi đến thư viện, cô đã để ý xung quanh, biết chắc không có ai ở trong tòa nhà. Căn cứ vào vị trí của dấu chân, người đó có khả năng đột nhập từ cửa sổ.

Cần Tri nắm chặt đèn pin, bắt đầu soi từng hàng giá sách. Tuy nhiên, dù kiểm tra toàn bộ gian phòng, cô cũng không tìm thấy ai khác. Khi cô quay lại đầu bên này, dấu chân đã sắp khô, chỉ dính lại một chút dấu vết đất bùn.

Cần Tri quyết định tới phòng bảo vệ xem camera giám sát. Nhưng khi đến gần cửa ra vào, cô bỗng cảm thấy có gì đó không đúng. Cần Tri liền dừng bước, quay người ngó nghiêng xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

Cô nhìn chăm chăm vào góc tường bên phải cửa ra vào, nơi đó có hai chiếc xe đẩy. Bình thường, nếu phải vận chuyển nhiều sách, nhân viên thư viện sẽ dùng xe đẩy này. Đây là sản phẩm do các nghiên cứu sinh khoa Điều khiển tự động của trường đại học Giang thiết kế và chế tạo rồi tặng cho thư viện tình. Trên đầu tay nắm có lắp một màn hình điều khiển tinh thể lỏng nhỏ nhỏ.

Về mặt lý thuyết, mấy chiếc xe đẩy có thể kết nối với hệ thống. Chỉ cần nhập lệnh theo quy trình, xe đẩy sẽ tự động vận chuyển sách đến địa điểm đã định. Điều này tương tự như “robot dọn nhà” của Cần Tri.

Tuy nhiên, việc tự động hóa trong văn phòng cần rất nhiều công tác chuẩn bị, trong khi chưa chắc đã đạt hiệu quả cao. Nhân viên thư viện nhanh chóng phát hiện, thời gian nhập lệnh để xe đẩy tự động vận hành còn lâu hơn thời gian đẩy xe theo kiểu thủ công. Hơn nữa, thiết kế của nhóm nghiên cứu sinh vẫn chưa hoàn thiện, thường xảy ra sự cố... Thế là mọi người nhanh chóng bỏ qua phần “máy móc tiên tiến”, coi chúng chỉ là xe đẩy bình thường.

Tạ Cần Tri nhớ rõ, trước khi ra về, cô và Trang Xung đã đưa mấy chiếc xe tới khu chứa dụng cụ bên cửa sổ. Hơn nữa, cô là người cuối cùng rời khỏi cơ quan.

Ai đã động đến chúng? Hay là chúng tự di chuyển tới nơi này? Ánh mắt cô lướt qua tay nắm kim loại đã hơi tróc sơn và bốn bánh xe nhỏ ở dưới.

Trầm ngâm trong giây lát, Cần Tri tắt hết nguồn điện, đi nhanh xuống phòng bảo vệ.

***

Đêm đã về khuya, trời ngớt mưa nhưng vàng mây vẫn còn u ám và nặng nề. Cần Tri không mở ô, để giọt nước lác đác rơi xuống đầu cho tỉnh táo. Cô gõ cửa phòng trực. Nhân viên bảo vệ tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn thấy cô: “Cô Tạ có việc gì mà đến đây vào giờ này thế?”

Cần Tri yêu cầu được xem camera giám sát. Mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng anh ta vẫn mở đoạn băng liên quan đến thời gian và khu vực mà cô báo.

“Cả buổi tối, tôi không rời mắt khỏi màn hình. Có thấy gì đâu.” Anh ta lẩm bẩm.

Cần Tri lặng thinh. Hai người bắt đầu xem từ thời điểm tan sở. Do góc độ của camera nên hình ảnh thu được chỉ là khu giá sách chứ không phải chính diện cửa sổ nên cô chẳng thể xác định, lúc đó cửa sổ đóng hay mở. Tuy nhiên, cô có thể nhìn thấy rõ, hai chiếc xe đẩy nằm ở khu dụng cụ gần cửa sổ chứ không phải cạnh cửa ra vào.

Thời gian chậm chậm trôi qua, màn hình cuối cùng trở nên tối đen, không một tia sáng, cũng chẳng có bất cứ động tĩnh nào. Không có người nhảy vào từ cửa sổ, cũng chẳng có ai giẫm xuống nền đất bên cạnh giá sách, để lại nửa dấu chân.

Cần Tri bấm phím tua nhanh. Cho tới khi thời gian trên màn hình trùng khớp với đồng hồ treo tường, đoạn băng kết thúc. Ngay cả bản thân cô cũng không hề xuất hiện trong camera giám sát.

Cần Tri bất giác sờn gai ốc. Tuy nhiên, trong đầu cô đã nghĩ tới một khả năng. Cô quay sang hỏi nhân viên bảo vệ: “Nếu có người muốn thay đổi nội dung đoạn băng, chắc cũng dễ thôi, đúng không?”

Anh chàng bảo vệ ngây người. Cô gái trước mặt có diện mạo thanh tú, trắng trẻo, đôi mắt tựa như chứa đầy khí lạnh của cơn mưa đêm. Nghe giọng điệu trầm tĩnh của cô, bị cô nhìn chăm chăm, anh ta tự nhiên có chút căng thẳng. Tuy nhiên, lời nói của cô khó mà tưởng tượng nổi.

Anh ta cười cười: “Cô Tạ! Cô muốn nói đến hacker phải không? Đó chỉ là trên phim ảnh mà thôi, thực tế làm gì có. Hơn nữa, chỗ chúng ta đâu phải viện bảo tàng chứa đồ vật quý giá, mà chỉ toàn là sách thôi. Hacker bỏ nhiều công sức khổng lồ để chúng ta để ăn trộm sách hay sao?”

***

Từ phòng bảo vệ đi ra ngoài, Tạ Cần Tri lại quay đầu về phía tòa nhà thư viện. Cô có một dự cảm kỳ lạ rằng hai chiếc xe đẩy sẽ quay về chỗ cũ vào sáng ngày mai. Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn về nhà lên giường nằm, muốn được nghỉ ngơi yên tĩnh.

Phố xá vắng lặng. Cần Tri vừa đi bộ một đoạn, chiếc Porsche đỗ bên lề đường lặng lẽ chuyển bánh, bám theo cô.

Ứng Hàn Thời ngồi thẳng người, hai tay đặt trên vô lăng. Tóc anh hơi bị ướt, ống quần và giày cũng dính nước mưa. Qua tấm kính, anh âm thầm quan sát người phụ nữ một mình đi bộ cách đó không xa.

Cần Tri rào bước tương đối nhanh, giẫm qua những vũng nước trên hè phố. Cô nhìn thẳng về phía trước, gương mặt nghiêng trắng trẻo có vẻ nghiêm nghị, không biết đang nghĩ đến chuyện gì. Cả người cô hoàn toàn hòa hợp với cơn mưa đêm.

Đúng lúc này, di động của Ứng Hàn Thời đổ chuông. Đầu kia truyền đến giọng nam trung trầm thấp, đầy từ tính, nhưng ngữ điệu lại rất thoải mái: “Đại ca, tại sao hệ thống định vị thông báo anh đã rời khỏi thư viện, đi về khu dân cư?” Không đợi Ứng Hàn Thời trả lời, anh ta tiếp tục chất vấn: “Còn nữa,

anh đang lái chiếc Porsche, mẫu xe có tốc độ nhanh nhất thế giới, nhưng sao nó lại di chuyển với tốc độ rùa bò thế?”

Khóe miệng Ứng Hàn Thời nhếch lên. Anh nhướn mắt nhìn Cẩn Tri, lúc này đã về đến khu chung cư, bắt đầu lên cầu thang.

Anh trả lời ngắn gọn: “Tôi đang ở dưới khu nhà của cô gái đó.”

Người ở đầu kia điện thoại im lặng vài giây, tựa như suy ngẫm. Sau đó, anh ta cất giọng kinh ngạc: “Anh đang bảo vệ cô ấy sao?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông lập tức kêu ca: “Đại ca, cô ấy và chúng ta có quan hệ gì chứ? Cùng lắm chỉ là một nhân chứng không quan trọng mà thôi. Trời ạ, không phải anh nổi lòng từ bi, ôm cả chuyện của cô ấy đấy chứ?”

Sắc mặt Ứng Hàn Thời vẫn hết sức bình thản, không hề phản ứng trước lời thách thức của đối phương. Thấy đèn nhà Cẩn Tri đã bật sáng, anh mới từ từ quay đầu xe, đồng thời nói giọng ôn hòa: “Nếu mấy chuyện trong lĩnh vực của chúng ta ảnh hưởng đến cô ấy thì việc tôi quan tâm đến cô ấy cũng là lẽ thường tình.”

Người ở đầu kia điện thoại đã lường trước phản ứng của anh nên chẳng còn gì để nói. Một lúc sau, anh cất ta giọng như thể cười trên nỗi đau của người khác: “Lần trước ở chùa Bảo An, cô ấy chẳng thèm để ý đến anh, nói anh là kẻ lừa đảo còn gì?”

Lần này, đến lượt Ứng Hàn Thời lặng thinh. Vài giây sau, anh từ tốn mở miệng: “Thế thì đã sao nào? Tôi cũng chẳng bận tâm. Tôi sẽ tiếp tục nghĩ cách giúp cô ấy.”

***

Sáng hôm sau, trời nắng đẹp. Vừa đi vào khu lưu trữ sách, Tạ Cẩn Tri liền đảo mắt qua bên cửa nhưng nơi đó trống không.

Nhiệm Dư ngồi ở chỗ của mình, tay chống cằm, hết nhìn cô lại quay sang Trang Xung, thở dài: “Không biết còn tương tới qua hai người làm chuyện mờ ám. Cả hai đều có ‘mất gấu trúc’ kìa.”

Trang Xung ngẩng đầu từ sau máy tính. Quả nhiên, dưới mí mắt của anh ta xuất hiện hai vết quầng thâm đen sì.

“Mình bị mất ngủ.” Cẩn Tri lên tiếng, ngồi vào chỗ làm việc.

“Tôi chơi game, đã về đích rồi.” Trang Xung giải thích ngắn gọn.

Nhiệm Dư thở dài: “Xem ra, trong ba chúng ta, chỉ có cuộc sống về đêm của mình là thành công, đánh một giấc đến khi trời sáng.”

Một lúc sau, chuông báo hiệu giờ làm việc vang lên. Cẩn Tri xem đồng hồ trên máy tính rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu thế?” Nhiệm Dư hỏi.

“Mình có chút việc đi tìm Giám đốc.”

Văn phòng của Giám đốc thư viện nằm ở tòa nhà nhỏ bên cạnh. Nửa tiếng sau, Cẩn Tri được Giám đốc đích thân tiễn ra ngoài.

Cẩn Tri vẫn giữ dáng vẻ trầm tĩnh như thường lệ, nhưng khóe miệng cô hơi cong lên, để lộ nụ cười miễn cưỡng. Trên gương mặt ông Giám đốc vẫn còn đọng nụ cười hiền từ và khó xử.

“Tiểu Tạ à.” Ông nói: “Chú biết cháu là cô bé xuất sắc, có thành tích và biểu hiện tốt trong công việc. Chỉ là cháu hơi ít nói, lại hay nghĩ ngợi nhiều. Nếu cảm thấy mệt mỏi, cháu hãy xin nghỉ phép vài ngày đi. Không sao cả. Nhưng cháu không thể tiếp tục nghỉ ngơi vụ hacker gì đó. Điều này hết sức vô lý. Đương nhiên, chú cũng sẽ bảo đội bảo vệ lưu ý. Từ nay về sau, cháu đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

“Chú lại theo chủ nghĩa kinh nghiệm rồi. Sau này, có lẽ chú sẽ hối hận vì quyết định của ngày hôm nay đấy.” Cẩn Tri đáp lời.

(Chủ nghĩa kinh nghiệm (Empiricism) là một lý thuyết về tri thức triết học với đặc điểm nhấn mạnh vai trò của trải nghiệm. Trải nghiệm có thể được hiểu là bao gồm tất cả các nội dung của ý thức hoặc nó có thể được giới hạn trong dữ liệu của các giác quan mà thôi)

“Chú... Con bé này! Mau xuống dưới làm việc đi.”

Cẩn Tri cúi đầu, lặng lẽ đi xuống cầu thang, quay về khu thư viện.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Đến trưa, Nhiệm Dư đập bàn đứng dậy, miệng nở nụ cười tươi rói: “Đi thôi! Chúng ta đi ăn lẩu. Hôm qua, mình nói sẽ mời Cẩn Tri. Hôm nay, chúng ta sẽ đánh chén thoải mái. Trang Xung, anh nhập hội với chúng tôi đi. Bằng không, hai chúng tôi chẳng thể nào ăn hết.”

Cẩn Tri trầm nghĩ, đúng là mình cần thư giãn một chút. Thế là cô cũng đứng lên: “Chúng ta đi thôi!”

“Ừ.” Trang Xung đáp khẽ một tiếng rồi đi theo hai cô gái xuống dưới.

Chương 4: Câu chuyện nhỏ- Buổi phỏng vấn của nhóm ba người

Trong đợt tuyển nhân viên mới vào mùa hè năm ngoái, Giám đốc thư viện tỉnh rất vui, bởi trong số các ứng viên có ba thanh niên trẻ tuổi xuất sắc.

Họ đều tốt nghiệp từ các trường đại học tên tuổi với thành tích cao. Điều quan trọng là họ đều có ngoại hình khá. Đối với cơ quan đa phần là nhân viên lớn tuổi như thư viện, đây là một điều đáng mừng.

Sau vài vòng thi tuyển, cuối cùng, Giám đốc thư viện đích thân phỏng vấn ba người đó. Người đầu tiên được phỏng vấn là Nhiễm Dư, cô gái hoạt bát, xinh đẹp mà lãnh đạo cơ quan rất vừa ý.

Giám đốc hỏi: “Cô Nhiễm Dư, tại sao cô lại muốn làm việc ở thư viện tỉnh?”

Nhiễm Dư đáp: “Bởi vì công việc ở đây nhàn rồi, phúc lợi tốt, nhiều ngày nghỉ. Do đó, cháu rất muốn trở thành nhân viên của thư viện.”

Câu nói hơi lộ liễu nhưng Giám đốc cảm thấy chẳng có vấn đề gì, bởi đây đúng là ưu điểm của cơ quan mình. Ông lại hỏi: “Vậy kế hoạch và mục tiêu của cuộc đời cô là gì?”

Nhiễm Dư nghiêm túc trả lời: “Cháu là người thực thà. Mục tiêu cuộc đời cháu là chăm chỉ làm việc, gả cho một anh chàng đẹp trai, nhà giàu. Chú Giám đốc, nếu có đối tượng thích hợp, mong chú hãy giới thiệu cho cháu...”

***

Người thứ hai được phỏng vấn là Trang Xung. Giám đốc hỏi câu tương tự: “Tại sao cậu lại muốn làm việc ở thư viện tỉnh?”

Trang Xung thản nhiên đáp: “Bởi vì công việc nhàn rồi.”

Giám đốc hết nói nổi. Mấy ứng viên nòng cốt dự buổi phỏng vấn ngày hôm nay dường như chẳng có chí tiến thủ gì cả. Ông không cam tâm, hỏi tiếp: “Tại sao cậu lại thích công việc nhàn rồi?”

Giám đốc đã xem lý lịch của Trang Xung. Anh ta học ngành kỹ thuật, thành tích đặc biệt xuất sắc. Anh ta vốn trầm tính, ít nói nên ông cảm thấy đây là một người có nội hàm. Anh ta thích công việc nhàn rồi, chắc bởi vì có chuyện khác quan trọng hơn cần phải quan tâm.

Kết quả, Trang Xung nở nụ cười đầu tiên kể từ lúc phỏng vấn: “Bởi vì như vậy tôi sẽ có nhiều thời gian chơi game.”

Giám đốc suýt ngất xỉu tại chỗ.

***

Người cuối cùng là Tạ Cẩm Tri. So với hai ứng viên trước đó, câu trả lời của cô bình thường hơn nhiều: “Cháu thích yên tĩnh, cũng thích đọc sách. Cháu thích sự ngăn nắp và có trật tự. Vì vậy, công việc ở thư viện rất thích hợp với cháu.”

Giám đốc lại hỏi vài vấn đề, câu trả lời của Cẩm Tri khiến ông hết sức hài lòng. Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, Giám đốc ngồi lại trò chuyện với cô.

“Tiểu Tạ, cháu chưa có bạn trai đúng không? Tốt quá, cơ quan chúng ta còn mấy thanh niên độc thân, sau này chú sẽ giới thiệu với cháu. Chú rất hoan nghênh đám trẻ các cháu có thể giải quyết vấn đề tình cảm trong nội bộ, công việc và gia đình đều gắn bó với cơ quan.”

Kết quả, Tạ Cẩm Tri nhướn mày nhìn ông, đồng thời bình thản mở miệng: “Theo chú, thế nào gọi là tình yêu?”

Giám đốc: “... Há?”

Cẩm Tri không định bàn sâu về vấn đề này. Cô mỉm cười: “Cám ơn chú, nhưng cháu không cần phương thức mai mối đó.”

Giám đốc ghen hờn. Không cần thi thòi, nhưng cô bé này, cô còn trẻ tuổi, chưa có kinh nghiệm yêu đương, sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt thâm trầm, bất lực, tựa như trải qua bể dâu thế kia? Về mặt như muốn nói “chú không hiểu tình yêu” là sao vậy? Tôi không phải là người hời hợt, tôi chỉ thể hiện thái độ nhiệt tình, quan tâm cô một chút thôi mà

Chương 5: Cá nằm trên thớt

Trong các cơ quan có nhiều thanh niên nam nữ còn độc thân, thế nào cũng diễn ra mấy trò tình cảm mờ ám. Tuy nhiên, bộ ba Tạ Cẩn Tri, Nhiệm Dư và Trang Xung không hề tồn tại vấn đề này.

Mục tiêu cuộc đời của Nhiệm Dư là gả cho người đàn ông đẹp trai và giàu có, Trang Xung không nằm trong phạm vi quan tâm của cô. Còn Trang Xung cả ngày chìm đắm trong trò chơi điện tử, cũng chẳng có hứng thú với phụ nữ.

Về phần Tạ Cẩn Tri, từ trước đến nay, quan điểm của cô về tình yêu là tìm một đối tượng độc nhất vô nhị linh hồn hòa hợp chứ không muốn tạm bợ. Vì vậy, sống đến năm hai mươi ba tuổi, cô vẫn là người phụ nữ có kinh nghiệm yêu đương bằng không. Trang Xung cũng chẳng thuộc phạm vi cân nhắc của cô.

Có lẽ do không tồn tại ý nghĩ khác về đối phương nên họ cư xử rất thoải mái, tình bạn ngày càng trở nên thân thiết.

Trong nhà hàng tràn ngập mùi thức ăn thơm nồng, nồi lẩu nóng hổi được bê lên. Bởi vì có tâm sự nên Cẩn Tri một tay chống cằm, một tay pha nước chấm. Trang Xung vẫn tựa người vào thành sofa, chơi game trên di động như thường lệ.

Nhiệm Dư rót trà cho hai người, ho khê một tiếng rồi mở miệng: “Cẩn Tri! Gần đây cậu gặp phải chuyện gì thế? Thử nói ra xem nào! Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Cậu đừng giữ trong lòng nữa.”

Cô vừa dứt lời, Trang Xung liền ngẩng đầu nhìn Cẩn Tri. Tuy anh ta không phát biểu ý kiến nhưng cử chỉ này cũng thể hiện sự quan tâm đến bạn bè.

Cẩn Tri đắn đo trong giây lát rồi lên tiếng: “Hai người muốn biết thật sao?”

Nhiệm Dư gật đầu. Trang Xung im lặng chờ đợi.

Cẩn Tri dỗi mắt về nồi lẩu bốc khói nghi ngút: “Có một số chuyện, mình định tự làm rõ, khi nào cần thiết sẽ kể với hai người.” Cô ngập ngừng vài giây: “Đây là sự việc rất khó giải thích, người bình thường cũng chẳng có cách nào lý giải.”

Có lẽ do giọng điệu của cô tương đối nghiêm túc nên bầu không khí tự nhiên trở nên căng thẳng. Nhiệm Dư mở to mắt, Trang Xung nhét di động vào túi quần, nhìn Cẩn Tri chăm chú.

“Cô mau nói đi.” Ánh mắt anh ta lấp lánh tia hứng thú.

Cẩn Tri quay sang anh ta: “Tôi nói chắc gì anh đã tin.”

“Tôi tin cô.”

Nhiệm Dư có chút sợ hãi nhưng cũng gật đầu: “Cậu nói đi. Khi nào đến tình tiết đáng sợ, mình sẽ bịt tai không nghe. Tuy nhiên, mình nhất định sẽ tin lời cậu.”

Cẩn Tri chậm rãi mở miệng: “Lần đầu tiên là vào ba ngày trước. Tối hôm đó, mình có chút việc phải đến cơ quan. Qua cửa sổ, mình nhìn thấy mọi máy tính trong văn phòng đột nhiên khởi động. Mình đi vào định tắt máy nhưng không tài nào tắt nổi. Sau đó, một số máy bắt đầu di chuyển.”

***

Buổi tối, trời lại mưa lất phất. Tạ Cẩn Tri, Nhiệm Dư và Trang Xung đứng ở cửa tầng một thư viện. Hai cô gái vẫn mặc bộ đồ ban ngày, riêng Trang Xung đã quay về nhà. Vào thời khắc này, anh ta thay bộ đồ đen, đi giày thể thao màu đen. Anh ta đeo một chiếc ba lô khá to, không biết bên trong đựng thứ gì, bộ dạng của anh ta khá nghiêm túc và chuyên nghiệp.

“Ba lô chứa đồ gì vậy?” Cẩn Tri hỏi.

Trang Xung thần nhiên đáp: “Một số trang thiết bị có khả năng dùng đến.”

Cả Nhiệm Dư lẫn Cẩn Tri đều giật mình khi nghe từ “trang thiết bị”. Nhiệm Dư kéo tay bạn: “Có Trang Xung ở đây, chúng ta không việc gì phải lo lắng.” Cẩn Tri gật đầu, dáng vẻ của Trang Xung lúc này đúng là khiến cô có cảm giác yên lòng.

“Hai người định đi thám hiểm thật sao?” Nhiệm Dư đấu tranh tư tưởng một hồi: “Cẩn Tri à, mình hơi sợ... nhưng cũng muốn đi cùng cậu.”

Cẩn Tri vừa kiểm tra đèn pin vừa lên tiếng: “Tốt nhất cậu đừng đi.”

“Tại sao?” Nhiệm Dư thắc mắc.

“Cậu mà đi kiểu gì cũng gây cản trở cho bọn mình.”

Trang Xung ở bên cạnh gật đầu phụ họa: “Đúng thế.”

Nhiễm Dư vừa tức vừa buồn cười, vỗ vào tay bạn: “Cậu chọc mình đấy à? Còn Trang Xung nữa, đúng gì mà đúng.”

Cuối cùng, Nhiễm Dư tự đưa ra ý kiến vẹn cả đôi đường: “Vây đi, mình sẽ chờ ở phòng bảo vệ, nếu cần thiết sẽ tiếp ứng cho hai người.”

Cần Tri và Trang Xung đều tán thành.

Mười phút sau, hai người đi lên thang máy. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng thang máy hoạt động. Nghĩ đến cảnh tượng được chứng kiến trước đó, Cần Tri có chút căng thẳng. Tuy nhiên, trong lòng cô cũng dấy lên nỗi hưng phấn khó tả.

“Không biết vụ này rốt cuộc là gì nhỉ?” Trang Xung hỏi.

Nhớ tới hai khả năng mà anh trai phân tích, Cần Tri đáp: “Có lẽ là hacker.”

“Ừm!”

“Hai ngày nay, tôi đã lên mạng tra cứu tài liệu về hacker, phát hiện vào năm 2000, có một loại virus tên ‘Bọ thiên niên kỷ’.” Cần Tri tiếp tục lên tiếng: “Cơ chế kích hoạt của loại virus này là, chỉ cần thời gian trên máy tính nhảy sang thế kỷ mới là toàn bộ hệ thống sẽ bị sập. Loại virus này không chỉ nhắm vào máy tính mà còn cả đồng hồ điện tử, đồng hồ báo giá của xe taxi... Đã mười mấy năm trôi qua, tôi không biết nhiều về giới hacker nên chẳng rõ, liệu có khả năng họ khống chế từ xa hệ thống máy tính, hệ thống camera giám sát và con chip của xe đẩy qua virus hay không?”

Trang Xung ngẫm nghĩ rồi gật đầu tán thành. Đúng lúc này, di động của Cần Tri đổ chuông, là Nhiễm Dư gọi tới.

Cần Tri lập tức bắt máy: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Aaa...” Nhiễm Dư cất giọng đầy hưng phấn: “Cần Tri! Vừa rồi mình nhìn thấy một chiếc xe Porsche rất oách đỗ ngoài cổng thư viện. Mình cũng thấy một người đàn ông xuống xe. Dáng người anh ta cao lớn, có vẻ đẹp trai, lại...”

Cần Tri: “Thôi nhé.” Nói xong, cô liền cúp máy.

Cửa thang máy mở ra. Về cơ bản, tầng này không có gì khác biệt so với tối hôm qua. Đèn đường ở bên ngoài chiếu qua cửa sổ, tạo thành thứ ánh sáng mờ ảo. Các gian phòng đều đóng kín cửa, càng vào sâu bên trong càng tối om.

Hai người nhanh chóng rời khỏi thang máy. Giây tiếp theo, bóng đèn tuýp trên đầu họ bật sáng. Hai người đi về phía trước vài bước, Cần Tri đột nhiên hỏi: “Trang Xung, anh bật đèn đấy à?”

Trang Xung ngậy ra: “Tôi đâu có bật, không phải là cô sao?”

Xung quanh tựa hồ càng yên tĩnh hơn. Trống ngực Cần Tri đập thình thịch. Ngọn đèn tuýp vừa bật không phải là đèn cảm ứng.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước một bước. Ngọn đèn thứ hai lại bật sáng, giống như nghênh đón họ, cũng tựa như trên người.

Không biết ai đang điều khiển bóng đèn nhỉ?

Cần Tri và Trang Xung đều im lặng. Không ai có ý định dừng bước hay quay đầu bỏ chạy. Họ từng bước tiến lên, các bóng đèn cũng lần lượt phát sáng. Cả hành lang cuối cùng sáng như ban ngày, hai người tựa như đang tiến về nơi sâu nhất của thế giới mộng ảo.

Xung quanh im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Cần Tri và Trang Xung đã đứng bên ngoài cửa khu vực có máy chủ. Họ dõi mắt vào căn phòng tối đen qua cánh cửa kính. Không biết điều gì đang chờ đợi họ trong đó?

Trang Xung quẹt thẻ, cánh cửa từ từ mở ra. Vừa đi vào trong, Cần Tri liền nghe thấy âm thanh rì rì ở đâu đó. Đây chính là tiếng máy chủ vận hành. Hai người đồng thời ngẩng đầu, dõi mắt về căn phòng đặt máy chủ. Đằng sau cửa kính, hàng chấm sáng đỏ không ngừng nhấp nháy, chứng tỏ CPU đang hoạt động.

“Kia kia!” Cần Tri thì thào.

“Ừ.” Trang Xung đáp khẽ một tiếng.

Đúng lúc này, toàn bộ bóng đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, khiến hai người nhìn thấy rõ mọi vật trong giây lát.

Dù hết sức bình tĩnh và gan dạ, Cần Tri và Trang Xung cũng không khỏi giật mình. Trong khi họ chưa kịp phản ứng, tất cả màn hình máy tính trên bàn làm việc bỗng bừng bật lên, tựa như vô số gương mặt xuất hiện trước mắt họ. Trang Xung cuộn chặt hai bàn tay đã rịn đầy mồ hôi, còn Cần Tri cũng nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực mình.

Máy tính xuất hiện một loạt con số và ký hiệu màu trắng bạc, nhanh chóng tràn ngập màn hình, đồng thời không ngừng lướt đi với tốc độ rất nhanh.

Đây không phải lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng này nên Cẩn Tri vẫn tương đối bình tĩnh. Trang Xung biến sắc mặt, lập tức chạy đến trước một máy tính, cố gắng tắt máy. Tuy nhiên, bàn phím và con chuột đều không có phản ứng.

Anh ta ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc: “Ồ đây đúng là xảy ra chuyện như cô kể.”

Cẩn Tri gật đầu. Lúc này, đằng sau vang lên tiếng lách cách khe khẽ. Cẩn Tri giật mình, vội quay người. Phát hiện máy quạt thẻ trên bức tường cạnh cửa tự động không còn phát ánh sáng màu xanh thẫm, cô lập tức rút thẻ làm việc chạy tới đưa vào nhưng máy không có bất cứ phản ứng nào.

Trang Xung chạy đến bên Cẩn Tri, hai người đồng thời giờ tay đẩy cửa nhưng không hề nhúc nhích.

Cẩn Tri toát mồ hôi lạnh, lùi lại phía sau một bước: “Nó đã nhốt chúng ta ở trong này rồi.”

Trang Xung đứng im vài giây rồi vội vàng tháo ba lô trên lưng, ném xuống đất. Cẩn Tri cúi đầu theo dõi. Trang Xung nhanh chóng rút ra một cái...

Cẩn Tri chớp mắt. Là một... cái nỏ?

Trang Xung đứng lên, cất giọng nghiêm nghị: “Hãy ở sau lưng tôi.”

Cẩn Tri: “Khoan đã... Cái này có tác dụng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cá nằm trên thớt 2

Trang Xung nhìn chiếc nỏ trong tay, ánh mắt lộ vẻ dè dặt hiếm thấy: “Đây là loại nỏ được thiết kế theo kiểu quân đội, được làm từ vật liệu siêu nhẹ, cấu tạo uốn cong ngược lại, tính ổn định và chuẩn xác cao, trên thị trường có giá hơn sáu ngàn nhân dân tệ đấy.”

Cẩn Tri đột nhiên cảm thấy, tư duy của Trang Xung không cùng một hướng với mình.

“Anh cho rằng, cây nỏ này rất đắt, rất lợi hại...” Ngữ khí của cô có chút không tin: “Vì thế, nó có thể ‘bắn chết’ máy tính?”

Trang Xung ngẩn người, mặt hơi biến sắc. Anh ta lại cúi xuống nhìn cây nỏ, rõ ràng trước đó, không hề nghĩ đến vấn đề này.

Cẩn Tri hết nói nổi. Chợt nhìn thấy con dao trong ba lô của Trang Xung, cô liền rút ra ngoài: “Cái này có tác dụng hơn ấy chứ.”

“Tại sao?” Trang Xung hỏi.

Cẩn Tri chưa kịp trả lời, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng bánh xe chuyển động. Máy chiếc xe đẩy xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ.

Những chiếc xe không có người đẩy nhưng cứ như mọc đôi mắt, đột nhiên chuyển hướng, lao thẳng về phía hai người. Trang Xung sửng sốt, đứng bất động. Cẩn Tri nhanh tay kéo anh ta ra sau: “Tránh ra!” Hai người lập tức lùi về góc tường.

Những chiếc xe đẩy nhanh chóng lao tới. Ba chiếc xe ở phía trước dừng lại cách họ khoảng hai, ba mét. Bên cạnh có thêm hai chiếc từ đằng sau giả sách vòng ra. Hai người không còn đường lùi.

“Bắn đi!” Cẩn Tri đột nhiên mở miệng.

Trang Xung nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Méo mó có còn hơn không, anh mau bắn đi!” Cô lại lên tiếng.

Trang Xung lập tức giương nỏ, bắn vài phát. Đầu ngắm của cây nỏ công nhận rất chuẩn, mấy mũi tên ngắn bắn trúng tay cầm kim loại của xe đẩy rồi rơi xuống đất. Chiếc xe đẩy chẳng hề hấn gì.

Chúng không tiến lên phía trước nhưng bánh xe ở dưới vẫn quay đều tại chỗ, tựa như đang chờ mệnh lệnh, cũng giống vào vị trí sẵn sàng tấn công.

Trong lúc hai bên đối đầu căng thẳng, Trang Xung đột nhiên rút di động, giờ ra trước mấy cổ máy.

“Anh làm gì thế? Không kịp đâu.” Cẩn Tri tưởng anh ta định báo cảnh sát.

Trang Xung thì thầm: “Vẫn kịp gửi ảnh lên weibo đấy.”

(Weibo: mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc)

Cần Tri không còn gì để nói. Bỗng dưng cô cảm thấy, nhờ Trang Xung trợ giúp là một quyết định sai lầm. Trông anh ta có vẻ giỏi giang và chuyên nghiệp nhưng trên thực tế chẳng được việc gì.

“Mẹ ơi!” Trang Xung đột nhiên như bị bóng tay, lập tức thả di động xuống đất. Cần Tri nhìn thấy một loạt con số màu trắng chạy trên màn hình. Vừa nhớ đến điện thoại của mình, bên đùi cô liền có cảm giác tê tê. Cô định lôi máy ra vứt đi, nhưng mấy chiếc xe đẩy đồng thời di chuyển, lao về phía hai người.

Trang Xung giương nỏ, đứng chắn trước Cần Tri. Cần Tri cũng nắm chặt con dao. Trong căn phòng rộng lớn, từng hàng giá sách bất động; hàng con số và ký hiệu trôi nhanh như sóng nước trên màn hình máy tính; máy chủ nhấp nháy ánh sáng màu đỏ quái dị; những chiếc xe đẩy kim loại tự động lao đi với tốc độ rất nhanh. Tất cả tựa như một giấc mơ nhưng đầu óc Cần Tri tỉnh táo lạ thường. Cô ý thức rất rõ, nếu bị mấy chiếc xe đâm vào người với tốc độ như vậy, cô và Trang Xung có lẽ sẽ bị gãy xương mất.

Đúng lúc này, những ngọn đèn đột nhiên tắt ngóm, trả lại bóng tối cho căn phòng. Cần Tri nhất thời không kịp phản ứng. Cô chẳng nhìn thấy gì cả, bóng tối bao trùm khiến con người càng sợ hãi hơn.

Tuy nhiên, vụ tấn công không xảy ra. Cần Tri phát hiện, bánh xe đẩy đã ngừng chuyển động. Xung quanh vang lên tiếng “rì rì” của sợi dây tóc bóng đèn, rõ rệt hơn lúc nào hết.

Vài giây sau, các bóng đèn đồng loạt bật sáng. Cần Tri và Trang Xung không ngờ, sau khi nhìn thấy rõ mọi vật, trong tầm mắt của họ lại xuất hiện một người.

Người đàn ông đứng bên cạnh giá sách, hai tay chắp sau lưng. Anh mặc sơ mi trắng, quần đen, bên ngoài là áo khoác màu nhạt, mái tóc ngắn mềm mại lấp lánh dưới ánh đèn. Đôi mắt đen của anh vô cùng trầm tĩnh.

Tiếp theo, anh và mấy chiếc xe đẩy đồng thời di chuyển. Mấy chiếc xe tựa như vừa thức tỉnh từ bóng tối, lao về phía Cần Tri và Trang Xung. Trong khi đó, động tác của người đàn ông còn nhanh hơn cỗ máy. Chỉ một loáng, anh đã chạy hai bước, chống tay lên màn hình hiển thị trên xe đẩy để lấy đà rồi bay người vào “vòng vây”.

Cần Tri chỉ nhìn thấy bóng anh vụt tới với một luồng khí man mát. Một vài giây sau, anh đã đứng chắn trước cô và Trang Xung. Trái tim Cần Tri muốn rớt khỏi lồng ngực, Trang Xung cũng “ồ” một tiếng.

“Àm.” Mấy chiếc xe đẩy đâm sầm vào người Ưng Hàn Thời, nhưng toàn thân anh vẫn bất động. Chớp mũi Cần Tri chạm vào áo sơ mi người đàn ông, bên tai cô là cánh tay đang chống lên bức tường của anh. Cô thậm chí còn cảm nhận được luồng khí nóng tỏa ra từ vòm ngực của anh.

Sau khi thực hiện cú đâm, năm chiếc xe đẩy đồng loạt lùi về phía sau hai, ba mét, nhưng vẫn bao vây bọn họ. Trang Xung sững sờ nhìn người đàn ông “từ trên trời rơi xuống” cứu mình và Cần Tri.

Cần Tri vô thức ôm chặt thắt lưng Ưng Hàn Thời, ngẩng đầu hỏi: “Anh có sao không?”

Ưng Hàn Thời cúi xuống nhìn cô, vẻ mặt không mấy tự nhiên. “Cô hãy buông tay trước đi.” Anh nói.

Cần Tri rời tay nhưng vẫn dán mắt vào người đàn ông. Trong lòng cô khó tránh khỏi lo lắng vì dấu sao vừa rồi anh cũng bị đâm rất mạnh. Tuy nhiên, anh dường như không có vấn đề gì. Lúc này, Cần Tri mới để ý, anh đeo đôi găng tay trắng tinh.

Ưng Hàn Thời lại chắp hai tay sau lưng, gương mặt hơi ửng hồng. “Cảm ơn sự quan tâm của cô.” Anh cất giọng ôn hòa: “Đối phó với đám trí tuệ nhân tạo bậc thấp này, tôi làm sao xảy ra chuyện cơ chứ?”

Cần Tri: “... Vâng.”

Trang Xung như vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mơ. Mấy chiếc xe đẩy cũng không nhúc nhích, nhưng bốn bánh vẫn không ngừng lăn tròn tại chỗ, tựa hồ có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Ưng Hàn Thời không để ý đến chúng. Nhìn thấy con dao trên tay Cần Tri, anh mỉm cười: “Cô chọn vũ khí không tồi.” Trong lúc nói câu này, anh nhanh như chớp đoạt lấy con dao, đến mức Cần Tri không kịp nhìn rõ, chỉ cảm thấy bề mặt găng tay mềm mại và mát lạnh vụt qua lòng bàn tay mình.

“Rốt cuộc đây là...” Cuối cùng Trang Xung cũng lên tiếng.

“Cho tôi một phút...” Ưng Hàn Thời vẫn không rời mắt khỏi Cần Tri: “... để giải quyết chúng rồi nói chuyện với hai vị sau.”

Cần Tri: “... Được thôi.”

Trang Xung hoàn toàn sững sờ bởi từ “một phút”, mãi vẫn không thốt ra lời. Ưng Hàn Thời còn lịch sự quay sang anh ta: “Xin hãy đợi một lúc.”

Trang Xung gật đầu. Ưng Hàn Thời quay người đối diện với năm chiếc xe đẩy.

Ánh đèn chiếu sáng những cỗ máy hung hăng. Thân hình cao gầy của Ưng Hàn Thời bất động ở đó. Tay anh vẫn chắp sau lưng. Cần Tri để ý, ngón trỏ

của anh gõ nhẹ vào cán con dao đang cầm.

Bầu không khí trong thư viện vốn rất căng thẳng. Tuy nhiên, sau khi Ứng Hàn Thời quay người, vẻ điềm tĩnh toát ra từ anh dường như lan tỏa ra xung quanh, khiến người bên cạnh có dự cảm, lần này, mấy chiếc xe đẩy thật sự trở thành cá nằm trên thớt.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thế giới của nó

Thật ra, một phút là hơi nhiều. Ứng Hàn Thời giờ con dao lướt qua màn hình tinh thể lỏng trên mỗi chiếc xe đẩy trong nháy mắt. Tiếng nứt vỡ vang lên, màn hình bị đâm xuyên qua, làn khói trắng bay ra. Tất cả nhanh chóng kết thúc, năm cỗ máy nằm im bất động.

Người đàn ông đã làm công việc mà Tạ Cần Tri định làm, thảo nào anh nói cô biết chọn vũ khí. Mặc dù tình thế vừa nảy hết sức nguy cấp, nhưng Cần Tri không hề mất đi sự tỉnh táo. Biết rõ con chip là trung tâm điều khiển của cỗ máy nên cô mới chọn con dao, cũng định làm như anh. Nếu gặp may, chắc cô có thể phá hủy một hoặc hai chiếc xe đẩy.

Ứng Hàn Thời quay người về phía Cần Tri và Trang Xung. Cục diện thay đổi quá đột ngột nên họ nhất thời không kịp phản ứng. Vẻ mặt của anh rất bình thản, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sau đó, anh trả lại con dao cho Cần Tri. Cô giờ tay nhận lấy, không nói một lời.

“Cao thủ, mọi chuyện đã được giải quyết rồi à?” Trang Xung lên tiếng.

Ứng Hàn Thời lại chấp hai tay sau lưng. Động tác này khiến não bộ Cần Tri chợt vụt qua ý nghĩ: Không biết người đàn ông này làm công việc gì? Tại sao anh luôn có động tác chấp tay thế kia? Liệu có phải anh là lãnh đạo của tổ chức hacker?

Ứng Hàn Thời hơi nghiêng đầu. Cần Tri và Trang Xung dõi theo ánh mắt anh về phòng máy chủ.

“Không, tôi vẫn chưa bắt đầu xử lý chúng.” Anh nói.

Trang Xung tỏ ra mù mờ, còn Cần Tri không bị bất ngờ, vì dù sao hệ thống trung tâm vẫn chưa được giải quyết. Bởi vì đã quen với tư duy trời ơi đất hời của Trang Xung nên cô bỏ qua anh ta, quay sang hỏi Ứng Hàn Thời: “Tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tôi đến để bảo vệ các bạn.” Anh dời mắt về phía sau bọn họ.

Nơi đó là một căn phòng nhỏ có cửa, thông với khu lưu trữ sách, bình thường dùng để chứa đồ và nghỉ ngơi.

“Hai bạn có thể tạm thời lánh mặt không?” Anh lại lên tiếng: “Để tôi giải quyết những việc còn lại.”

Cần Tri và Trang Xung đưa mắt nhìn nhau, cùng gật đầu. Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc nhưng bây giờ không phải là lúc thắc mắc. Dây màn hình máy tính ở đằng kia vẫn đang chạy loạn những con số và ký hiệu; đèn tuýp trên trần bắt đầu nhấp nháy; tiếng động trong phòng máy chủ ngày càng lớn, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Cần Tri và Trang Xung đi nhanh vào căn phòng nhỏ. Ứng Hàn Thời đứng ngoài cửa, từ tốn mở miệng: “Tôi cần hai bạn cam kết: Trước khi tôi gõ cửa, hai bạn hãy đóng mọi nguồn điện ở đây, không rời khỏi phòng cũng như không nhìn ra bên ngoài. Các bạn có thể làm được không?”

Đề nghị này tương đối kỳ lạ, Trang Xung thắc mắc: “Tại sao?”

“Được.” Cần Tri lập tức trả lời.

Ứng Hàn Thời chẳng giải thích. Tạ Cần Tri neho mắt nhìn Trang Xung. Anh ta im lặng vài giây rồi gật đầu: “Được thôi.”

Lúc này, Cần Tri mới quay sang Ứng Hàn Thời. Phát hiện anh đang nhìn mình đắm đắm, bỗng dưng cô có chút mất tự nhiên.

“Anh hãy cẩn thận.” Cô lên tiếng: “Nếu gặp nguy hiểm, anh nhớ gọi chúng tôi. Tuy chưa chắc chúng tôi đã giúp được gì nhưng cũng không hoàn toàn vô dụng. Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết mình, cùng anh chiến đấu.”

Ngữ điệu của cô rất chân thành. Trang Xung gật đầu phụ họa. Ứng Hàn Thời hơi bất ngờ, khóe mắt anh thấp thoáng ý cười.

“Ừ. Nếu cần thiết, tôi nhất định sẽ gọi hai bạn.”

Nghe anh nói vậy, Cần Tri bỗng dưng có cảm giác, chắc chắn anh sẽ không gọi bọn cô.

Người đàn ông vừa giờ tay khép cửa, Trang Xung liền cất cao giọng: “Khoan đã! Chúng tôi còn chưa biết tên anh.”

Ứng Hàn Thời dừng động tác, nhướn mày nhìn Trang Xung.

“Ứng Hàn Thời.” Anh đáp. Chợt nhớ ra điều gì đó, anh đưa mắt về phía Cẩn Tri, đồng thời cất giọng nhã nhặn: “Tôi không phải là kẻ lừa đảo.”

Hai má Cẩn Tri nóng ran. “Vâng, anh không phải.”

Đuôi mắt Ứng Hàn Thời cong cong. Cùng lúc đó, anh đóng chặt cửa lại. Giây tiếp theo, anh quay người quan sát cả khu lưu trữ sách rồi đi về phía phòng máy chủ. Bóng đèn trên trần nhà nhấp nháy ngày càng ác liệt, thoát tối thoát sáng khiến cả gian phòng càng trở nên kỳ quái.

Anh nhanh chóng đi đến cửa phòng máy chủ rồi đứng yên lặng, quan sát cỗ máy to lớn màu đen.

“Tao phải ‘giết’ mày.” Anh nói khẽ: “Tiếc thật đấy.”

***

Thời gian trôi đi rất chậm. Tạ Cẩn Tri và Trang Xung đứng trong căn phòng nhỏ, chăm chú lắng nghe âm thanh ở bên ngoài. Họ dường như nghe thấy tiếng động nhưng lại không rõ ràng.

“Cô và anh ta làm sao mà quen nhau vậy?” Trang Xung đột nhiên hỏi.

Cẩn Tri không muốn nói nhiều nên đáp ngắn gọn: “Chúng tôi tình cờ gặp, cũng không hẳn là quen biết.”

Trang Xung im lặng vài giây mới lên tiếng: “Anh ta là quân nhân đấy.”

Cẩn Tri ngạc nhiên nhìn đối phương.

“Thân thủ của anh ta rất tốt, chứng tỏ từng được huấn luyện.” Trang Xung giải thích: “Dáng đứng của anh ta thẳng tắp và hiên ngang. Ngoài ra, gan bàn tay và ngón trỏ đều có vết chai, chứng tỏ thường xuyên cầm súng trong một thời gian dài.”

Cẩn Tri không ngờ anh chàng này lại có khả năng quan sát tỉ mỉ đến thế. Cô chợt nhớ tới Tạ Cẩn Hành. Anh trai làm việc ở cơ quan nghiên cứu có tính chất bảo mật cấp nhà nước, còn Ứng Hàn Thời biết mấy trò của hacker, lại là quân nhân, lẽ nào anh là chuyên gia trong lĩnh vực công nghiệp quốc phòng?

Nếu đúng là vậy, mọi chuyện sẽ có lời giải thích hợp lý. Bởi vì một nguyên nhân nào đó, hệ thống máy tính hiện đại của thư viện bị hacker thao túng, hoặc là xảy ra hiện tượng trí tuệ nhân tạo sơ cấp. Ứng Hàn Thời là chuyên gia về lĩnh vực này nên chắc chắn đã tiến hành điều tra từ trước. Vì vậy, lúc ở trên chùa, anh mới biết cô “gặp phải chuyện đáng sợ”. Bây giờ, anh bí mật đến đây để thực hiện nhiệm vụ?

Tuy nhiên, tất cả chỉ là giả thiết mà thôi. Cô mới chỉ nghe Tạ Cẩn Hành nhắc đến khái niệm “trí tuệ nhân tạo” chứ chưa thể xác định cảnh tượng bản thân được chứng kiến có phải là nó hay không. Khoa học kỹ thuật của nhân loại ở năm 2015 có phát triển đến mức một máy tính lớn có thể khống chế và điều khiển cả bóng đèn, di động, máy tính cá nhân, xe đẩy, thậm chí phát động tấn công con người?

Dù bị tấm rèm cửa sổ ngăn cách, Cẩn Tri vẫn có thể nhận ra, ánh đèn ở bên ngoài lúc sáng lúc tối. Không biết từ bao giờ, khu lưu trữ sách trở nên yên tĩnh, chẳng có bất cứ âm thanh nào.

Cẩn Tri kéo ghế ngồi xuống, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn. Trang Xung rón rén đi đến bên cửa sổ, áp tai vào tấm rèm. Đúng lúc này, biến cố xảy ra.

Một tiếng động cực lớn vang lên, tiếp theo là tiếng kính vỡ trên diện rộng. Cẩn Tri nhìn thấy một vật đen đột ngột bay đến. Vật đó bay qua cửa sổ, đập vào đầu Trang Xung. Đó là một phần của cỗ máy đã bị phá hủy, bề mặt cháy đen, trụ kim loại bị gãy...

Trang Xung “hự” một tiếng, đổ vật xuống đất. Đằng sau anh ta, cửa sổ bị vỡ, ánh sáng nhấp nháy ở khu lưu trữ sách lại một lần nữa lọt vào mắt Cẩn Tri.

Cô lập tức đứng lên, chạy đến bên Trang Xung, đỡ anh ta dậy: “Trang Xung!” Tuy nhiên, anh ta đã bất tỉnh nhân sự, trán chảy máu ròng ròng.

Cẩn Tri ngẩng đầu, dõi mắt ra bên ngoài qua tấm rèm cửa sổ hé mở, nhưng không thấy bóng dáng Ứng Hàn Thời. Đúng lúc này, cô chú ý đến một chiếc máy tính trên bàn làm việc ở vị trí đối diện.

Cẩn Tri nhanh chóng phát hiện. Trước đó, những con số và ký hiệu lướt rất nhanh trên màn hình, đến mức cô không kịp nhìn rõ bất cứ ký hiệu nào. Hiện tại, tốc độ của chúng giảm đi nhiều. Tất nhiên cũng không phải quá chậm mà với tốc độ con người có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

662606932 π if(n), f(0)=0, f(1)=1, f(2)=1, f(3)=2024812182432405111011101100011011010110010110111...

Cẩn Tri xem rất nhập tâm. Cô lơ mơ nhận thấy, những con số này tồn tại một quy luật nào đó. Tuy nhiên, nó lướt đi tương đối nhanh, chỉ để lại dấu vết lơ mơ trong não bộ của cô.

Càng không hiểu lại càng muốn xem. Cô nhìn chăm chăm màn hình máy tính, toàn thân bất động. Quy luật của những con số này dường như rất phức tạp

nhưng cũng tương đối rõ ràng. Cô đã đọc được rất nhiều, cũng nhớ khá nhiều dãy số. Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, rõ ràng mắt cô đang đọc nhưng những con số đó tựa như đang nhảy múa trong đầu cô một cách sống động. Ngoài ra, Cẩn Tri cũng phát giác, những con số chuyển động ngày càng nhanh hơn. Không, phải nói là nhanh như điện xẹt, lướt vùn vụt qua tầm nhìn của cô. Một điều kỳ lạ là dường như đôi mắt cô đã quen những con số này nên không hề cảm thấy khó khăn. Hình như không phải cô đang đọc những con số, mà là chúng dẫn dắt ánh nhìn và tư duy của cô, khiến cô không thể rời mắt khỏi chúng.

“Tôi đã dặn cô đừng có nhìn ra ngoài cơ mà.” Một giọng nói lãnh đạm pha chút bất lực vang lên. Nhưng Cẩn Tri không để ý đến anh. Cô dường như đang ở một thế giới hỗn độn khác, trước mắt toàn là ánh sáng trắng và những con số dày đặc. Tất cả con người và sự vật khác, cô đều không nhìn thấy, không nghe thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thế giới của nó 2

Xung quanh rất tĩnh mịch. Tựa Cẩn Tri cảm nhận được ánh nắng ấm áp và khô ráo chiếu lên người mình. Mùi thơm nhẹ nhàng của trang giấy và đồ gỗ bay vào mũi cô. Ở đâu đó có tiếng thì thầm trò chuyện nhưng không rõ ràng, tựa như vô văn lân sóng nước đan xen tràn vào tai cô.

Cẩn Tri liền mở mắt, sóng nước lập tức tan biến. Ánh mặt trời rơi qua cửa sổ, giá sách thẳng hàng ngay lối, còn cô đang ngồi sau bàn làm việc, gối đầu lên cánh tay. Trang Xung ngồi ở vị trí của mình, cắm mặt vào máy tính. Nhiệm Dư đứng tựa vào bàn của anh ta, cười nói vui vẻ. Phát hiện Cẩn Tri đã tỉnh dậy, cô liền quay đầu về bên này: “Trước giờ không biết cậu ngủ tốt thế, nằm úp mặt xuống bàn cũng có thể ngủ ngon lành. Minh phục cậu quá đi!”

Giọng Nhiệm Dư vang vang trong gian phòng rộng lớn. Ba người vẫn ở trạng thái yên bình và ấm áp như bao ngày tháng trước kia

Cẩn Tri lập tức ngồi thẳng người, giờ tay véo má mình. Ôi, đau quá!

Chuyện này là thế nào?

Nhiệm Dư phì cười, nói với Trang Xung: “Hiếm có dịp được chứng kiến cậu ấy có hành động khôi hài thế kia.” Trang Xung cũng ngẩng đầu, cười tủm tỉm. Biểu hiện của họ vô cùng sinh động, khiến Cẩn Tri cảm thấy hoàn cảnh xung quanh càng trở nên chân thực.

Cô lại đưa mắt về mấy chiếc xe đẩy ở góc tường. Chúng đứng yên một chỗ, không hề có dấu hiệu “nổi điên”. Trong căn phòng bên cạnh, máy chủ vẫn hoạt động bình thường. Dường như, sự việc xảy ra trước đó chỉ là “giấc mộng Nam Kha” của cô mà thôi.

(Điền tích “Giấc mộng Nam Kha” xuất phát từ sách "Nam Kha ký thuật" của Lý Công Tá đời Đường, kể câu chuyện chàng trai Thuần Vu Phần nằm mơ thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An gả con gái, cho làm phò mã và bổ nhiệm làm quan Thái thú ở quận Nam Kha. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe, bị một đàn kiến bu quanh. Ngày nay, điền tích này ám chỉ những giấc mơ hão huyền, không chân thực)

“Chuyện gì xảy ra thế?” Cô hỏi Trang Xung: “Ứng Hàn Thời đâu rồi?”

Trang Xung nhún mày, Nhiệm Dư cũng không hiểu.

“Ai cơ?” Anh ta lắc đầu: “Tôi chưa từng nghe thấy cái tên này bao giờ.”

Ba người nhất thời lặng thinh. Sóng lưng Cẩn Tri lạnh toát. Trong khi đó, hai đồng nghiệp nhìn cô bằng ánh mắt đầy quan tâm. Cẩn Tri đột nhiên cảm thấy đầu nặng trĩu, tầng tầng lớp lớp sóng nước lại xuất hiện.

“Cậu buồn ngủ thì chợp mắt một lúc nữa đi.” Nhiệm Dư lên tiếng.

“Minh làm sao có thể ngủ cơ chứ?” Cẩn Tri lại gối đầu xuống cánh tay, đáp khê: “Ngủ rồi, mình sẽ không thể phân biệt đâu là thực tế, đâu là mộng ảo.”

Cô nằm bò xuống bàn một lúc rồi hé mắt, lập tức đỡ người trong giây lát. Bởi vì Nhiệm Dư và Trang Xung đang từ từ “biến mất”. Rõ ràng một phút trước đó, họ còn là hai con người sống động. Vậy mà vào thời khắc này, họ như đồng gỗ xếp hình bị sụp đổ, từ đầu đến chân tan biến từng phần với tốc độ rất nhanh. Trong nháy mắt, trước mặt Cẩn Tri chỉ còn lại chiếc bàn làm việc trống không.

Toàn thân Cẩn Tri đổ mồ hôi lạnh. Cô lập tức quay đầu về khu vực giá sách. Không gian đột nhiên xuất hiện làn khói đen, từ từ lan tỏa khắp gian phòng. Ánh đèn điện bị khói đen che khuất, cả căn phòng tối đi trong giây lát.

Làn khói cuộn cuộn bay về phía Cẩn Tri. Cô đứng bật dậy, quay người chạy nhanh ra cửa. Tuy nhiên, cảnh tượng bỗng dưng biến đổi. Vài giây trước đó còn là cửa ra vào, bây giờ biến thành cửa sổ mở toang, gió thổi ù ù. Cẩn Tri giật mình nhưng không còn kịp nữa, cô đã rơi vào không trung, bên dưới là sương mù dày đặc, nhìn không thấy tận cùng.

Trong đầu Cẩn Tri vụt qua ý nghĩ: Thôi xong rồi!

Trời đất quay cuồng, cô rơi xuống dưới với tốc độ nhanh. Từng ô cửa kính và cảnh vật mờ hồ vụt qua trước mắt. Dòng khí lưu hỗn loạn bao vây Cẩn Tri, khiến cô không thở nổi. Cô dùng toàn bộ sức lực hét lên tên người: “Ứng Hàn Thời!”

Đúng lúc này, một bàn tay đeo găng trắng không biết từ đâu chui ra, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Cẩn Tri. Giống như người sắp chết đuối với được khúc gỗ nổi, cô liền túm lấy cánh tay anh. Cảm nhận được sự sợ hãi của cô nên anh càng siết vòng ôm gắt gao hơn. Mùi hương mát lạnh, dịu nhẹ tỏa ra từ cơ thể anh bao phủ cô trong phút chốc.

Tốc độ rơi tự do của hai người dường như đã chậm dần. Không biết đến tầng thứ bao nhiêu, họ đột nhiên dừng lại. Cũng không rõ Ứng Hàn Thời làm thế nào mà một cánh tay anh tóm lấy chân song cửa sổ, một tay vẫn ôm Cẩn Tri. Hai người treo lơ lửng ở bức tường bên ngoài tòa nhà cao tầng.

Cẩn Tri mặc kệ tất cả, cứ ôm chặt lấy thắt lưng Ứng Hàn Thời. Thành thích, thành thích... Cô nghe thấy nhịp tim trầm ổn trong lồng ngực anh.

Gió thổi ù ù bên tai, sương mù lững lờ trôi ở dưới chân, xung quanh mờ mịt, hỗn loạn. Cảnh tượng này đã không thể dùng bất cứ kiến thức khoa học nào mà Cẩn Tri đã từng được học để giải thích. Trái tim đập liên hồi, cô từ từ ngẩng đầu. Ứng Hàn Thời cũng đang cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Sắc mặt anh hơi ửng đỏ.

Cẩn Tri cất giọng khàn khàn: “Chúng ta... đang ở đâu?”

“Trong thế giới của nó.”

Trí tuệ nhân tạo.

Thế giới của nó.

Đề quốc trí tuệ nhân tạo không còn là giả thiết vô căn cứ, mà đã trở thành con ác mộng chân thực từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Anh đừng để bụng

“Tại sao lại như vậy?” Tạ Cẩn Tri cất giọng khô khốc.

Hai người vẫn lơ lửng trên không trung. Ứng Hàn Thời từ tốn mở miệng: “Về mặt lý thuyết, máy tính có thể mô phỏng bất cứ thứ gì, từ hương thơm của bông hoa đến hơi ấm của ánh nắng, thậm chí cả bản thân con người.”

“Nhưng...” Cẩn Tri ngập ngừng.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Nói một cách khách quan, nó mô phỏng rất khá.”

Cẩn Tri không hiểu tại sao anh còn cười được. Dù đang trong hoàn cảnh nguy hiểm nhưng anh vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Tất nhiên, cô biết máy tính có thể mô phỏng nhiều thứ, tiến hành nhiều cuộc thí nghiệm. Trong các trò chơi quy mô lớn, máy tính cũng tái tạo cả một thế giới còn gì? Nếu anh nói, máy tính có thể tạo ra một thế giới giống cuộc sống thực đến từng chi tiết, chắc cô cũng tin.

“Một người sống sờ sờ như tôi làm sao có thể lạc vào thế giới này?” Cẩn Tri thắc mắc vấn đề khó lý giải nhất.

Ánh mắt Ứng Hàn Thời dừng lại trên đầu cô: “Cho đến nay, con người mới chỉ sử dụng chưa đến mười phần trăm não bộ. Đại não vẫn còn một lượng lớn chất xám mà chúng ta chưa nắm rõ cơ chế hoạt động.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Máy tính không cần lời thân xác của cô vào không gian do nó tạo ra, mà chỉ cần bắt được tần số điện não đồ của bộ phận chưa được sử dụng đó, rồi “nói máy” là được.”

Cẩn Tri nhú mày: “Ý của anh là, nó đã không chế tiềm thức của tôi?”

Ứng Hàn Thời ngẫm nghĩ, gật đầu: “Cũng gần như vậy.”

“Nhưng tại sao nó lại làm chuyện này?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời im lặng trong giây lát rồi đột nhiên cúi thấp đầu. Cẩn Tri phát hiện, gương mặt hai người cách nhau rất gần.

“Bởi vì nó muốn “sống” tiếp.”

Không hiểu tại sao, câu nói này khiến Cẩn Tri rùng mình.

“Đừng sợ.” Anh cất giọng trầm tĩnh: “Tôi giết nó dễ như trở bàn tay.”

Cần Tri nhướn mày nhìn anh. Ánh mắt của anh hết sức bình thản.

“... Vâng.” Cô đáp khẽ.

“Hãy nhắm mắt lại.” Anh nói: “Tôi sẽ đưa cô ra ngoài.”

Cần Tri lập tức mở to mắt: “Anh yên tâm. Tôi không sợ, cũng sẽ không la hét. Tôi muốn xem chuyện gì xảy ra.”

“Không được.” Ứng Hàn Thời lắc đầu: “Đôi mắt cô sẽ không chịu đựng nổi, nên phải nhắm chặt vào.” Mặc dù giọng anh vẫn trầm ấm, dễ nghe nhưng ngữ khí hết sức kiên quyết.

Đúng lúc này, luồng khói đen từ cửa sổ cuộn cuộn thốc ra ngoài, nhanh chóng tụ vào một chỗ, tựa như “nó” đang chuẩn bị tiến hành cuộc tấn công cuối cùng. Vài giây sau, khói đen bắt đầu tràn ngập đất trời. Tòa nhà cao tầng đã chìm khuất trong làn khói, cảnh vật xung quanh cũng mờ dần. Khói đen bao vây hai người, tựa hồ muốn nuốt chửng họ.

Cần Tri túm lấy áo sơ mi người đàn ông, nhắm nghiền hai mắt. Khoảng thời gian tiếp theo, cảm giác của cô rất khó hình dung. Đầu tiên, cô thấy mình mất trọng lượng, xung quanh chẳng có thứ gì để bám vào ngoài cánh tay mạnh mẽ từ đầu đến cuối khóa chặt thắt lưng cô. Cô thấy mình đang rơi nhanh xuống dưới, điều này khiến trái tim cô muốn rút khỏi lồng ngực. Sau đó, cô lại có cảm giác đang từ từ bay lên cao. Bên tai vang lên nhiều âm thanh mờ hồ và vụn vặt, giống tiếng nói chuyện khe khẽ, cũng tựa như tiếng sóng nước ào ạt. Âm thanh đó ngày càng dày đặc, tốc độ bay lên của hai người cũng ngày càng nhanh, như thể họ đang đạp gió rẽ sóng.

Cần Tri không biết Ứng Hàn Thời dùng cách nào. Anh nói mình là hacker hàng đầu. Anh nói, anh giết nó dễ như trở bàn tay. Cũng có thể ở trong thế giới này, anh mới là người thông trị.

Vào một khoảnh khắc, không rõ gặp chướng ngại vật hay trốn tránh điều gì, Ứng Hàn Thời đột nhiên dừng lại. Thân thể hai người đồng thời xoay tròn. Cần Tri giật mình, vô thức mở mắt.

Cô hoàn toàn sửng sốt bởi cảnh tượng xung quanh. Có một thứ gì đó như vầng mây hình sóng nước trong suốt, lấp lánh đang bao quanh hai người. Cô nhìn thấy nó đang chuyển động bên vai Ứng Hàn Thời. Nó là thứ hỗn độn, vô hình, nhưng khi phóng tầm mắt ra xa, hình ảnh sóng nước ấy lại tựa như vô cùng vô tận.

Hai người đang ở trong một không gian hết sức tĩnh mịch. Cần Tri không kiềm chế nổi lòng hiếu kỳ, lập tức ngẩng đầu để quan sát xung quanh. Cảm nhận được cử động của cô, Ứng Hàn Thời liền cúi xuống.

Hơi thở mát lạnh phả vào chóp mũi, gương mặt anh áp sát, Cần Tri còn chưa kịp phản ứng, một thứ đầy đặn và mềm mại chạm vào môi cô. Đôi mắt anh cách rất gần, đồng tử trong veo của người đàn ông phóng to trong giây lát.

Aaa...

Cần Tri dờ người, một ý nghĩ vụt qua đầu óc: Sao mà thom thế?

Giây tiếp theo, cánh tay đang ôm thắt lưng cô đột nhiên buông ra. Động tác của Ứng Hàn Thời nhanh không thể ngờ, tựa hồ cảm phải mô hàn nóng bỏng tay nên ném đi ngay. Cùng lúc đó, người anh lùi về phía sau ít nhất một mét.

Cần Tri lập tức mất thăng bằng. Trời đất quay cuồng, cô hét to một tiếng, gờ tay muốn túm lấy thứ gì đó. Nhưng trạng thái này chỉ diễn ra trong giây lát, Ứng Hàn Thời nhanh chóng nắm chặt cổ tay cô. Cần Tri gần như cùng lúc bám vào tay anh, mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Cần Tri thờ hất ra, trừng mắt với anh. Vừa định lên tiếng, cô đột nhiên không thể thốt ra lời. Bởi vì, gương mặt anh...

Trên thực tế, vẻ mặt của Ứng Hàn Thời không có bất cứ biểu cảm nào. Tuy nhiên, hai má anh đỏ như quả cà chua chín, ngay cả vành tai cũng ửng đỏ. Nhận ra cô đang nhìn mình, anh liền quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt cô.

Hai người yên lặng lơ lửng trong không gian hư ảo. Cũng chẳng biết có phải do phản ứng của anh quá mạnh mẽ mà Cần Tri bỗng dưng cảm thấy đôi môi vẫn còn lưu lại chút gì đó, tựa như mùi hương của anh.

Một lúc sau, Ứng Hàn Thời mới lên tiếng: “Xin lỗi, vừa rồi là tôi sơ ý...” Cuối cùng, anh cũng nhìn thẳng vào Cần Tri, nhưng ánh hồng trên gương mặt vẫn chưa tan biến.

“Không sao, anh khỏi cần xin lỗi.” Cần Tri đáp: “Vừa rồi... chỉ là sự cố bất ngờ mà thôi, anh đừng để bụng.”

Không nhắc đến thì không sao, cô vừa nói, Ứng Hàn Thời lại đưa mắt đi chỗ khác. Ngắm gương mặt nghiêng tuấn tú của anh, Cần Tri tự dưng thấy hơi buồn cười. Thế là khoe miệng cô cong lên.

Ứng Hàn Thời cất giọng trầm trầm: “Cô mau nhắm mắt lại, không được mở ra nữa. Chúng ta sắp ra khỏi đây rồi.”

“Vâng.”

Lúc này, anh mới quay đầu về phía cô. Bất gặp nụ cười vẫn còn đọng trên khóe môi Cẩn Tri, anh hơi ngây ra, lập tức cup mi.

“Bây giờ phải mạo phạm đến cô rồi.” Ứng Hàn Thời nói.

Cẩn Tri còn chưa kịp phản ứng, anh đã kéo mạnh cô đến trước mặt mình. Tuy nhiên, anh không ôm cô mà giữ tay. Cẩn Tri nghi hoặc nhìn anh, chỉ thấy vẻ điềm tĩnh và quyết đoán trong đôi mắt người đàn ông. Giấy tiếp theo, bàn tay đeo găng trắng của anh che mắt cô. Cùng lúc đó, cô cảm thấy thân thể hai người lại bắt đầu chuyển động.

“Ứng Hàn Thời, cảm ơn anh.” Cẩn Tri cất giọng thành khẩn.

Một lúc sau, cô mới nghe thấy tiếng anh trả lời: “Cô không cần khách sáo, chuyện nhỏ ấy mà.”

Dần dần, ý thức của Cẩn Tri trở nên mơ hồ. Thế giới của cô chỉ còn lại một màu tối đen, thời gian trở nên dài đằng đẵng, cũng tựa như trôi đi rất nhanh. Ý thức của cô phảng phất bị sóng nước chôn vùi, trở nên không rõ ràng. Mặc dù ra sức vùng vẫy, cô vẫn bị xoáy nước sâu chưa từng thấy nhấn chìm.

Cuối cùng, ý thức của cô cũng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

***

Không biết bao lâu sau, Cẩn Tri từ từ mở mắt. Đập vào mắt cô đầu tiên là trần nhà màu trắng quen thuộc, sau đó là bộ sofa màu xanh da trời, bàn gỗ nâu vàng và con “robot dọn nhà” ở góc tường.

Cẩn Tri liền ngồi dậy. Đây là ngôi nhà của cô, còn cô đang ở trên giường của mình. Người cô được đắp tấm chăn mỏng, quần áo vẫn là bộ mặc đi thư viện, đôi giày đã được cởi ra, xếp ngay ngắn ở cửa ra vào. Tất nhiên không phải Cẩn Tri bỏ giày ở đó, bởi cô toàn đá lung tung chứ chẳng bao giờ xếp ngay ngắn. Tủ đầu giường còn có chùm chìa khóa mà hôm qua cô để trong túi áo.

Có người đưa cô về nhà. Trống ngực Cẩn Tri đập liên hồi, cô vô thức quay đầu, đôi mắt ra ngoài cửa sổ. Tòa nhà thư viện màu xám đứng yên trong sương mù của buổi sớm, bầu trời ở phía sau đã hé lộ tia sáng màu vàng nhạt.

Cẩn Tri liền rút điện thoại từ túi quần ra xem. Bây giờ là sáu giờ mười phút, một ngày mới đã bắt đầu.

Liệu có phải như anh nói, tất cả đã kết thúc rồi không?

Cẩn Tri lập tức đứng lên. Trong lúc định đi ra cửa, cô bỗng sững người. Vừa rồi không để ý, bây giờ cô mới phát hiện, căn phòng đã thay đổi hoàn toàn.

Tấm chăn vốn nhàu nhá của cô đã được gấp gọn gàng đặt trên đầu giường, các góc vuông vức như nhát dao cắt. Gấp chăn kiểu bộ đội trên tivi cũng không chuẩn đến vậy. Sách báo, đồ đạc lỉnh tinh trên bàn đã được thu dọn sạch sẽ. Cửa sổ vốn bám đầy bụi đã được lau sạch. Quần áo vứt bừa bộn trên sofa được gấp gọn gàng, để ở một góc. Vỏ bọc đệm sofa cũng được giặt sạch như mới.

Đáng chú ý nhất là sàn nhà. Mặc dù ngày nào cô cũng dùng “robot dọn nhà” nhưng chỉ miễn cưỡng duy trì tình trạng không bẩn mà thôi. Thời khắc này, nền nhà sạch bong, sáng loáng như gương. Thậm chí các góc cũng được lau chùi kỹ lưỡng.

Cả căn phòng hoàn toàn “lột xác”, vô cùng gọn gàng và ngăn nắp. Cẩn Tri kinh ngạc quan sát vài giây, trong đầu vô thức hiện lên gương mặt của Ứng Hàn Thời.

Trước đó, chỉ vì một cú chạm môi bất ngờ, hai má anh đã đỏ bừng. Sau khi loại bỏ nguy cơ, anh không chỉ đưa cô về nhà, đắp chăn cho cô, mà còn nhẫn nại dọn dẹp căn nhà bừa bộn của cô? Sự việc có vẻ phát triển theo hướng kỳ quặc quá đi.

Không biết người đàn ông này nghĩ gì nữa?

Cẩn Tri không có thời gian đào sâu vấn đề. Cô vội vàng rời khỏi nhà, chạy bộ về phía thư viện.

Bây giờ vẫn còn sớm, thư viện không một bóng người. Cẩn Tri đứng dưới tòa nhà, ngẩng đầu nhìn chăm chú.

Ứng Hàn Thời còn ở trong đó không nhỉ? Trang Xung thế nào rồi?

Còn chiếc máy tính có vấn đề nữa...

“Tôi giết nó dễ như trở bàn tay.” Câu nói của Ứng Hàn Thời vẫn vang vọng bên tai cô.

Không hiểu anh giải quyết kiểu gì? Rốt cuộc nó đã... bị “giết” hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Bao giờ gặp lại

Bây giờ vẫn còn sớm, khu lưu trữ sách vắng lặng, ánh sáng mờ mờ. Mới chỉ một đêm trôi qua mà Tạ Cẩm Tri có cảm giác cách cả một đời.

Bóng đèn tuýp không còn nhấp nháy, màn hình máy tính cá nhân tối đen như thường lệ. Cẩm Tri định thần rồi quẹt thẻ mở cửa. Vừa vào trong, cô liền đưa mắt về phòng máy chủ. Máy chủ vẫn nằm yên ở đó, chỉ có đèn CPU đỏ đỏ nhấp nháy. Tất cả diễn ra bình thường. Máy chiếc xe đẩy tối qua nôi con điên loạn, bây giờ xếp ngay hàng thẳng lối ở góc tường.

Cẩm Tri quan sát chúng vài giây rồi đi qua bên đó. Cô nhớ rõ, hôm qua Ứng Hàn Thời dùng con dao đâm xuyên qua màn hình tinh thể lỏng ở trên xe đẩy. Nhưng vào thời khắc này, chúng vẫn còn nguyên vẹn. Chuyện này là thế nào vậy?

Tuy nhiên, Cẩm Tri nhanh chóng phát hiện ra manh mối. Bởi vì xe dùng lâu năm nên màn hình đã bị xước và cũ đi nhiều. Trong khi đó, màn hình bây giờ sáng loáng như mới, không một vết xước. Chỉ có một giải thích hợp lý là chúng đã được thay mới toàn bộ.

Cẩm Tri ngừng đầu, đảo mắt một vòng. Biết rõ hi vọng mong manh nhưng cô vẫn gọi lớn tiếng: “Ứng Hàn Thời!”

Không có tiếng trả lời. Người đàn ông đó đã đi rồi. Rốt cuộc anh là ai? Nửa đêm, anh không chỉ “giết chết” cổ máy, còn đưa cô về nhà, thậm chí tiện tay dọn dẹp sạch sẽ căn hộ của cô. Ngoài ra, anh đã khôi phục nguyên dạng khu lưu trữ sách, khiến nơi này như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Còn Trang Xung nữa chứ? Cẩm Tri quay đầu về phía gian phòng chứa đồ. Cửa ra vào khép hờ, bên trong không bật đèn. Cửa sổ tối qua bị vỡ cũng đã được thay tấm kính mới.

Ứng Hàn Thời đối xử với cô dịu dàng và chu đáo, chắc anh cũng sẽ đưa Trang Xung về nhà. Nghĩ đến đây, Cẩm Tri liền đi tới đẩy cửa. Vừa nhìn vào bên trong, cô liền giật mình. Người đang nằm úp sấp dưới đất không phải là Trang Xung thì còn ai vào đây nữa? Ứng Hàn Thời mặc kệ anh ta sao?

Cẩm Tri ngồi xổm xuống, đẩy người anh ta: “Trang Xung! Trang Xung!”

Trang Xung vẫn nằm bất động. Trán anh ta vẫn còn vết máu đã khô. May mà vết thương không nặng lắm, anh ta thở đều đều, có tiếng ngáy nhẹ, chứng tỏ đang ngủ say.

Cẩm Tri thở phào nhẹ nhõm, giơ tay véo má anh ta. Trang Xung lập tức tỉnh dậy. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt lơ mơ rồi lồm cồm bò dậy, một tay đỡ trán: “Xảy ra chuyện gì thế? Trời sáng rồi à?”

Cẩm Tri không trả lời mà quay đầu về phía khu lưu trữ sách ở sau lưng. Ánh nắng rọi qua ô cửa sổ, khiến căn phòng vừa sáng sủa vừa đem lại cảm giác tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bao giờ gặp lại 2

Tầm chiều tối, Cẩm Tri, Trang Xung và Nhiễm Dư bị Giám đốc thư viện đuổi ra khỏi văn phòng.

“Chú Giám đốc, xin chú hãy tiến hành điều tra đi ạ!” Cẩm Tri cất giọng khẩn thiết.

Nhiễm Dư cũng lắc cánh tay Giám đốc, nũng nịu: “Chú ơi! Chúng cháu đúng là phát hiện có chuyện lạ nên mới đến tìm chú. Chú là lãnh đạo tuyệt vời, làm gì có chuyện không điều tra rõ đã đưa ra kết luận?”

Lần này, Giám đốc không còn giữ thái độ hòa nhã, tức giận hất tay Nhiễm Dư, sa sầm mặt: “Không điều tra rõ ư? Sáng nay, các cô các cậu thông báo có hacker và virus, tôi lập tức gọi điện cho bạn học, mời chuyên gia máy tính giỏi nhất của trường Đại học Giang qua đây. Kết quả, người ta nói không có chuyện đó. Hệ thống máy tính không hề có dấu vết bị virus hay người ngoài xâm nhập. Các cô bảo “máy tính tự động tấn công con người” ư? Với trình độ khoa học kỹ thuật của nước ta, thậm chí cả nước Mỹ, càng không thể xảy ra hiện tượng này. Bây giờ các cô bảo tôi điều tra kiểu gì? Trừ khi xuất hiện ma quỷ.”

Cẩm Tri: “Nhưng thưa chú...”

Ông Giám đốc nghiêm mặt nói với cô: “Cẩm Tri! Bình thường cháu là người chừng chạc nhất cơ mà? Sao lại cùng hai đứa kia làm chuyện càn quấy? Ba đứa đừng nói gì nữa, hôm nay về viết bản kiểm điểm ba nghìn chữ, ngày mai nộp cho tôi. Từ nay về sau, các cô các cậu không được nhắc đến nữa.”

Nói xong, ông Giám đốc quay về phòng làm việc, đóng sập cửa. Ba người đưa mắt nhìn nhau, Cẩn Tri rồi đi trước tiên: “Chúng ta đi thôi!”

Nhiệm Dư tỏ ra áy náy: “Mình xin lỗi! Tồi qua camera giám sát chẳng có gì bất thường nên mình không cẩn thận, ngủ gục ở phòng bảo vệ. Bằng không, có lẽ mình sẽ phát hiện ra chứng cứ nào đó. Dù sao, mình vẫn tin một trăm phần trăm câu chuyện hai người kể.” Nói đến đây, sắc mặt cô lộ vẻ sợ hãi.

Cẩn Tri vỗ tay an ủi bạn: “Không sao đâu. Dù cậu tỉnh táo cũng chẳng có tác dụng gì. Tồi qua, mọi camera giám sát đều bị hack nên đâu có quay được thứ gì bất thường.”

Nhiệm Dư thờ phào: “Thế thì tốt.”

Trang Xung lên tiếng: “Cẩn Tri, chúng ta làm gì bây giờ?”

Cẩn Tri lặng thinh. Nhiệm Dư có chút bất ngờ. Con người Trang Xung bình thường có vẻ hùng dũng, vậy mà bây giờ lại hỏi ý kiến Cẩn Tri.

“Chúng ta chẳng thể làm gì.” Cẩn Tri cất giọng thân nhiên: “Đi thôi! Có một lô tạp chí mới cần phải sắp xếp lại đây.”

Nói xong, cô liền đi ra cầu thang. Nhiệm Dư và Trang Xung cất bước theo sau.

“Cẩn Tri bình tĩnh thật đấy!” Nhiệm Dư thì thầm.

Trang Xung dõi theo bóng lưng cô, khẽ đáp: “Ừ! Cô ấy có một sự tinh táo quá mức bình thường.”

***

Mùa xuân năm nay, thành phố Giang thường xuyên đổ mưa. Giống như mấy hôm trước, trời vừa tối thì một trận mưa lớn ào ào trút xuống.

Cẩn Tri cảm ô, đi trên hè phố. Nước mưa rơi đầm đìa trên chiếc ô của cô. Cô vừa chậm rãi bước đi vừa chìm trong suy tư. Tất cả đã âm thầm kết thúc, có lẽ cô chẳng bao giờ còn cơ hội làm rõ sự việc. Về phần Ứng Hàn Thời, người đàn ông dịu dàng, khó hiểu và bí ẩn này có lẽ sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô, vĩnh viễn không gặp lại.

Cũng trong đêm mưa, tại một ngôi nhà trang nhã ở ngoại ô thành phố, Ứng Hàn Thời chấp hai tay sau lưng, lặng lẽ đứng bên ô cửa sổ. Đôi găng tay trắng đã được tháo ra, để trên bàn.

“Đại ca.” Vẫn là giọng nam trung đầy từ tính của một người đứng sau Ứng Hàn Thời không xa. Anh ta cười nói: “Em có thể thỉnh giáo anh một vấn đề không?”

“Chú nói đi.” Ứng Hàn Thời cất giọng ôn hòa.

Được anh cho phép, người đó vui vẻ lên tiếng: “Chúng ta đều biết, đối với anh mà nói, việc giải quyết không gian hư ảo do máy tính tạo ra chỉ đơn giản như gãi ngứa. Mọi chuyện diễn ra thuận lợi, con chip bị nhiễm virus trong hệ thống đã bị anh lấy ra, thay bằng con chip mới. Máy tính cá nhân, mấy chiếc xe đẩy, di động của Trang Xung... cũng được xử lý đâu vào đấy. Chỉ cần thêm chút thời gian, chúng ta đã có thể phân tích xem virus bắt nguồn từ đâu ra? Ai đứng đằng sau tất cả những chuyện này? Hẳn có phải là loại người như chúng ta hay không? Mục đích của hẳn là gì?”

Nói đến đây, anh ta đột nhiên chuyển đề tài: “Anh có thể giải thích cho em biết, tại sao sau khi đưa cô Tạ về nhà, anh còn dọn dẹp sạch sẽ căn hộ của cô ấy? Đây chẳng phải là... lo chuyện bao đồng hay sao?”

Ứng Hàn Thời im lặng, một lúc sau mới từ tốn mở miệng: “Tiêu Khung Diễn, chú ngày càng to gan rồi đấy.”

Mặc dù là lời trách móc nhưng ngữ khí của anh vẫn rất hòa nhã. Tuy nhiên, anh chàng tên “Tiêu Khung Diễn” không dám ho he.

Ứng Hàn Thời dời mắt ra ngoài cửa sổ. Được nước mưa gột rửa, bãi cỏ ở bên ngoài xanh mướt. Ánh mắt anh thấp thoáng nụ cười: “Một cô gái có thể sống ở nơi vừa bẩn thỉu vừa lộn xộn như vậy, thật ngoài sức tưởng tượng. Đối với tôi, đây cũng chỉ là tiện tay mà thôi.”

Tiêu Khung Diễn không còn gì để nói.

Đứng một lúc, Ứng Hàn Thời đi đến bên sofa, cầm điều khiển, ngồi xuống xem tivi. Vài phút sau, Tiêu Khung Diễn đột nhiên kêu lên: “Thôi chết rồi!”

Ứng Hàn Thời đang đổi kênh, nghe vậy liền nhướn mày nhìn anh ta.

Tiêu Khung Diễn cất giọng buồn bực: “Đại ca, vẫn còn một thứ bị nhiễm virus mà chúng ta quên khuấy đi mất. Đó là di động của cô Tạ, hiện đang ở nhà cô ấy.”

Ứng Hàn Thời bỏ điều khiển xuống ghế, im lặng chờ anh ta nói tiếp.

“Hệ số bị nhiễm không cao nên tạm thời cô ấy chưa gặp nguy hiểm. Nhưng anh phải đi tìm cô ấy, mang di động về đây ngay.”

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ: “Bây giờ muộn rồi, chắc cô ấy đã đi ngủ.” Anh nói: “Để ngày mai đi.”

“Vâng.”

Ứng Hàn Thời tiếp tục xem tivi. Tiêu Khung Diễn cất giọng yếu ớt: “Đại ca, em muốn hỏi một vấn đề to gan hơn...”

Ứng Hàn Thời chau mày, nở nụ cười bắt đầu đi: “Chú hỏi đi!”

“Khi gặp lại cô Tạ, anh có xin lỗi cô ấy về nụ hôn tối qua không?”

Ứng Hàn Thời ngồi bất động, cũng chẳng lên tiếng. Ngữ khí của Tiêu Khung Diễn có chút đặc ý: “Em đã phân tích rồi. Tại sao những năm qua, anh chẳng bao giờ gần gũi đàn bà, lần này lại thân thiết với cô ấy như vậy. Thật ra, mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.”

Ứng Hàn Thời nhìn anh ta chăm chú. Tiêu Khung Diễn tiếp tục mở miệng: “Trước kia có nhiều phụ nữ chủ động đến với anh mà anh toàn lẩn trốn. Cô Tạ khác hoàn toàn, lần đầu tiên gặp gỡ, cô ấy không bị mê hoặc bởi ‘nhân sắc’ của anh. Cô ấy không chỉ nói anh là kẻ lừa đảo, còn tránh anh như tránh tà. Vì vậy, mấy ngày sau đó, anh mới đi theo cô ấy, một lòng một dạ muốn bảo vệ cô ấy, đồng thời muốn chứng minh sự trong sạch của mình. Đám mây móc ở thư viện bất thường, người phụ nữ khác chắc sẽ chạy mất dép, vậy mà cô ấy còn chủ động đi thăm hiểm nên mới gặp anh.

Anh đúng là thích lo chuyện bao đồng. Thấy cô ấy bị lôi vào không gian hư ảo, đương nhiên anh sẽ ra tay cứu giúp nên mới có chuyện trai đơn gái chiếc cùng chung hoạn nạn. Người phụ nữ khác mà bị rơi vào không gian đó, chắc sẽ ngất xỉu vì sợ hãi. Cô ấy không những không sợ, còn hiếu kỳ mờ mắt ra xem, nên mới có nụ hôn bất ngờ. Vì vậy, nhìn từ góc độ lý thuyết xác suất và logic nhân quả, bởi vì tính cách của anh và cô ấy đều không bình thường, bởi vì một loạt biến cố xảy ra, số phận đã định hai người sẽ có nụ hôn này.” Tiêu Khung Diễn càng nói càng hăng hái, át cả tiếng mưa rơi và âm thanh phát ra từ tivi.

Ứng Hàn Thời im lặng từ đầu đến cuối. Tiêu Khung Diễn lại cất giọng vô cùng dễ nghe: “Đại ca, có lẽ đây chính là... duyên số trong truyền thuyết.”

“Duyên số ư?” Ứng Hàn Thời nhướn mày: “Cô ấy bảo... sẽ không dễ bụng.”

***

Sáng ngày hôm sau, trời quang mây tạnh. Thư viện tựa hồ khôi phục nếp làm việc như cũ. Bộ ba bận rộn công việc, đến lúc rảnh rỗi thì Cẩn Tri đọc sách, Nhiệm Dư lướt web, còn Trang Xung chơi game.

Nhưng cũng có điểm khác trước. Ví dụ, Nhiệm Dư không dám một mình đi vào sâu trong khu lưu trữ sách, toàn kéo Cẩn Tri đi cùng. Trang Xung đổi tên tài khoản chơi game thành “Tôi gặp cao thủ”.

Buổi chiều, gần đến giờ tan sở, thư viện vắng tanh. Cẩn Tri ngồi sau máy tính, thống kê một số dữ liệu. Phía trước đột nhiên vang lên tiếng bước chân và giọng nói mừng rỡ của Nhiệm Dư: “Giáo sư Tạ, anh đến rồi à?”

Cẩn Tri ngẩng đầu, liền nhìn thấy người đàn ông mặc áo khoác gió màu đen, đeo cặp kính trắng gọng nhỏ đang đứng bên dãy bàn làm việc. Cô liền nhoen miệng cười với anh. Tạ Cẩn Hành cũng mỉm cười, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm nghị. Sau đó, anh gật đầu với cô rồi quay sang chào hỏi Nhiệm Dư và Trang Xung.

Hồi còn là nghiên cứu sinh ở Đại học Khoa học Kỹ thuật Quốc gia, Tạ Cẩn Hành cũng được coi là nhân vật đình đám. Có người nhận xét về anh như sau: Tạ Cẩn Hành hội tụ nhiều yếu tố nổi bật như xuất thân khá giả, thành tích học tập xuất sắc, lại có ngoại hình của một công tử đào hoa. Đáng tiếc, tính cách của anh tẻ nhạt như mấy ông già cả đời làm nghiên cứu khoa học, không giỏi giao tiếp, cũng chẳng khéo ăn khéo nói. Một thực thể trái ngược như vậy đúng là điều đáng tiếc đối với phái nữ.

Tuy nhiên, Tạ Cẩn Tri chung sống với anh trai rất hòa hợp. Cô và anh đều là người ít nói, thích được yên tĩnh. Hơn nữa, trong nhiều chuyện, giáo sư Tạ tuy nghiêm khắc nhưng thường đưa ra ý kiến chuẩn xác và chặt chẽ. Cẩn Tri cảm thấy dễ chịu khi ở bên cạnh người có đầu óc tinh táo như anh.

Cô vừa đứng lên, còn chưa kịp ra khỏi chỗ ngồi, Nhiệm Dư đã lao đến, cầm lấy cặp ca táp của Tạ Cẩn Hành, đồng thời nở nụ cười ngọt ngào: “Giáo sư Tạ vất vả quá! Lâu rồi không gặp anh, anh có uống trà không? Chỗ chúng em có loại trà Lục An Qua Phiến khá ngon.”

(Lục An Qua Phiến là một trong mười loại trà nổi tiếng ở Trung Quốc, đến từ thành phố Lục An, tỉnh An Huy)

Tạ Cẩn Hành vội rút tay về: “Cảm ơn Nhiệm Dư, không cần đâu.”

Giáo sư Tạ tuổi trẻ tài cao nên cũng phù hợp với tiêu chí “đẹp trai, nhà giàu” của Nhiệm Dư. Cẩn Tri không đổi sắc mặt, đi đến kéo bạn sang một bên, giúp anh trai thành công thoát khỏi phạm vi “móng vuốt” của bạn. Sau đó, cô mỉm cười với anh, mặc kệ Nhiệm Dư đang ra sức nháy mắt với mình: “Em vừa vận hết giờ làm, chúng ta đi thôi.”

Tạ Cẩn Hành gật đầu: “Được. Chúng ta tìm chỗ nói chuyện.”

Thời tiết đúng là chẳng biết đường nào mà lần. Mới buổi sáng còn nắng vàng rực rỡ, vậy mà đến tầm chạng vạng, mây đen đã ùn ùn kéo đến khiến bầu trời trở nên u ám.

Tạ Cẩn Hành lái một chiếc Volkswagen Sagitar giản dị như chính con người anh. Hai anh em vừa đi đến bên xe ô tô, giáo sư Tạ liền mở cửa cho em gái. Cẩn Tri quay sang anh trai: “Không phải anh nhốt mình trong phòng thí nghiệm lâu ngày nên có vấn đề đấy chứ? Anh cũng biết mở cửa cho phụ nữ cơ à?”

Tạ Cẩm Hành nhíu mày: “Miệng lưỡi em vẫn sắc bén quá nhỉ? Mau lên xe, đừng để bị dính nước mưa.”

Cẩm Tri cười tủm tỉm, ngồi vào vị trí ghế lái phụ. Trời nhanh chóng đổ cơn mưa, hạt nước to như hạt đỗ rơi rào rào xuống mặt đất.

Ứng Hàn Thời giương ô, đứng ở góc đường. Anh nhìn thấy hai người vừa rời khỏi tòa nhà vừa chuyện trò vui vẻ. Sau đó, người đàn ông mở cửa xe cho Cẩm Tri, còn cô nờ nọ cười thân thiết chưa từng thấy.

Chiếc ô tô màu đen nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ trên đường phố ngay trước mặt anh. Ứng Hàn Thời thu ô, chui vào chiếc Porsche của mình, đồng thời mở hệ thống liên lạc.

“Tiêu Khung Diễn, xác định mục tiêu, mau bám theo xe của họ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trong cơn mưa này

Bên ngoài mưa to gió lớn, mới là tầm xế chiều nhưng trời đã tối đen, bốn bề dường như chỉ có tiếng mưa rơi. Tạ Cẩm Tri và anh trai ngồi bên cửa sổ nhà hàng. Sau khi kể xong câu chuyện, cô cảm tách cà phê uống một ngụm, còn giáo sư Tạ trầm ngâm.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu, đổi mắt ra ngoài cửa sổ, hỏi một câu chẳng ăn nhập: “Cẩm Tri, đã mấy ngày liên tục mưa to như vậy rồi?”

Cẩm Tri hơi bất ngờ, nhưng vẫn trả lời: “Năm, sáu ngày ạ.”

Tạ Cẩm Hành nờ nọ cười mà chỉ khi nào nhắc đến lĩnh vực nghiên cứu khoa học, mới xuất hiện trên gương mặt anh: “Chính xác hơn là bảy ngày. Ngày nào trời cũng mưa từ sáu đến tám giờ tối, lượng mưa từ hai mươi đến sáu mươi milimét. Khu vực nội thành ở mức thấp nhất, trong khi ngoại thành đạt đến mức cao nhất.”

Cẩm Tri ngẩn người, không hiểu ý anh trai.

“Chắc em cũng biết.” Tạ Cẩm Hành uống một hớp trà: “Thành phố Giang mùa này chẳng bao giờ có mưa lớn đến thế.”

Cẩm Tri vẫn im lặng, nhìn anh chằm chằm.

“Anh không thể nói rõ với em.” Giáo sư Tạ tiếp tục lên tiếng: “Chỉ có thể cho em biết, Sở nghiên cứu của bọn anh và cơ quan nghiên cứu của nhiều quốc gia đang chế tạo một loại vũ khí thời tiết, với mục đích kiểm soát dòng khí lưu, lượng mưa, sấm chớp, gió bão của một khu vực trong thời gian ngắn.

Cẩm Tri không khỏi kinh ngạc. Ý của anh là, tình trạng mấy ngày mưa liên tiếp là do anh và các đồng nghiệp tạo thành? Cô chỉ biết công việc của anh trai liên quan đến lĩnh vực quân sự, hết sức bí mật, không ngờ lại gần với cuộc sống của người dân bình thường như vậy. Nhưng tại sao anh lại tiết lộ điều này với cô?

Giáo sư Tạ từ tốn mở miệng: “Anh chỉ muốn nói, trên đời này có những chuyện, người bình thường cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi, giống sự việc em từng gặp phải. Nhưng đúng là nó vẫn đang tồn tại, chỉ không được mọi người biết đến mà thôi.”

Cẩm Tri gật đầu.

“Trí tuệ nhân tạo mà em đề cập cũng tương tự. Theo anh được biết, kết quả nghiên cứu mà các nước công khai chưa đạt đến trình độ như em nói. Trên thực tế, chúng ta cũng chẳng biết, liệu đã có ai làm được hay chưa. Chắc em cũng từng nghe tin đồn, Mỹ đã bắt được phi thuyền của người ngoài hành tinh, nắm được kỹ thuật của họ nên trong lĩnh vực này, trình độ bỏ xa các nước khác. Tuy nhiên, chúng ta không thể biết, điều này có phải là sự thật hay không?”

Cẩm Tri chăm chú lắng nghe. Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Em hiểu. Thật ra, ý của anh là, ngành nghiên cứu khoa học đặc biệt giới quân sự tồn tại nhiều vấn đề phức tạp nên không thể dễ dàng đưa ra kết luận?”

Tạ Cẩm Hành mỉm cười: “Cũng có thể lý giải như vậy.”

Cẩm Tri có chút thất vọng: “Vì thế, vụ này sẽ mãi mãi là câu đố không có lời giải, đúng không ạ?”

“Cũng không hẳn. Chuyên gia của trường đại học Giang mà Giám đốc cơ quan bọn em mời về có trình độ và tầm nhìn hạn hẹp, không được tiếp xúc với tài liệu mật. Khi nào em gửi cho anh dữ liệu cụ thể của hệ thống, anh sẽ nghĩ cách nhờ người tìm hiểu. Tuy nhiên, em hãy chuẩn bị tâm lý, vì chưa chắc đã có kết quả.”

Cần Tri gạt đầu. Trầm lặng trong giây lát, cô nói: “Kiểu gì em cũng muốn làm rõ.”

Đây là nhà hàng Pháp, bình thường khách không đông lắm, hôm nay trời mưa nên càng vắng vẻ. Trong nhà hàng vang lên tiếng nhạc Pháp du dương, bầu không khí hết sức ấm áp.

“Em hãy miêu tả cụ thể về người đàn ông đó đi.” Tạ Cần Hành lên tiếng.

Nhắc đến Ứng Hàn Thời, trong lòng Cần Tri xuất hiện một cảm giác rằng anh rất khác biệt. Có lẽ vì đôi mắt và khí chất của anh vô cùng sạch sẽ nên mỗi khi nhớ đến anh, cô tựa như nhìn thấy hồ nước trong veo, tĩnh lặng lấp lánh dưới ánh trăng.

“Anh ấy...” Cần Tri mở miệng. Đúng lúc này, chuông gió treo ở cửa ra vào kêu leng keng, có người vừa đến, nhân viên phục vụ lập tức nghênh đón: “Hoan nghênh quý khách, có mấy người ạ?”

Cần Tri đưa mắt qua bên đó, liền nhìn thấy Ứng Hàn Thời. Hôm nay, anh mặc comple, bên trong vẫn là sơ mi trắng. Tay anh cầm chiếc ô dài màu đen, nước nhỏ tong tong. Đầu tóc anh cũng hơi ướt. Ứng Hàn Thời đưa chiếc ô cho nhân viên phục vụ. Tựa như có linh cảm, anh liền quay về phía Cần Tri. Hai người chạm mắt nhau.

Tạ Cần Hành rất không nhạy bén về khoản quan sát sắc mặt người khác. Anh hỏi em gái bằng một giọng đầy nghi hoặc: “Em làm sao thế? Tại sao chẳng nói gì cả? Anh chẳng cứu em là người thế nào?”

Cần Tri định thần. Cô để ý thấy ánh mắt Ứng Hàn Thời thấp thoáng ý cười ôn hòa, tựa như thay lời chào hỏi. Sau đó, anh đi theo nhân viên phục vụ tới một chiếc bàn cách chỗ cô khá xa rồi ngồi xuống.

“Anh ấy...” Cần Tri cười tủm tỉm: “Em thật sự không biết hình dung thế nào nữa.”

Đúng thế, cô cứ tưởng anh là cao thủ ẩn dật, sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại, vậy mà vừa ra ngoài ăn cơm đã chạm mặt. Anh một mình đi nhà hàng, giống bất cứ người đàn ông độc thân nào.

Bất gặp dáng vẻ lơ đãng của em gái, Tạ Cần Hành chau mày, nhẫn nại gọi ý: “Nếu không biết hình dung thế nào thì em hãy trả lời từng vấn đề một. Anh ta bao nhiêu tuổi, cao bao nhiêu, tướng mạo ra sao?”

“Hả?” Cần Tri nhìn anh trai. Cô nhất thời không biết có nên thông báo với anh, người đó đang ở trong nhà hàng này hay không. Dù sao Ứng Hàn Thời cũng từng cứu cô, tuy không biết anh đang che giấu bí mật gì nhưng giáo sư Tạ rốt cuộc cũng là người nhà nước. Ngộ nhớ anh trai mang lại phiền phức cho người ta thì sao?

Thế là cô hàm hồ đáp: “Anh ta khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, cao hơn một mét tám, tướng mạo trắng trẻo và sáng sủa.”

Tạ Cần Hành là người nghiêm túc. Nghe em gái nói vậy, anh liền lôi bút và quyển sổ ra ghi chép. Cần Tri lại liếc qua chỗ Ứng Hàn Thời, thấy anh đặt hai tay lên bàn, quay đi chỗ khác chứ không nhìn cô.

“Anh ta có tiết lộ địa chỉ hay thông tin cá nhân gì không?” Tạ Cần Hành lại hỏi.

“Không ạ. Anh ấy chỉ nói mình là hacker. Anh ấy cũng rất hay xấu hổ.” Câu cuối là cô buột miệng nhưng giáo sư Tạ vẫn cầm cúi ghi chép. Đúng lúc này, Cần Tri nhìn thấy Ứng Hàn Thời cầm tách trà uống một ngụm. Anh ngồi thẳng lưng, cử chỉ nho nhã và đúng mực. Chỉ là lúc đặt cốc trà xuống bàn, gương mặt anh hơi ửng đỏ.

Cần Tri đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, nhưng suy đoán vừa vụt qua não bộ của cô thật khó tưởng tượng. Sao cô cảm thấy... Ứng Hàn Thời nghe được cuộc trò chuyện của hai anh em nên mới có phản ứng này. Nhưng anh ngồi cách tương đối xa cơ mà?

“Xấu hổ ư?” Giáo sư Tạ tỏ ra hiếu kỳ: “Em có phương thức liên lạc với anh ta không? Ví dụ điện thoại hay ID cá nhân ấy?”

Cần Tri im lặng vài giây. Cô chú ý thấy Ứng Hàn Thời ngồi thẳng người, bàn tay cầm tách trà bất động như đang chờ đợi điều gì đó. Cảm giác kỳ lạ trong lòng cô ngày càng mãnh liệt.

“Không ạ.” Cô đáp: “Có lẽ anh ấy không hy vọng người khác tìm mình.”

Cô vừa dứt lời, Ứng Hàn Thời liền cup mi, khóe miệng hơi nhếch lên, cho thấy tâm trạng không tồi.

Cần Tri không khỏi giật mình. Chuyện này là thế nào vậy? Chín mươi phần trăm lần đầu tiên cô nói chuyện bằng một phương thức thần kỳ nào đó? Nhưng hồi nãy, hai anh em cô mới quyết định đi nhà hàng này, trong túi xách của cô cũng chẳng có thứ gì lạ. Hơn nữa, hành động lén lút không giống phong cách của anh.

Cần Tri còn đang nghi hoặc, giáo sư Tạ ở phía đối diện đóng quyển sổ tay: “Vâng đi. Khi nào nhớ ra điều gì, em hãy gọi điện cho anh.”

“Vâng ạ.” Cô vừa đáp vừa liếc người đàn ông ở đằng kia. Anh vẫn ngồi bất động, vẻ mặt hòa nhã.

Đúng lúc này, di động của Tạ Cần Hành đổ chuông. Chắc là cuộc điện thoại quan trọng, bởi thần sắc anh trở nên nặng nề trong giây lát. Anh đứng dậy: “Anh ra ngoài một lát.”

Cần Tri gật đầu: “Vâng.”

Xung quanh có mấy người khách đang ăn đồ, tiếng dao đĩa lanh canh và tiếng trò chuyện rì rầm vang lên hòa trong tiếng nhạc. Cần Tri uống mấy thìa canh, sau đó nhường mày nhìn Ứng Hàn Thời. Anh đang cúi đầu xem điện thoại. Mấy cô nhân viên phục vụ ở gần đó thỉnh thoảng lại liếc người đàn ông đẹp trai ngồi một mình mà anh không hề bận tâm.

Điện thoại của Cần Tri để trên bàn kêu “bíp” một tiếng. Cùng lúc đó, cô thấy Ứng Hàn Thời buông máy, ngẩng đầu nhìn mình.

Cần Tri cầm di động lên xem, đúng là tin nhắn do anh gửi tới: “Cô Tạ! Sau khi kết thúc cuộc gặp mặt với vị tiên sinh đó, xin cô hãy ở lại, có chuyện cần thương lượng.”

Cần Tri nhanh chóng nhấn lại: “Được thôi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười, bỏ điện thoại xuống bàn. Cần Tri cầm cái thìa, khuấy đều trong bát. Thì ra, anh xuất hiện ở nơi này nhằm mục đích tìm gặp cô, nhất định là chuyện quan trọng gì đó.

Tạ Cần Hành đi vào nhưng không ngồi xuống mà cầm áo khoác và cặp ca táp: “Cần Tri, anh có việc đột xuất phải quay về tổ nghiên cứu. Anh sẽ đưa em về nhà trước.”

“Không cần đâu. Lát nữa em có bạn đến đây, anh cứ bận việc của anh đi! Tình hình có nghiêm trọng không? Anh ổn đấy chứ?”

Tạ Cần Hành đổi mắt ra ngoài cửa sổ, trầm ngâm một lúc mới trả lời: “Trời mưa hơi lớn. Chắc là dữ liệu xảy ra sai sót, anh phải về xem thế nào. Vấn đề nhỏ ấy mà.”

Cần Tri gật đầu, cảm thán: “Các anh lợi hại thật đấy.”

Tạ Cần Hành mỉm cười. Vừa quay người, anh đột nhiên dừng lại, nói với em gái: “Cần Tri, em...”

“Sao cơ?” Cần Tri không hiểu.

Anh ngập ngừng vài giây rồi nói bằng một giọng ý tứ sâu xa: “Em hãy cẩn thận, đừng để người đàn ông lai lịch bắt mình lừa.”

Cần Tri: “Hả?” Vài giây sau, cô mới sực tỉnh, nhìn về phía Ứng Hàn Thời. Anh hơi cúi xuống, không biết đang nghĩ gì.

Tạ Cần Hành nhanh chóng rời đi. Cần Tri cũng ăn xong. Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời thanh toán rồi đứng lên đi về phía cô. Đến nơi, anh chấp hai tay sau lưng, hơi gật đầu với cô.

Cần Tri mỉm cười: “Anh ngồi đi!”

“Chúng ta lên xe của tôi rồi nói chuyện sau.” Anh lên tiếng.

Nơi này đông người không tiện, Cần Tri hiểu ý liền cầm túi xách đứng lên. Ứng Hàn Thời tránh sang một bên, nhường lối cho cô. Hai người cùng đi ra ngoài.

Bên ngoài, trời vẫn mưa như trút nước. Hai cô lễ tân ở cửa cúi thấp người: “Tạm biệt quý khách!”

Cần Tri mỉm cười, Ứng Hàn Thời ở đằng trước hơi gật đầu đáp lễ, nhận chiếc ô từ tay cô nhân viên rồi sải bước dài ra ngoài.

Trong lòng Cần Tri lại xuất hiện cảm giác đó. Tuy anh hay đồ mặt nhưng trong đôi nhân xử thế, anh toát ra vẻ điềm tĩnh và phong độ bẩm sinh.

Hai người đứng dưới mái hiên nhà hàng, Ứng Hàn Thời giương ô rồi nói với cô: “Cô hãy đợi một lát, tôi sẽ lái xe qua đây.”

“Không cần đâu. Chúng ta cùng đi.”

Anh không nói gì, che phần lớn chiếc ô trên đầu cô. Cần Tri nhoen miệng cười, cùng anh sánh bước trong cơn mưa.

Ứng Hàn Thời thong thả bước đi, mắt nhìn thẳng về phía trước. Trời mưa rất lớn, nước chảy thành dòng trên mặt đường. Hai người nhanh chóng đi đến bên chiếc Porsche. Trước đó, tuy đã chú ý đến chiếc xe này nhưng Cần Tri không hề biết chủ nhân của nó là ai. Vào thời khắc này, cô cảm thấy rất bất ngờ. Một người như anh sao có thể sử dụng chiếc xe mui trần thời thượng đó?

Một tiếng “cạch” khẽ vang lên, cửa xe tự động mở khóa. Ứng Hàn Thời lập tức mở cửa ở vị trí ghế lái phụ cho cô.

Cần Tri bất chợt lên tiếng: “Hồi nãy, tại sao anh có thể nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi? Anh gắn máy nghe lén đấy à?”

Ứng Hàn Thời dừng động tác. Hai người im lặng vài giây. Sau đó, anh quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt cũng như câu hỏi của cô: “Lên xe đi!”

Cần Tri đành cúi người chui vào trong ô tô. Ứng Hàn Thời giúp cô đóng cửa, đi sang bên kia, thu ô rồi ngồi vào ghế lái. Sau đó, anh lấy đôi găng trắng

từ trên bảng điều khiển đeo vào tay rồi mới cầm vô lăng.

Cần Tri yên lặng quan sát nhất cử nhất động của anh. Lái xe hay “giết” cổ máy cũng đều đeo găng, người đàn ông này đúng là kỳ lạ thật đấy.

“Anh đưa tôi đi đâu vậy?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời nở má, mắt hướng về phía trước, từ tốn trả lời: “Đến nơi không có ai khác.”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Anh bạn thân yêu

Cũng như nhiều thành phố khác, thành phố Giang đang tiến hành xây dựng tuyến tàu điện ngầm nên chỗ nào cũng thấy công trường, đường xá không dễ đi chút nào. Hôm nay, trời lại mưa to nên cả con đường tắc nghẽn thành hàng dài.

Cần Tri ngồi trong xe, ngắm màn mưa trắng xóa. Hai người đang ở bên ngoài một ngôi trường khuất nẻo, bên cạnh là sân bóng vẫn bật đèn sáng, ánh đèn mờ mờ ảo ảo trong cơn mưa.

Ứng Hàn Thời tắt máy, đặt tay lên đầu gối. Cần Tri cũng nhẩn nại chờ đợi.

“Còn một thứ bị nhiễm virus vẫn chưa được xử lý.” Anh đột nhiên lên tiếng: “Nó đang ở chỗ cô.”

Cần Tri ngó ra vài giây rồi nhìn xuống chiếc túi xách: “Di động phải không?”

Ứng Hàn Thời không ngờ cô lại phản ứng nhanh đến thế. Anh gật đầu: “Đưa cho tôi đi! Ngày mai, tôi sẽ trả lại cô chiếc điện thoại đã được xử lý sạch sẽ.”

“Được thôi.” Cần Tri mở túi xách lấy di động. Một ngày một đêm vừa qua, chiếc điện thoại không hề có dấu hiệu bất thường, ai ngờ nó cũng bị nhiễm virus. Chỉ nghĩ đến thôi, cô cũng thấy nổi da gà rồi.

Cần Tri đang định đưa cho Ứng Hàn Thời, anh đồng thời giro tay về phía cô. Bỗng nhiên cô dừng động tác, giấu điện thoại ra sau lưng.

Người đàn ông nhìn cô dăm dăm. Cô cũng nhìn lại anh.

“Anh hãy kể đầu đuôi sự việc, tôi mới đưa điện thoại cho anh.” Cô chậm rãi mở miệng.

Ứng Hàn Thời yên lặng nhìn cô. Trong xe bật đèn sáng, khiến mọi đường nét trên gương mặt anh trở nên rõ ràng. Cần Tri bất giác liếc đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của anh.

“Cô Tạ, tôi không thể đáp ứng yêu cầu này của cô.” Anh nói.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi bên ngoài ô tô. Cần Tri lại bỏ di động vào túi xách.

“Ừ.” Cô thân nhiên đáp: “Thế thì tôi chỉ có thể tiếp tục làm bạn với chiếc điện thoại bị nhiễm virus này. Dù sao nó vẫn ngon lành.”

Ứng Hàn Thời lặng thinh nhưng Cần Tri có thể cảm nhận được, anh vẫn không rời mắt khỏi mình.

“Cô Tạ.” Giọng trầm ấm của anh lại một lần nữa vang lên: “Cô... chẳng nói lý lẽ gì cả.”

Cần Tri quay đầu về phía anh: “Vậy anh có chịu tiết lộ hay không?”

Cô vốn có dung mạo thanh tú, cử chỉ và lời nói luôn nhẹ nhàng. Bây giờ, tuy giữ giọng uy hiếp nhưng ánh mắt của cô vẫn hết sức trong sáng và vô tư.

Ứng Hàn Thời lặng lẽ nhìn cô vài giây rồi cụp mi.

“Xin lỗi, phải mạo phạm đến cô rồi.” Anh nói khẽ.

Nghe câu này, Cần Tri bất giác thót tim. Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhào người sang. Giây tiếp theo, cổ tay trái của cô bị anh nắm chặt, ấn vào thành ghế.

Cần Tri tròn mắt. Không gian trong ô tô chật hẹp, anh vừa áp sát, cô lập tức ngửi thấy mùi hương quen thuộc tỏa ra từ người anh. Ứng Hàn Thời nhanh như chớp túm chặt cả hai tay cô bằng một tay. Chiếc găng của anh mềm mại và mát lạnh, sức mạnh từ các ngón tựa như vô cùng vô tận, khiến cô chẳng

thể nhúc nhích. Sau đó, Ứng Hàn Thời từ tốn cúi người, thò tay vào trong túi xách của cô, lôi chiếc di động ra ngoài.

“Anh...” Cẩn Tri hết sức kinh ngạc. Mặc dù mới tiếp xúc vài lần nhưng người đàn ông này luôn giữ thái độ lịch sự và nhã nhặn, khiến cô có cảm giác tính cách anh vô cùng dịu dàng. Chẳng may chạm môi một cái, khuôn mặt anh đã biến thành quả cà chua chín. Chính vì vậy, cho dù anh lợi hại nhưng vẫn mang lại cảm giác hết sức đơn thuần cho người đối diện. Không ngờ, cũng có lúc anh tỏ ra cứng rắn như vậy.

Ứng Hàn Thời bỏ chiếc điện thoại vào túi quần, lập tức buông tay cô. Cẩn Tri im lặng nhìn anh, còn anh né tránh ánh mắt của cô, hai má hơi ửng hồng.

“Mong cô thứ lỗi.” Anh lại khởi động ô tô: “Tôi không có cách nào đáp ứng yêu cầu của cô.”

Nghe anh nói vậy, chẳng hiểu tại sao Cẩn Tri không bực tức nổi. Thế là cô ngoảnh đầu sang một bên, không nói chuyện với anh nữa.

“Tôi đưa cô về nhà.” Giọng đàn ông trầm ấm vang lên.

Cẩn Tri tiếp tục lặng thinh. Trong xe trở nên yên tĩnh. Ứng Hàn Thời phóng xe qua những vũng nước trên làn đường chính. Lúc này, đường phố đã thông thoáng hơn nhiều. Cẩn Tri dõi mắt về phía màn mưa trắng xóa ở bên ngoài. Cô tay cô vẫn có chút mất tự nhiên, phảng phất còn lưu lại xúc cảm từ chiếc ghế và sức mạnh của người đàn ông.

“Cô vẫn còn giận đấy à?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Cẩn Tri đáp: “Không đâu.” Hai người im lặng một lúc.

“Thế thì tốt.” Ngữ khí của anh thấp thoáng ý cười.

Cẩn Tri cũng nhoen miệng. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng về dòng xe cộ phía trước: “Ứng Hàn Thời! Sau chuyện này, chắc chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, đúng không?”

“Ừ.” Anh đáp.

Cẩn Tri cất giọng tiếc nuối: “Vậy là tôi không có dịp tìm hiểu bí mật mà anh đang che giấu nữa rồi.”

“Cô không cần biết làm gì.” Ứng Hàn Thời đáp.

“Anh đừng nói chắc chắn như thế. Sau này, biết đâu tôi có cơ hội làm rõ bí mật của anh. Tới lúc đó, anh đừng phủ nhận đấy nhé.” Nếu Tạ Cẩn Hành điều tra, không biết chừng có thể tìm ra manh mối cũng nên.

Gương mặt Ứng Hàn Thời ẩn hiện nụ cười dịu dàng. “Được thôi, tôi sẽ không phủ nhận.”

Tuy nhiên, ngữ khí của anh khiến Cẩn Tri bỗng dưng có cảm giác, dường như anh chắc chắn cô không thể tìm ra sự thật.

Ô tô tiếp tục tiến về phía trước. Cẩn Tri âm thầm liếc Ứng Hàn Thời. Không biết người đàn ông này đang che giấu bí mật gì.

Lúc này, ô tô bắt đầu đi đến lối rẽ lên đường cao tốc trên không. Chính giữa bên dưới là đường hầm, hai bên là cao tốc trên không, đi đường nào cũng có thể về tới nhà Cẩn Tri. Đường hầm bên dưới đang bị ngập nước.

Ứng Hàn Thời đánh tay lái, đi lên một đường cao tốc. Cẩn Tri chú ý, bên dưới có hai chiếc xe đứng im, dường như bị chết máy.

“Có người đang gặp phiền phức kia.” Cô nói: “Năm ngoái, tôi từng xem tin tức thời sự, ở Bắc Kinh có mưa lớn, một chiếc xe bị ngập nước, người trong xe không kịp ra ngoài nên bị chết đuối.”

“Tôi thấy rồi.” Ứng Hàn Thời đáp. Anh nhanh chóng tấp xe vào lề đường, bật xi nhan nhấp nháy. Sau đó, anh tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe. Cẩn Tri vừa định mở cửa, anh liền quay đầu nói với cô: “Cô hãy đợi ở đây, mình tôi đi là được.”

“Tôi có thể giúp một tay.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười, tháo đôi giày bỏ xuống chỗ ngồi, xắn tay áo, đồng thời lên tiếng: “Cô mà đi, tôi lại phải để ý đến cô. Giúp họ là việc làm dễ như trở bàn tay, tôi sẽ về nhanh thôi.”

Cẩn Tri không tỏ ra cố chấp nữa. Cô ngồi trong ô tô dõi theo bóng dáng người đàn ông. Anh không mang theo ô nên toàn thân ướt sũng, áo sơ mi dính vào lưng.

Cẩn Tri cầm chiếc ô đen của Ứng Hàn Thời ra khỏi ô tô. Cô đứng bên cạnh xe, nghĩ bụng: Lại dễ như trở bàn tay. Có phải anh luôn giúp đỡ bất cứ người nào mà không một lời than vãn?

Mưa vẫn còn nặng hạt, Cẩn Tri giương ô đứng bên lề đường, phóng tầm mắt ra xa. Bây giờ đã tối muộn, nơi này không phải là khu trung tâm nên thưa thớt xe cộ qua lại. Đường hầm ở bên dưới đã ngập nước khá sâu. Nhờ ánh đèn lờ mờ, cô nhìn thấy Ứng Hàn Thời đã xuống tới nơi. Nước ngập đến đầu gối anh, bởi vì cách hơi xa nên cô không thấy rõ gương mặt anh.

Anh nhanh chóng đi đến bên chiếc xe bị ngập nước, cúi thấp người xuống ngang với cửa kính. Tay anh khua khua vài cái, cửa xe liền mở ra. Hai người ở trong xe lồm cồm trèo ra ngoài, Ứng Hàn Thời đỡ bọn họ. Sau đó, cả ba cùng đẩy ô tô ra sau.

Cần Tri yên tâm, tiếp tục chờ anh

Đúng lúc này, một chiếc Buick từ từ dừng lại bên cạnh cô. Trên xe có một người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí tài xế và một bé gái tầm bảy, tám tuổi ở ghế lái phụ.

Người đàn ông hạ cửa kính, hỏi Cần Tri: “Cô sao thế? Có cần tôi giúp gì không?”

Cần Tri nở nụ cười lịch sự: “Không cần đâu, tôi không sao. Bên dưới có ô tô bị chết máy, bạn tôi đi giúp người ta. Tôi ở đây đợi anh ấy.”

Người đàn ông ngó nghiêng rồi lại nói với cô: “Tôi cũng đi xem thế nào.” Anh ta quay sang con gái: “Quyên Quyên, con ở lại đây với chị. Bên dưới có người gặp nguy hiểm, bố phải đi giúp họ, đừng sợ con nhé!”

Cô bé tên Quyên Quyên gật đầu, thom chọt vào má bố một cái: “Bố hãy cẩn thận đấy!”

Cần Tri lập tức nói với anh ta: “Tôi sẽ trông nom con gái anh. Anh nhớ chú ý an toàn.”

Người đàn ông cảm ơn rồi ra khỏi ô tô, chạy ngược từ đường cao tốc trên không xuống dốc. Trên con đường rộng lớn vắng hoe chỉ còn lại Cần Tri và bé gái.

Đường xá ở thành phố Giang không được tốt cho lắm, thường xuyên phải sửa chữa. Cần Tri để ý thấy lan can bảo vệ bên lề đường có mấy chỗ cắm biển “Đang sửa chữa thi công”, đồng thời dùng sợi dây phong tỏa của cảnh sát giăng xung quanh. Cô lập tức nhích vào trong lòng đường, tránh xa hàng lan can.

Ngồi trong ô tô một lúc, cô bé Quyên Quyên đột nhiên cầm chiếc ô nhỏ, đẩy cửa xuống xe.

“Chị ơi, bố em bao giờ mới quay về ạ?” Con bé nhún mày hỏi.

Cần Tri mỉm cười, đi đến bên con bé: “Sắp rồi.” Cô vốn là người không biết dỗ trẻ con nên chỉ có thể cất giọng dịu dàng chứ không nhiều lời.

Cô lại cúi mặt xuống dưới. Qua làn mưa trắng xóa, cô lơ mơ nhìn thấy Ứng Hàn Thời và bố của Quyên Quyên đang hợp lực đẩy chiếc xe còn lại.

Ánh mắt Cần Tri dừng lại trên người Ứng Hàn Thời. Mặc dù đang cúi xuống nhưng thân hình anh vẫn hết sức cao lớn. Dường như chẳng tốn nhiều công sức, chiếc xe đã được đẩy ra khỏi đường hầm. Anh đứng thẳng người, hai tay lại chấp ra sau lưng theo thói quen. Chủ nhân của chiếc xe bị chết máy hình như đang cảm ơn anh và bố Quyên Quyên. Ứng Hàn Thời giờ tay lau nước mưa trên mặt. Dù không nhìn thấy rõ nhưng Cần Tri có thể tưởng tượng anh đang mỉm cười.

Đúng lúc này, Quyên Quyên đột nhiên quay người, chạy vụt đi: “Em đi tìm bố đây.”

Cùng thời gian đó, có một chiếc xe tải cỡ lớn chở đầy hàng hóa từ bên dưới đi lên. Chiếc xe phóng với tốc độ rất nhanh, ánh đèn pha loang loáng như chớp. Cần Tri lập tức chạy đuổi theo, tóm lấy cánh tay Quyên Quyên, kéo con bé vào lề đường: “Em hãy cẩn thận! Đừng chạy lung tung!”

Quyên Quyên giật mình, đồng thời cũng bị lóa nên giờ tay che mắt. Vừa định kéo con bé lùi sang bên cạnh, Cần Tri liền phát hiện ra điều bất thường. Chiếc xe tải tựa như bị mất kiểm soát, đang lao về phía bọn cô. Quyên Quyên vô cùng hoảng sợ, dờ dẩn đứng tại chỗ bất động.

“Mau tránh đi!” Cần Tri vội vàng kéo con bé sang một bên. Cô cũng nhìn thấy gương mặt kinh hoàng của người tài xế trẻ tuổi ngồi ở buồng lái chiếc xe tải, chứng tỏ nếu không phải xe chở nặng quá nên bị trượt bánh thì cũng do anh ta đã uống rượu.

Trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Cần Tri dùng toàn bộ sức lực đẩy mạnh Quyên Quyên, khiến con bé văng đi ít nhất hai, ba mét, ngã xuống mặt đường. Cùng với tiếng thảng gập rìn rịt, Ứng Hàn Thời ở bên dưới lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy một chiếc xe tải đã dừng lại trên đường cao tốc, đầu xe đâm vào lan can bảo vệ bằng xi măng, hai ngọn đèn pha rơi vào màn đêm mưa gió.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Anh Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Anh bạn thân yêu 2

Cần Tri không bao giờ có thể ngờ, bản thân sẽ qua đời vì một vụ tai nạn giao thông hoặc rơi từ trên cao xuống.

Lúc xe tải đâm vào lan can, cô đã tránh sang bên cạnh, nhưng khi chân chạm vào thành xi măng, cô liền cảm thấy nó lung lay. Giấy tiếp theo, cô bị trượt chân, cả người rơi xuống dưới.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt. Cẩn Tri vẫn nghe thấy tiếng mưa rào rào như tiếng trống trận. Cô thậm chí còn nhìn thấy xe cộ đi lại ở đường phố bên dưới. Trái tim cô phảng phất ngừng đập, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Mình sắp chết rồi, Cẩn Tri nghĩ. Nếu không thiệt mạng mà chỉ bị thương nặng vì cú rơi này thì cô cũng muốn chết quách cho xong. Không thể tưởng tượng nổi nỗi đau đớn khi thân thể va chạm với mặt đất, cô sợ hãi nhắm nghiền hai mắt.

Đúng lúc này, một sức mạnh to lớn lao đến với tốc độ còn nhanh hơn, đụng vào người Cẩn Tri. Cô cảm thấy luồng khí thanh lạnh quen thuộc ủa tới. Thậm chí cô còn chưa kịp mở mắt, một bàn tay lạnh lẽo đã ôm lấy thắt lưng cô.

Trời đất quay cuồng, cảm nhận chân thực duy nhất của Cẩn Tri vào thời khắc này là vòm ngực ướt nước mưa của người đàn ông và nhịp tim vẫn trầm ổn ở nơi đó. Cơ thể cô được anh ôm chặt trong lòng, hai người cùng rơi xuống dưới.

Cẩn Tri vội mở mắt. Còn chưa kịp nhìn rõ người đàn ông, cô đã được chứng kiến một chuyện vô cùng ly kỳ. Hai người rơi xuống với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã chạm mặt đất. Tuy nhiên, cú va đập tan xương nát thịt không xảy ra. Cơ thể anh nhẹ nhàng và khéo léo đến khó tin. Anh vừa chạm chân xuống đất, hai người liền bật lên cao, rời khỏi con đường, bay vào đường hầm tối lơ lửng.

Cẩn Tri hoàn toàn sững sờ. Tốc độ của người đàn ông còn nhanh hơn tưởng tượng của cô. Anh bế cô lao vun vút, đến mức cô không nhìn rõ cảnh vật xung quanh mà chỉ thấy ánh sáng lướt qua. Cô cảm thấy mình đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, phóng vút lên cao rồi lại rơi xuống dưới, chớp mắt đã tới nơi sâu không lấy bóng người.

“Ứng Hàn Thời!” Cẩn Tri vô thức gọi tên người đàn ông. Lúc này, anh vẫn đang di chuyển, cô bị ôm trước ngực nên không nhìn rõ về mặt của anh.

Nghe tiếng cô, anh lập tức đáp xuống đất, dừng bước ở nơi đã bị ngập nước cao nửa thân người. Trái tim Cẩn Tri như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đôi chân mềm nhũn. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông. Anh lập tức quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của cô, sau đó nhanh chóng buông tay khỏi người cô. Cẩn Tri liền ôm chặt lấy Ứng Hàn Thời theo phản xạ, toàn thân gần như đu trên người anh.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, ngọn đèn trong đường hầm lơ lửng, anh đứng yên bất động, còn cô cũng không nhúc nhích. Bên tai cô chỉ có tiếng nước chảy và hơi thở hỗn loạn của chính mình.

Lần trước, anh đã cứu cô ra khỏi không gian ảo. Anh nói, chỉ là tiềm thức chứ không phải thân xác con người rơi vào thế giới đó. Nhưng bây giờ, hai người đang ở trong thế giới chân thực.

Cẩn Tri ngẩng đầu nhìn Ứng Hàn Thời, chợt phát hiện đôi tai của anh hơi nhon. Cô không biết nó thay đổi từ bao giờ, nhưng rõ ràng không phải tai của người bình thường. Tuy nhiên, nó không có vẻ lạc lõng hay đáng sợ khi mọc bên khuôn mặt trắng trẻo và tuấn tú của anh.

Ứng Hàn Thời vẫn quay đầu đi chỗ khác. Toàn thân anh ướt sũng, những giọt nước chảy dài từ tóc xuống gương mặt nghiêng, đến cổ anh. Còn ở sau lưng anh, một cái đuôi trắng muốt từ dưới gấu áo sơ mi thò ra ngoài.

Cổ họng Cẩn Tri khô khốc, đôi mắt tròn tròn. Đây rõ ràng là cái đuôi dài khoảng một mét, bên ngoài phủ một lớp lông ngắn mượt mà và mềm mại, đang đung đưa trước mặt cô. Nhưng nếu đây thật sự là cái đuôi thì trước đó, anh giấu nó ở đâu? Không biết nó mọc ra từ lúc nào? Liệu có phải vào thời khắc anh triển khai siêu năng lực, bay đến cứu cô?

“Cô hãy thả tay ra đi.” Ứng Hàn Thời lên tiếng. Anh vẫn không nhìn cô, hai tay chắp sau lưng.

Cẩn Tri phát hiện gương mặt nghiêng của anh phấp hờng, đến cái tai nhon cũng ứng đỏ. Đuôi của anh dường như cũng biết mắc cỡ, cuộn tròn vào người.

Cô đột nhiên cảm thấy bình tĩnh một cách kỳ lạ.

“Anh là... yêu quái phải không?” Cẩn Tri hỏi nhỏ.

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Một lúc sau, anh từ từ ngoảnh mặt về phía cô, đôi mắt hun hút như bầu trời đêm vô cùng vô tận.

“Người Trái đất các cô... thường gọi tôi là người ngoài hành tinh.”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đến nhà tôi đi!

Trong bốn năm sống ở Trái đất, đây là lần đầu tiên Ứng Hàn Thời bị con người biết được thân phận của mình. Nước mưa từ trên đầu chảy xuống gương mặt anh, mang theo mùi tanh tanh. Sau khi tiết lộ sự thật với Cẩn Tri, anh liền đứng yên bất động.

Anh trầm nghĩ: Tiêu Khung Diễn nói chẳng sai chút nào, có những chuyện không thể né tránh. Bốn năm qua, cuộc sống của anh tương đối yên bình. Nếu không phải hệ thống máy tính của thư viện tỉnh xảy ra vấn đề đột xuất, anh và cô sẽ mãi mãi là hai đường thẳng song song, cũng không xuất hiện sự cố ngày hôm nay.

Ngoài ra, nếu là người phụ nữ khác, bị rơi từ trên cao xuống rồi được người ngoài hành tinh cứu sống, chắc chắn sẽ sợ chết khiếp, trong khi Cẩn Tri hoàn toàn ngược lại. Ánh mắt anh từ từ di chuyển xuống dưới, dừng lại ở đôi bàn tay thon thả đang đặt ở thắt lưng mình. Cô ôm anh rất chặt, tựa như sợ anh chạy mất.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, Ứng Hàn Thời bỗng dưng có chút hiếu kỳ. Dẫu sao, cô cũng là người Trái đất đầu tiên nắm được thân phận của anh. Anh muốn biết, cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Nghĩ đến đây, anh liền nghiêng đầu, quan sát Cẩn Tri. Anh vô cùng kinh ngạc khi bắt gặp vẻ mặt điềm tĩnh của cô. Cẩn Tri đã rời một tay khỏi thắt lưng người đàn ông, định sờ tai anh.

Ứng Hàn Thời lập tức ngoảnh mặt, né tránh sự đụng chạm của cô. Đồng thời, anh cũng dịch chuyển sang bên cạnh một bước.

“Đừng sờ vào nó.” Ứng Hàn Thời nghiêm giọng.

Cẩn Tri dừng động tác: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi không quen.” Anh đáp.

“... Tôi chỉ tò mò thôi.”

Hai người yên lặng một lúc, Cẩn Tri hết ngấm đôi tai người đàn ông lại đến cái đuôi lấp ló của anh, tâm trạng không có cách nào bình tĩnh.

Bị cô “chiếu tướng”, Ứng Hàn Thời liền quay người bước đi: “Chúng ta ra ngoài thôi!”

Cẩn Tri nhanh chóng đi theo anh. Trong đường hầm có mấy bóng đèn tắt ngóm, khiến một đoạn tối om. Nước ngập tương đối sâu nên anh đi rất chậm, Cẩn Tri có thể bám theo anh một cách thoải mái.

Hai người nhanh chóng tới nơi có ánh sáng. Cẩn Tri kinh ngạc phát hiện, đôi tai của Ứng Hàn Thời đã khôi phục đáng vẻ tròn tròn như cũ từ bao giờ, còn cái đuôi cũng đã biến mất.

“Anh...” Cô không nhịn được, mở miệng hỏi: “Tại sao vừa rồi anh lại để lộ đôi tai nhọn và cái đuôi?”

Áo sơ mi trắng ướt đầm dính vào làn da, càng làm nổi bật tấm lưng thẳng tắp. Anh đáp: “Đó là trạng thái chiến đấu.”

“Gi cơ?” Cẩn Tri không hiểu.

“Cấu tạo chủng tộc của hành tinh chúng tôi khác với người Trái đất. Tôi có một phần mười sáu gien của tộc thú nên ở trạng thái chiến đấu, gien này sẽ càng hoạt động mạnh hơn.

“Thế à?”

Lúc này, hai người đã đi ra khỏi đường hầm. Cẩn Tri nhìn thấy chiếc Porsche của Ứng Hàn Thời đang phóng về phía họ, trên xe không có người lái.

Cẩn Tri không mấy ngạc nhiên khi chứng kiến cảnh tượng này. Đối với kỹ thuật của người ngoài hành tinh, đây chỉ là chuyện nhỏ như con kiến mà thôi. Chiếc xe dừng lại trước mặt hai người, Ứng Hàn Thời mở cửa cho cô. Cẩn Tri bất giác ngẩng đầu nhìn anh. Dưới ánh đèn đường, anh ướt như chuột lột từ đầu đến chân, bộ dạng chẳng khác nào một thanh niên bình thường.

“Vừa rồi anh nói... anh đến từ hành tinh nào cơ?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời chống tay lên cửa xe: “Tôi đến từ Tinh vân Hồ Điệp.”

(“Tinh vân” có thể là vật chất được phóng ra do sự kết thúc của một ngôi sao. Tinh vân Hồ Điệp hay còn là Tinh vân Cánh bướm (Butterfly Nebula-NGC 6302) thuộc dải Ngân hà, cách Trái đất khoảng 3800 năm ánh sáng)

Tinh vân Hồ Điệp ư? Cẩn Tri ngồi vào trong xe, não bộ vẫn cứ nghiền ngẫm cái tên này. Hình như cô đã từng nhìn thấy cụm từ thiên văn này trên mạng internet nhưng không để ý.

Chiếc Porsche màu đen nhanh chóng chuyển bánh, loáng một cái đã khuất dạng. Ở đầu bên kia đường hầm, mấy người vừa được Ứng Hàn Thời cứu, bỏ cô bé Quyên Quyên và người tài xế xe tải đang ra sức tìm kiếm Cẩn Tri.

Anh chàng cảnh sát giao thông vừa đến nơi tỏ ra nghi hoặc: “Các anh không nhìn nhầm đấy chứ? Các anh báo có một cô gái vừa rơi xuống, nhưng bên dưới có ai đâu?”

Bố Quyền Quyền ngẩng đầu, không khỏi ngạc nhiên khi phát hiện, chiếc Porsche vẫn đỗ ở đằng kia đã biến mất, còn người đàn ông trẻ tuổi cũng chẳng thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đến nhà tôi đi! 2

Đêm đã về khuya, mưa cũng nhỏ dần. Lại một lần nữa ngồi vào ô tô của Ứng Hàn Thời, tâm trạng Cẩn Tri hoàn toàn khác trước. Trong lòng cô xốn xang, cũng thấy thoải mái hơn trước.

Ứng Hàn Thời vẫn giữ vẻ mặt bình thản như thường lệ. Anh dùng giấy ăn lau sạch ngón tay, đeo đôi găng trắng rồi lại rút ra tờ giấy lau mặt.

“Hệ thống máy tính ở thư viện có liên quan đến kỹ thuật của người ngoài hành tinh à?” Cô hỏi.

“Tạm thời, tôi vẫn chưa thể kết luận. Tuy nhiên, trình độ khoa học kỹ thuật của Trái đất hiện nay vẫn chưa có khả năng tạo ra không gian ảo ở mức đó. Phải đi sâu phân tích con chip bị nhiễm virus, tôi mới có thể biết chuyện gì xảy ra.” Anh đáp.

Cẩn Tri “ừ” một tiếng. Anh trai cô cũng nói, các nước chưa đạt đến trình độ khoa học kỹ thuật tiên tiến như vậy. Nếu đúng là kỹ thuật của người ngoài hành tinh thì hoàn toàn có thể giải thích về sự xuất hiện, ý thức tự chủ và khả năng tự vận hành của hệ thống máy tính đó.

“Vậy...” Cô hỏi tiếp: “Lúc ở nhà hàng, nhờ vào đôi tai đặc biệt nên anh có thể nghe thấy chúng tôi nói chuyện phải không?”

“Ừm.”

Thì ra là vậy. Cẩn Tri đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Nửa tiếng đồng hồ trước, khi cô hỏi anh, liệu cô có cơ hội biết được bí mật của anh hay không. Anh đáp, cô khỏi cần biết chuyện đó. Ngoài ra, anh còn giữ kín như bưng trước mọi thắc mắc của cô. Vậy mà bây giờ, ngay cả chuyện anh đến từ hành tinh nào, cô cũng nắm rõ. Nhưng xét cho cùng, do cô gặp nguy hiểm nên anh mới bắt buộc phải tiết lộ thân phận để cứu cô.

Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời, cất giọng nghiêm túc: “Tôi sẽ không tiết lộ với bất cứ người nào.”

Anh mỉm cười: “Tôi biết. Cảm ơn cô.”

Thật kỳ lạ, hai người vẫn chưa được coi là thân quen nhưng chỉ một câu “Tôi biết” của anh, trong lòng Cẩn Tri xốn xang khó tả. Cô yên lặng, đôi mắt về phía trước. Lúc này, mưa đã ngừng rơi. Ánh đèn tỏa ra từ các tòa nhà cao tầng chiếu sáng con đường.

Cẩn Tri nhanh chóng phát hiện, đây không phải con đường dẫn về căn hộ của cô.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Cô quay đầu hỏi anh.

Ứng Hàn Thời đánh tay lái, đồng thời đưa mắt qua chân cô: “Chân cô bị thương rồi, để lâu dễ bị nhiễm trùng. Chỗ này cách nhà cô khá xa, lại đúng đoạn đường bị tắc. Nhà tôi ở gần đây, qua nhà tôi xử lý vết thương rồi tôi đưa cô về.”

Ban nãy trải qua sự việc quá kích thích nên Cẩn Tri không để ý, bây giờ, cô mới thấy chân đau nhói. Có lẽ trước lúc rơi xuống, cô bị va quệt vào lan can bảo vệ. Cẩn Tri kéo gấu quần lên xem, quả nhiên nơi đó có một vết xước dài rớm máu, xung quanh bầm tím.

“Làm phiền anh rồi.” Cẩn Tri nói nhỏ. Bản thân cô còn chẳng để ý, tại sao người đàn ông này lại biết cô bị thương? Anh nghĩ thấy à?

Ánh mắt cô dừng lại ở sống mũi cao của Ứng Hàn Thời. Đây cũng là khả năng đặc biệt của người ngoài hành tinh hay sao?

***

Ô tô rẽ vào một khu biệt thự. Lúc đi qua cổng, nhân viên bảo vệ chạy ra, gõ cửa xe: “Ứng tiên sinh, anh có bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

Ứng Hàn Thời hạ cửa kính, mỉm cười với anh ta: “Cảm ơn.” Anh nhận gói hàng rồi ký tên. Cẩn Tri để ý thấy trên bao bì có logo của trang web mua sắm Tmall. Thì ra, anh cũng biết mua hàng trên mạng.

Chiếc xe tiếp tục đi vào sâu bên trong khu biệt thự, tới nơi tĩnh mịch nhất. Ứng Hàn Thời lái vào nhà xe rồi mở cửa bước xuống: “Chúng ta tới nơi rồi!”

Cẩn Tri gật đầu, quan sát xung quanh. Tuy các ngôi biệt thự có bề ngoài giống nhau nhưng nhà của anh sạch sẽ nhất. Bức tường bên ngoài không một chút bụi bẩn, lối đi trước cổng sạch bong, các luống hoa cũng cắt tỉa đẹp đẽ.

Ứng Hàn Thời ấn đầu ngón tay mở cửa, hai người đi vào nhà. Nội thất bên trong cũng giống tường tượng của Cẩn Tri: sàn lát gỗ, phòng khách có bộ

sofa và chiếu tatami, góc tường đặt chậu cây cảnh. Cả ngôi nhà tràn ngập phong cách cổ điển và ấm áp.

Bên ngoài cửa sổ là hồ nước. Mặc dù trời tối nhưng Cẩm Tri vẫn lơ mơ nhìn thấy rừng cây và ngọn núi phía xa xa.

Anh mở tủ giày, lấy ra đôi dép lê kiểu nam đặt trước mặt cô: “Cô đi tạm đôi này được không?”

Cẩm Tri để ý thấy trong tủ ngoài mấy đôi giày thể thao nam chỉ có mỗi đôi dép này, chứng tỏ anh sống một mình. Cô gật đầu: “Được mà, cảm ơn anh.”

Ứng Hàn Thời cởi giày, cứ thế đi chân không vào phòng khách. Cẩm Tri ngồi xuống sofa. Lúc này, cô mới phát hiện phía đối diện đặt bốn chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng siêu mỏng cực lớn, ít nhất cũng phải sáu mươi inch.

“Tại sao lại có tới bốn chiếc tivi ở kia?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời bật điều hòa, điều chỉnh nhiệt độ mới trả lời: “Để tôi có thể xem một lúc mấy kênh liền.”

Đây là lần đầu tiên Cẩm Tri đến nhà một người đàn ông độc thân, Ứng Hàn Thời cũng lần đầu tiếp khách ở nhà. Vì thế, hai người tương đối dè dặt và kiệm lời.

Anh pha cốc trà nóng đưa cho cô. Cẩm Tri chậm rãi thưởng thức. Nhiệt độ trong phòng tăng cao nên cô cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

“Cô ngồi đây đợi một lát, tôi đi lấy thuốc.” Anh nói.

Cẩm Tri gật đầu. Lúc anh đi vào gian trong, Cẩm Tri quan sát xung quanh. Phòng khách rất rộng, có khi bằng cả căn hộ cô đang sống. Trên bức tường hướng về hồ nước treo bức tranh trừu tượng, vẽ mây mù, đóa hoa, hình dáng con người. Nơi đó còn có chậu cây cảnh, ghế tựa và một... mô hình.

Nói một cách chính xác, đó là mô hình người máy. Nó cao khoảng một mét tám, được làm bằng kim loại màu nâu xám. Nó tựa lưng vào tường, mặt hướng ra hồ nước, đôi mắt kim loại màu đỏ từ đầu đến cuối nhìn thẳng về phía trước. Vừa rồi, Cẩm Tri không phát hiện ra sự tồn tại của mô hình này. Bây giờ nhìn kỹ, cô có cảm giác vừa mới lạ vừa rờn rợn.

Lúc này, Ứng Hàn Thời cầm hộp y tế quay về phòng khách. Thấy cô nhìn chằm chằm mô hình, anh cũng liếc nó một cái. Cẩm Tri nhoen miệng cười, thầm nghĩ: Có lẽ đây là đồ chơi của người ngoài hành tinh.

Ứng Hàn Thời ngồi xuống cạnh cô, mở hộp thuốc: “Cô có thể tự xử lý không?”

“Có thể.” Cẩm Tri đáp. Anh liền đứng lên.

Cẩm Tri đại khái cũng nắm được quy trình xử lý vết thương, nhưng chân tay vô cùng lóng ngóng, vụng về. Cô đổ cồn i-ốt vào miếng bông gòn, nào ngờ nhiều quá nên chảy lênh láng ra tay. Cô lập tức bôi vào vết thương. Kết quả, trên bắp chân trắng nõn loang lổ màu vàng của cồn.

Cẩm Tri cũng không sót ruột, từ tốn cầm miếng bông lau sạch. Ứng Hàn Thời đứng bên cạnh sofa, dõi mắt ra ngoài cửa sổ để tránh nhìn vào bắp chân trần của cô. Phát giác ra điều bất thường, anh liền ngoảnh đầu liếc một cái rồi lại quay đi.

Một lúc sau, phòng khách đột nhiên vang lên tiếng cười nhẹ, âm thanh như thể cố nhịn mà không nhịn nổi.

Cẩm Tri lập tức ngừng đầu. Ứng Hàn Thời vẫn không đổi sắc mặt. Trong phòng chẳng có ai khác. Lẽ nào cô nghe nhầm?

Cẩm Tri vừa cúi xuống, dán miếng băng y tế vào vết thương, tiếng cười lại vang lên. Lần này, cô nghe thấy rõ ràng. Cô ngừng đầu, quan sát xung quanh, nhưng vẫn chẳng thấy người nào. Cô lại quay sang Ứng Hàn Thời.

Anh hơi chau mày, trao cho cô ánh mắt dịu dàng rồi nhìn về phía cửa sổ trống không.

“Tiêu Khung Diễn.” Anh nói: “Đừng dọa cô ấy.”

Cẩm Tri kinh ngạc dõi theo ánh mắt anh, liền bắt gặp một cảnh tượng sồn gai ốc. Mô hình người máy này giờ đứng yên bỗng dưng động đậy. Đầu tiên, mười đầu ngón tay kim loại đang buông thõng từ từ gấp lại, phát tiếng động lạch cạch khe khẽ. Sau đó, toàn thân người máy đều cử động. Nó cúi thấp xuống, tựa như muốn vận động xương cốt cho đỡ mỏi, hai bàn tay chạm vào đầu ngón chân kim loại, phát âm thanh giòn giã. Tiếp theo, nó đứng thẳng người rồi ngoảnh đầu về phía bọn họ. Cuối cùng, ở vị trí cái miệng trên gương mặt kim loại của nó tách ra một khe nhỏ, người máy đang nở nụ cười.

“Xin chào cô Tạ! Tôi tên là Tiêu Khung Diễn, rất vui được gặp cô.” Một giọng nam trung, trầm ấm, đầy từ tính vang lên.

Dù là người tương đối gan dạ nhưng vào thời khắc này, Cẩm Tri cũng há hốc mồm. Ứng Hàn Thời lặng lẽ đứng bên cạnh, tựa hồ đã lường trước cảnh tượng này. Tiêu Khung Diễn bước từng bước nặng nề về phía hai người.

“Hoan nghênh cô.” Anh ta giơ bàn tay kim loại về phía Cẩm Tri, đôi mắt đỏ phát sáng: “Ngôi nhà này đã lâu không có khách đến chơi rồi.”

Cẩm Tri ngồi bất động.

“Nếu không sợ thì cô hãy bắt tay cậu ta đi.” Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Cậu ta không có ác ý gì đâu.”

Cần Tri “vâng” một tiếng, vài giây sau mới đứng lên, giơ tay về phía người máy. Tiêu Khung Diễn liền nắm lấy tay cô, mang đến xúc cảm mát lạnh. Anh ta hơi ngẩng đầu, khoe miệng cong lên, cặp mắt nheo nheo, biểu lộ sự hài lòng.

Cần Tri nhướn miệng cười với anh ta. Tiêu Khung Diễn ngoác miệng, dè dặt buông tay cô rồi quay sang Ứng Hàn Thời: “Em đi chuẩn bị đồ điểm tâm cho khách đây.” Anh ta lại thì thầm với Cần Tri: “Boss của chúng ta ghét đồ ngọt. Anh ấy thậm chí còn không biết bánh ngọt để ở chỗ nào nữa.”

“Cám ơn anh, tôi rất thích ăn.” Cần Tri đáp.

“Chú đi đi!” Ứng Hàn Thời lên tiếng.

Tiêu Khung Diễn ngậm nga, sai bước dài rồi đi. Ứng Hàn Thời đưa điều khiển tivi cho Cần Tri: “Cô có muốn xem tivi hay lên mạng không?”

Cần Tri hết nhìn anh lại đưa mắt về phía Tiêu Khung Diễn. Cô chưa bao giờ nghĩ, trong cuộc đời lại có ngày cùng một người ngoài hành tinh và một người máy ở trong một ngôi nhà, cùng uống trà, ăn bánh, xem tivi hoặc lên mạng.

Hình ảnh Tinh vân Cánh bướm:

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Mong gặp lại anh

“Tôi lên mạng.” Cần Tri trả lời.

Ứng Hàn Thời gạt đầu, lấy một máy tính xách tay hiệu Apple đưa cho cô. Cần Tri nghĩ bụng: Đây quả nhiên là loại máy tính mà người ngoài hành tinh sẽ lựa chọn sử dụng.

“Cô hãy đợi một lát, tôi đi xử lý di động của cô.” Anh nói.

“Vâng.”

Phòng khách rộng lớn chỉ còn lại mình Cần Tri. Cô mở trang web tìm kiếm, nhập bốn chữ “Tinh vân Hồ Điệp”.

Đang chăm chú ngắm những tấm ảnh chòm sao muôn sắc màu rực rỡ và đọc lời chú thích, bên tai cô chợt vang lên giọng nam trung đầy từ tính: “Cô xem gì thế?”

Cần Tri giật mình, vội đóng màn hình máy tính. Tiêu Khung Diễn xuất hiện từ bao giờ, trên tay bê một đĩa bánh ga tô nhỏ. Anh ta đứng cách cô chưa đến một mét, miệng cười vui vẻ.

“Tôi chẳng xem gì cả.” Cần Tri lắc đầu. Tiêu Khung Diễn đặt đĩa bánh xuống bàn uống trà rồi ngồi cạnh cô.

Cần Tri liếc qua cơ thể anh ta, đường nét uốn lượn tự nhiên, chẳng khác nào con người. Anh ta ngồi một cách thoải mái, cầm miếng bánh ga tô đưa đến trước mặt cô: “Cô ăn đi!”

Cần Tri nhận lấy: “Cám ơn anh.” Cô cắn một miếng, quả nhiên mùi vị ngon tuyệt.

Tiêu Khung Diễn đột nhiên hỏi nhỏ: “Có phải cô muốn sờ vào người tôi hay không?”

Cần Tri ngây ra, vội vàng ăn hết miếng bánh rồi nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Liệu có được không?”

“Wow...” Từ lồng ngực Tiêu Khung Diễn phát ra tiếng cười trầm đục: “Tất nhiên là được, cô sờ đi!” Nói xong, anh ta làm động tác gõ hai tay để nổi cơ bắp, tuy rằng chỗ đó làm gì có bắp thịt.

Cần Tri lặng lẽ sờ dọc cánh tay người máy, chỉ thấy kim loại cứng và lạnh, nhưng cũng có chút mềm dẻo.

Tiêu Khung Diễn bỗng thở dài một tiếng: “Cô gan dạ thật đấy.” Anh ta chống tay lên trán, cảm khái: “Lần trước có một nhân viên chuyển phát nhanh tình cờ nhìn thấy tôi liền ngắt xiu tại chỗ. Ngày hôm sau, anh ta lập tức từ chức, không làm ở khu vực này nữa.”

Cần Tri không nhịn được cười, hỏi vấn đề mà cô thắc mắc bấy giờ: “Tại sao anh lại lấy tên là Tiêu Khung Diễn?”

Người máy liếc cô một cái: “Cô thông minh thế mà không đoán ra à? Là từ đồng âm ấ ý mà.”

“Từ đồng âm ư?” Cẩn Tri ngẫm nghĩ: “Tôi chịu.”

Anh ta nheo mắt: “Chuyện là thế này. Tên tôi vốn là Tiểu John. Sau khi đến Trái đất, tôi nghĩ nên nhập gia tùy tục, thay một cái tên giống người bản xứ. Thế là tôi dành thời gian vào các trang web đặt tên. Tiêu Khung Diễn phát âm gần giống Tiểu John, cô không thấy cái tên này hoàn hảo hay sao?”

Cẩn Tri gật đầu: “Vô cùng hoàn hảo.”

Tiêu Khung Diễn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, bỗng nhiên đứng dậy, cầm điều khiển mở tivi. Sau đó, anh ta cười toe toét với Cẩn Tri: “Đến chương trình khiêu vũ rồi. Cô Tạ, nếu không chê tôi là người máy, liệu cô có thể nhảy với tôi một bản không?” Anh ta gục đầu, thờ dãi: “Đã lâu lắm không có ai khiêu vũ với tôi rồi.”

Cẩn Tri ngẩn người. Từ trước đến nay, cô cũng không thích khiêu vũ. Im lặng trong giây lát, cô đứng lên: “Được thôi. Nhưng tôi không biết nhảy đâu đây.”

Tiêu Khung Diễn nắm tay cô, cười ngoác miệng đến tận mang tai: “Không sao, quan trọng là có người nhảy cùng. Boss chẳng bao giờ chịu khiêu vũ với tôi.”

Cẩn Tri mỉm cười, nghĩ bụng: Mình cứ tùy ý lác lư theo anh ta là được.

Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời đi ra phòng khách. Anh đã thay bộ đồ khác, nhưng vẫn chỉ đi đôi tất đen chứ không mang dép trong nhà. Chứng kiến cảnh tượng này, anh lập tức đoán ra ý đồ của Tiêu Khung Diễn.

Anh tiến lại gần: “Di động của cô sửa xong rồi, để tôi đưa cô về nhà.”

Cẩn Tri nhận điện thoại, bỏ vào túi quần rồi quay sang Tiêu Khung Diễn. Anh chàng người máy cup mắt, cúi đầu, để lộ tâm trạng thất vọng.

“Cô ấy không thể nhảy với chú.” Ứng Hàn Thời cất giọng điềm tĩnh.

“Vâng...” Tiêu Khung Diễn đáp khẽ một tiếng.

Cẩn Tri không biết tại sao Ứng Hàn Thời lại không cho phép. Chắc anh có lý do riêng nên mới làm vậy. Thế là cô cất giọng dịu dàng: “Chào anh, Tiêu Khung Diễn.”

Anh chàng người máy mỉm cười với cô: “Tạm biệt cô Tạ.”

Hai người đi ra ngoài. Trước khi cánh cửa khép lại, Cẩn Tri nhìn thấy Tiêu Khung Diễn lưu luyến vẫy tay chào cô.

“Cô đừng mềm lòng.” Ứng Hàn Thời nói.

Cẩn Tri ngoảnh đầu nhìn anh. Anh cất giọng bình thản: “Từ khi cô muốn nhảy điệu má kè má với cậu ta... Cậu ta thích nhất điệu này.”

Cẩn Tri: “... Tôi hiểu rồi.”

Bây giờ đã tối muộn, tuy bầu trời vẫn còn u ám nhưng không khí rất trong lành. Hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra, Cẩn Tri vẫn cảm thấy như trong giấc mộng. Nhưng vào thời khắc này, Ứng Hàn Thời yên lặng ngồi bên cạnh cô, chứng tỏ một sự tồn tại vô cùng chân thực.

“Vừa rồi tôi tra trên mạng.” Cẩn Tri lên tiếng: “Tình vân Hồ Điệp được hình thành sau khi hằng tinh và tinh hệ của nó bị diệt vong.”

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây mới trả lời: “Đúng thế, hành tinh mẹ của chúng tôi đã bị hủy diệt rồi.”

“Tại sao anh lại đến Trái đất?” Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời không trả lời ngay. Anh ngẩng mặt ngắm cảnh sắc bên ngoài. Thành phố đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ, chỉ có những tòa nhà cao tầng vẫn sáng đèn. Não bộ chợt hiện lên hình ảnh lần đầu tiên anh nhìn thấy Trái đất.

Lúc bấy giờ, anh một mình nằm trong khoang phi thuyền lạnh lẽo. Vô tình dỗi mắt ra ngoài, anh liền nhìn thấy một hành tinh xanh biếc ở phía xa xa.

“Tôi nghĩ...” Ứng Hàn Thời đáp: “Chắc tôi có thể sống nốt quãng đời còn lại trong yên bình ở hành tinh này.”

Cẩn Tri im lặng nhìn anh. Cô chợt nhớ tới suy đoán của Trang Xung lúc ở thư viện, rằng Ứng Hàn Thời có lẽ là một quân nhân. Một quân nhân đến từ hành tinh khác nhưng lại hết sức nho nhã và dịu dàng. Cô không tưởng tượng nổi, anh từng trải qua cuộc sống như thế nào.

Ô tô dừng lại bên dưới căn hộ của Cẩn Tri, Ứng Hàn Thời cũng xuống xe. Đi đến cửa vào khu chung cư, cô dừng bước, đồng thời quay đầu. Anh đứng cạnh ô tô, chấp hai tay sau lưng, nhìn cô chăm chú.

Cẩn Tri: “Chào anh!”

Ứng Hàn Thời hơi gật đầu: “Chào cô!”

Phát hiện anh vẫn đứng yên tại chỗ, lịch sự tiễn cô bằng ánh mắt, cô cất cao giọng: “Ứng Hàn Thời, chúng ta còn gặp lại nữa không?”

Người đàn ông hơi ngây ra, sau đó nở nụ cười dịu dàng: “Tôi không giỏi việc kết giao. Ngoài Tiêu Khung Diễn, đã từ lâu tôi không có bạn bè nào khác. Có lẽ, số phận đã cho chúng ta gặp nhau, nên hy vọng sẽ có dịp tái ngộ.”

Buổi đêm yên tĩnh, chất giọng trầm ấm của anh đi vào lòng người, còn vẻ mặt anh vừa ôn hòa vừa chân thành. Không ngờ anh trả lời một cách trịnh trọng như vậy, hai má Cẩn Tri nóng bừng. Cô gật đầu: “Thế thì tốt, chào anh.”

“Tạm biệt cô!”

Cuối cùng, Cẩn Tri cũng khuất dạng. Ứng Hàn Thời lại đứng thêm một lúc mới lên xe rời đi. Cảnh sắc vùn vụt lướt qua cửa sổ, trong đầu anh lại hiện lên hình bóng của Cẩn Tri.

Anh nhớ tới lần đầu gặp cô trong ngôi chùa. Cô ngồi ở đó, lòng mày nhíu chặt, thần sắc có chút nặng nề. Anh đứng giữa đám đông, nghe thấy cô nói nhỏ: “Tôi gặp phải một chuyện... rất li kì.”

Tiêu Khung Diễn đã sớm phát hiện ra sự bất thường của hệ thống máy tính ở thư viện. Vì vậy, anh mới ra mặt, muốn giúp đỡ cô. Tuy nhiên, cô đã thắng thừng từ chối ý tốt của anh.

Sau đó, ở thư viện, trong không gian ảo hay trong đường hầm bên dưới cao tốc trên không, cô có thể sợ hãi, dùng cảm hay không thêm nói lý lẽ, nhưng thứ duy nhất không thay đổi là đôi mắt cô, đôi mắt trong veo, sáng lấp lánh như sao trời.

Ứng Hàn Thời chạm tay vào môi mình, vành tai bắt gặp đồ lựng. Trước kia cũng có phụ nữ thích anh, nhưng khi ấy anh mới đôi mươi nên không hề nghĩ tới chuyện tình cảm. Không ngờ lần đầu tiên tiếp xúc với con gái Trái đất đã chạm môi cô. Mặc dù cô không để bụng nhưng anh vẫn thấy có chút ngượng ngùng, có chút bâng khuâng và khó xử.

Liệu đây có phải là cảm giác mà người phụ nữ mang đến cho người đàn ông? Ứng Hàn Thời định thần, phóng xe vào đêm tối.

***

Tiêu Khung Diễn đợi một lúc lâu mới thấy Ứng Hàn Thời quay về. Anh ta hỏi ngay: “Đại ca, tại sao hệ thống định vị hiển thị, vừa rồi anh ở khu vực ngoại ô hai mươi một phút đồng hồ? Anh còn tắt máy thông tin liên lạc nữa.”

“Tôi ra ngoại ô một lúc.” Ứng Hàn Thời từ tốn đáp lời.

Tiêu Khung Diễn chẳng rõ nguyên nhân visao, nửa đêm nửa hôm đại ca lại chạy ra ngoại ô thành phố. Tuy nhiên, anh ta không truy vấn mà cất giọng nghiêm túc: “Tình hình tương đối khẩn cấp, có một tin vui và một tin không tốt cũng chẳng xấu, anh muốn nghe tin nào trước?”

Ứng Hàn Thời dừng bước, nhướn mày nhìn anh ta. Tiêu Khung Diễn cười toe toét: “Tin vui là chúng ta đã lược được của quý. Con chip anh mang về từ thư viện không phải là con chip bình thường, mà là tinh thể của khoáng thạch giàu năng lượng trên vũ trụ.”

Ứng Hàn Thời đi đến bên bàn, cầm con chip đó, khước miệng cong lên.

Tiêu Khung Diễn tiếp tục mở miệng: “Không hiểu tại sao nó lại rơi vào tay người Trái đất và được coi là kim loại sản xuất con chip bình thường. Chúng ta cũng đã tìm ra nguyên nhân khiến hệ thống máy tính của thư viện trở nên bất thường, xảy ra hiện tượng “trí tuệ nhân tạo” ở mức sơ cấp. Đó là vì trong tinh thể đến từ nền văn minh phát triển cao này chứa năng lượng có tính phóng xạ cực lớn.”

Ứng Hàn Thời gật đầu. Tiêu Khung Diễn nhún vai: “Về tin không tốt cũng chẳng xấu, em đoán anh cũng đã nghĩ tới. Cả hệ Thái Dương đều không có loại khoáng thạch này. Ở hành tinh mẹ của chúng ta, nó cũng thuộc loại quý hiếm. Điều này chứng tỏ, đã có ai đó mang tinh thể này xuống Trái đất.”

***

Trời tờ mờ sáng, sau khi xử lý xong dữ liệu còn lại, Tiêu Khung Diễn phát hiện Ứng Hàn Thời vẫn đứng bên cửa sổ, ngược nhìn bầu trời bao la. Anh ta đi tới, đứng yên một lúc rồi lên tiếng: “Mấy hôm trước, chúng ta đã phát hiện bức xạ năng lượng của hệ thống máy tính trong thư viện có điều bất thường. Nếu trên Trái đất tồn tại người như chúng ta, chắc họ cũng sẽ biết điều đó. Chỉ có điều, con chip đã bị chúng ta lấy trước mà thôi.”

“Tôi biết rồi.” Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu. Hai người lặng thinh. Đường chân trời đã để lộ tia sáng, chiếu xuống mặt hồ không xa.

***

Cùng thời gian đó, Tạ Cẩn Tri nằm trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên thực tế, cả đêm cô gần như không chợp mắt. Não bộ của cô lặp đi lặp lại từng cảnh tượng từ lúc gặp Ứng Hàn Thời, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh cô và anh ngồi trên ô tô, cô nói: “Tôi sẽ không tiết lộ với bất cứ ai”, còn anh mỉm cười đáp: “Tôi biết.”

Cô đã biết bí mật to lớn của người đàn ông này. Cẩn Tri ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ. Trời đã sáng, bên dưới không ít người đi đi lại lại với dáng vẻ vội vã. Thật ra, trên thế gian này cũng có nhiều người cất giấu điều bí mật trong lòng.

Cần Tri đi đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, bắt đầu một ngày mới như thường lệ.

Rất hy vọng được gặp lại anh. Cô thầm nghĩ: Ưng Hàn Thời, thế nào chúng ta cũng sẽ tái ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

“Cần Tri, hôm nay là sinh nhật của bố, em không gọi điện chúc mừng sao?” Thanh âm bắt lức của Tạ Cần Hành ở đầu bên kia truyền tới.

Cần Tri đang ngồi trong phòng nghỉ vắng lặng của cơ quan, cất giọng lạnh nhạt: “Ông ấy là bố anh, không phải bố em.”

“Em...” Tạ Cần Hành vừa định nói điều gì đó, đầu bên kia vang lên tiếng động rồi Cần Tri nghe thấy anh trai gọi: “Bố!”

Cần Tri nín thở. Đầu kia truyền đến giọng đàn ông nghiêm nghị: “Anh gọi cho nó làm gì? Tôi không có đứa con gái nào như vậy. Anh mau cúp máy đi!”

Tạ Cần Hành: “Bố đừng...”

Cần Tri lập tức gác máy, ném di động xuống bàn. Ngồi một lúc, cô đứng lên, quay về bên bàn làm việc. Bây giờ là buổi trưa, mọi người đều ra ngoài, cô lặng lẽ mở ngăn kéo, cầm một tấm ảnh lên xem.

Đây là ảnh hai mẹ con chụp chung năm cô mười mấy tuổi. Trong ảnh, mẹ cô trẻ trung, xinh đẹp, thậm chí có thể nói là quyến rũ. Bà mặc áo sơ mi màu vàng nhạt, quần bó màu gạo, trang điểm nhẹ nhàng. Bà ôm vai Cần Tri, sắc mặt dịu dàng nhưng ánh mắt cũng thấp thoáng vẻ thanh lạnh.

Bà là tài nữ, là nhân vật đình đám ở trường đại học Giang, thậm chí có chút tiếng tăm ở thành phố Giang. Nhưng thế thì sao chứ? Gặp phải người chồng không ra gì, cuối cùng chỉ còn lại bà và con gái nương tựa lẫn nhau, hồng nhan bạc mệnh.

Vì vậy, trong cuộc đời này, nếu không tìm được người đàn ông một lòng một dạ, trọn đời trọn kiếp với mình, Cần Tri thà ở vậy đến già.

“Ôi, vùng Tây Nam lại xảy ra động đất rồi.” Nhiệm Dư vừa lướt web trên di động vừa đi vào, Trang Xung đi theo sau. “May mà chỉ có 5,4 độ richter thôi.” Cô cảm thán.

Cần Tri ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Trang Xung đang nhìn mình. Cô không để ý đến anh ta mà quay sang trò chuyện với Nhiệm Dư. Đợi Nhiệm Dư đi phòng bên cạnh sắp xếp lại tạp chí, Trang Xung lặng lẽ đến bên bàn làm việc của cô.

“Hôm nay, anh ấy sẽ đến đây.” Anh ta lên tiếng.

Cần Tri: “Ai cơ?”

Trang Xung cúi đầu, chống một tay lên mặt bàn, nói nhỏ: “Anh cao thủ ấy.”

Cần Tri giật mình. Cô không hề nhắc đến chuyện gặp Ưng Hàn Thời sau hôm ở thư viện với Trang Xung nên lời nói của anh ta khiến cô rất đổi ngạc nhiên.

“Tại sao anh ấy lại đến đây?” Cô hỏi.

Trang Xung nhếch miệng: “Từ hôm đó, tôi vẫn luôn tìm hiểu thông tin về anh ấy, cuối cùng cũng có manh mối. Anh cao thủ là một người tài giỏi, có văn hóa lại lịch thiệp, chắc chắn đọc rất nhiều sách. Thế là tôi tra trên hệ thống, phát hiện anh ấy từng làm thẻ mượn sách ở thư viện chúng ta vào hai năm trước.”

Nói vậy có nghĩa là Ưng Hàn Thời cũng thường xuyên đến thư viện, chỉ là thư viện rất lớn nên cô và anh chưa từng chạm mặt.

Cần Tri ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Dù có thể mượn sách, nhưng sao anh biết hôm nay anh ấy sẽ đến đây?”

Trang Xung cười ngoác miệng: “Tôi hack tài khoản của nhân viên quản lý hệ thống, khóa thẻ của cao thủ rồi gửi email cho anh ấy, yêu cầu anh ấy hôm nay đến thư viện bỏ sung thủ tục.”

Cần Tri hết nói nổi: “Trang Xung, anh ấy là hacker hàng đầu, anh cho rằng anh ấy không nhận ra trò vặt này hay sao?” Ưng Hàn Thời đâu chỉ đơn giản là hacker. Nếu biết mình giờ trò với người ngoài hành tinh đến từ nền văn minh tiên tiến, không hiểu Trang Xung sẽ có cảm nghĩ ra sao nữa.

Trang Xung ngậy ra vài giấy rồi buột miệng: “Khi thật!”

Cần Tri cảm thấy, câu “không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo” quả nhiên không sai một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mặc dù thủ đoạn dùng để gặp thần tượng của Trang Xung tương đối mất mặt nhưng Cần Tri vẫn cùng anh ta đi xuống văn phòng chuyên làm thủ tục liên quan đến thẻ mượn sách.

Đã nửa tháng trôi qua kể từ lần cuối gặp Ứng Hàn Thời, trong khoảng thời gian này, cô và anh không hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Người liên lạc với cô đương nhiên là anh chàng người máy nhiệt tình, khao khát kết bạn Tiêu Khung Diễn.

Anh ta gọi cho Cần Tri hai cuộc điện thoại. Cuộc đầu tiên toàn nói chuyện trên trời dưới đất, từ thời tiết đến bánh trái, quần áo, tâm trạng.. Cần Tri nhẩn nại tán gẫu với anh ta. Cuối cùng, Tiêu Khung Diễn còn mời cô đến nhà chơi. Tuy nhiên, Cần Tri không muốn tỏ ra quá chủ động khi Ứng Hàn Thời vẫn chưa đánh tiếng.

Tiêu Khung Diễn gọi cuộc thứ hai nhờ cô tìm tài liệu về Aerobic. Cần Tri thắc mắc: “Sao anh lại muốn tìm tài liệu đó?” Anh chàng người máy thân nhiên đáp: “Vi gần đây tôi thích tập Aerobic.”

Thế là nhân tiện hôm nay gặp Ứng Hàn Thời, cô mang theo mấy cái đĩa Aerobic cho Tiêu Khung Diễn.

Phòng làm thủ tục không lớn, bên trong có một gian nhỏ chứa đồ, bình thường tương đối vắng vẻ. Cô nhân viên ngồi sau bàn làm việc ngáp dài ngáp ngắn.

Tuy không lọt vào “mắt xanh” của Cần Tri và Nhiễm Dư nhưng Trang Xung vẫn có chút “lực sát thương” với những người phụ nữ bình thường khác. Dưới sự gợi ý của Cần Tri, Trang Xung trò chuyện với cô nhân viên một lúc. Cô gái vui vẻ đi ra phố mua đồ uống giúp anh ta.

Đã sắp đến giờ hẹn với Ứng Hàn Thời. Trang Xung ngồi sau bàn làm việc, còn Cần Tri đi vào gian chứa đồ. Cô định đợi anh làm xong thủ tục rồi tìm cơ hội đuôi theo, đưa mấy cái đĩa cho anh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Cần Tri ngồi ở chiếc sofa cũ, yên lặng chờ đợi.

“Khụ khụ.” Bên ngoài vang lên tiếng ho khan của Trang Xung.

Cần Tri đứng lên, nhịp tim bất giác đập nhanh hơn. Cô rón rén đi tới, quan sát bên ngoài qua ô kính nhỏ bằng bàn tay trên cánh cửa.

Ứng Hàn Thời cầm một cái túi giấy, đang thông thả đi vào. Hình như anh vừa mới cắt tóc, để lộ vàng trán rộng, cặp lông mày và đôi mắt đen nhánh. Anh đi đến, khẽ gật đầu với Trang Xung.

Trang Xung: “Chào anh!” Ngừng vài giây, anh ta thốt lên: “Là anh à? Trùng hợp thật đấy!”

Cần Tri chưa từng gặp người nào có diễn xuất tệ hơn anh ta. Quả nhiên, khỏe mắt Ứng Hàn Thời thấp thoáng nụ cười, nhưng anh vẫn đưa chứng minh thư và thẻ mượn sách cho Trang Xung.

Chắc cũng cảm thấy bối rối nên Trang Xung im lặng làm thủ tục cho anh. Ứng Hàn Thời đứng yên tại chỗ, liếc một vòng. Cần Tri vội cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh.

“Tôi trả những cuốn sách này.” Anh nói.

Cần Tri tiếp tục nhòm ra ngoài, thấy anh rút từ túi giấy ra bốn, năm quyển sách. Vì cách khá xa nên cô không nhìn rõ là sách gì.

“Trả sách ở tầng trên.” Trang Xung lên tiếng, đồng thời đứng dậy: “Để tôi mang trả giúp anh.”

Ứng Hàn Thời hơi ngạc nhiên: “Cám ơn, không cần...” Còn chưa dứt lời, Trang Xung đã cầm mấy quyển sách đi nhanh ra ngoài.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, gian ngoài có mỗi mình Ứng Hàn Thời, chấp hai tay sau lưng đứng bất động. Tình huống bây giờ khác với dự kiến của Cần Tri. Quá trình làm thủ tục chỉ mất có vài phút, vì thế cô mới tạm lánh mặt. Ai ngờ, Trang Xung xúc động khi gặp thần tượng, bỏ mặc cô đi trả sách giúp Ứng Hàn Thời, khiến cô chết gí ở trong này, không thể ra ngoài. Cần Tri đứng yên sau cánh cửa. Mặc dù hai người không chính thức chạm mặt nhưng cô vẫn cảm thấy bầu không khí có chút xao động.

Ở phòng ngoài, ánh mắt Ứng Hàn Thời lướt qua dãy giá sách, mấy bức tranh treo trên tường, cuối cùng dừng lại ở cánh cửa thông với gian trong. Anh hơi đỏ mặt, lập tức đưa mắt đi chỗ khác theo phản xạ. Vài giây sau, anh chậm chậm đi về phía cửa phòng chứa đồ.

Cần Tri giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Lần này thì xong rồi, cô vốn quang minh chính đại, bây giờ vô duyên vô cớ rơi vào tình huống há miệng mắc quai.

Trong đầu chợt nảy ra ý định, cô liền đi đến bên sofa, nằm thẳng xuống rồi lấy một quyển sách che mặt, giả vờ đang ngủ say.

Sở dĩ Cần Tri làm vậy là bởi vì cô cho rằng, với tính cách hay xấu hổ và lịch sự của Ứng Hàn Thời, chắc anh sẽ không động đến quyển sách trên mặt cô mà lặng lẽ đi vào rồi lại ra ngoài.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô lập tức nằm bất động. Cả đời chưa bao giờ làm chuyện giấu giếm giếm kiểu này nên hai má cô bắt gặp nóng ran.

Ứng Hàn Thời đi đến, dừng lại bên sofa. Cần Tri đếm nhẩm: Một, hai, ba... Chắc anh đi rồi chứ?

Đúng lúc này, quyển sách trên mặt cô từ từ bị nhấc lên. Trong đầu Cần Tri vụt qua ý nghĩ: Không ngờ anh lại làm chuyện này.

Căn phòng bật đèn sáng trưng, cô không thể tiếp tục giả vờ nên mở mắt. Đập vào mắt cô đầu tiên là gương mặt của Ứng Hàn Thời, đang nhìn cô đắm đắm.

“Cần Tri!” Anh cất giọng nhẹ nhàng: “Nếu có chuyện muốn gặp thì em cứ gọi điện thẳng cho tôi chứ không cần bảo người của em khóa thẻ của tôi.”

Cần Tri đỏ mặt, ngồi dậy: “Đó là ý của anh ta. Còn nữa, anh ta không phải là người của tôi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Ừ.”

Đúng lúc này, gian ngoài vang lên tiếng bước chân. Ứng Hàn Thời quay người: “Chúng ta ra ngoài thôi!” Cần Tri liền đứng dậy, cùng anh đi khỏi gian chứa đồ.

Trang Xung sững sốt khi nhìn thấy họ. Tuy nhiên, anh ta không thắc mắc mà đưa tấm thẻ và biên nhận trả sách cho Ứng Hàn Thời: “Thủ tục xong rồi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Cám ơn cậu.”

Lúc anh nhận lấy, Cần Tri liếc thấy tên mấy quyển sách in trên tờ giấy: “Tuyển chọn 1000 truyện cười đặc sắc”, “Cười vỡ bụng không cần đèn mạng”, “Mười vạn truyện cười lạnh”, “Tình hoa dã sử các thời kỳ”, “Dã sử cũng điên cuồng”.

Cô còn đang trở mắt, Ứng Hàn Thời đột nhiên lên tiếng: “Tiêu Khung Diễn làm bánh ga tô cho em, để trên xe của tôi.”

Cần Tri nhoen miệng: “Tôi cũng có đồ gửi cho anh ấy.” Cô cầm mấy cái đĩa VCD hồi nãy để trên bàn làm việc: “Tôi tiễn anh xuống dưới.”

Hai người cùng đi tới cửa ra vào. Ứng Hàn Thời dừng bước, gật đầu chào Trang Xung. Trang Xung liền vẫy tay với anh.

Khi hai người khuất dạng, Trang Xung lặng lẽ ngồi xuống. Trong đầu anh ta chỉ có một thắc mắc: Bà chị này thân thiết với anh cao thủ từ lúc nào thế?

Bãi đỗ xe của thư viện nằm cạnh vườn hoa nhỏ. Cần Tri và Ứng Hàn Thời thong thả đi qua bên đó. Trong lòng cô có một cảm giác lạ lùng. Biết rõ anh là người ngoài hành tinh, vậy mà cô vẫn sánh bước bên anh giữa thanh thiên bạch nhật như hai người bạn bình thường.

“Anh mượn sách cho Tiêu Khung Diễn đọc đây à?” Cần Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời đáp: “Không, là tôi đọc.”

“Anh nói nghiêm túc đấy chứ?”

“Tất nhiên nghiêm túc rồi, tôi thích đọc mấy thứ thú vị.” Anh đáp.

Cần Tri không thể tưởng tượng ra hình ảnh người đàn ông này cầm cuốn “Mười vạn chuyện cười lạnh”, vừa đọc vừa cười sặc sụa.

“Anh...có cảm thấy buồn cười không?”

“Có.” Ứng Hàn Thời gật đầu: “Sách của người Trái đất khá là hài hước.”

Cần Tri “ừ” một tiếng, miệng tùm tùm. Hai người đi đến bên ô tô, Ứng Hàn Thời lấy hộp bánh ga tô từ ghế lái phụ đưa cho cô.

Cần Tri mở ra xem. Bên trong là một chiếc bánh Moka rất đẹp, trên đỉnh vẽ hoa văn trừu tượng bằng chocolate. Cô nói: “Nhờ anh chuyển lời cảm ơn của tôi đến anh ấy. Còn đây là đĩa tập Aerobic mà anh ấy cần.”

Ứng Hàn Thời không hề ngạc nhiên, bỏ mấy cái đĩa vào trong xe. Hai người nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Một lúc sau, Cần Tri ngập ngừng mở miệng: “Vậy... tôi đi trước đây.”

“Cần Tri!” Anh gọi tên cô.

Cô im lặng chờ anh nói tiếp.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Tôi phải rời khỏi thành phố Giang một thời gian.”

“Vâng.”

“Chuyện xảy ra ở thư viện coi như đã kết thúc, em sẽ không gặp phiền phức gì nữa. Nhưng nếu xảy ra vấn đề, em có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ về ngay.”

Cần Tri cảm thấy ấm áp trong lòng: “Chắc không có chuyện gì đâu.”

Ứng Hàn Thời đắn đo vài giây rồi lên tiếng: “Có cần tôi làm một người máy để bảo vệ em không?”

Cần Tri: “... Tôi nghĩ không cần đâu.”

***

Dõi theo Ứng Hàn Thời cho tới khi ô tô của anh khuất dạng, Cần Tri mới xách hộp bánh quay về văn phòng. Cô vừa lên đến nơi, Nhiệm Dư liền xông ra với đôi mắt sáng rực. Cần Tri than thầm một tiếng, bị bạn túm lấy cánh tay, thái độ như chuẩn bị “ép cung”: “Cần Tri, anh chàng đẹp trai đi Porsche là ai thế?”

Nhìn thấy hộp bánh trong tay bạn, cô cất cao giọng: “Còn mang cả đồ ăn cho cậu nữa. Mau khai thật đi, cậu câu được con rùa vàng này từ lúc nào vậy?”

Cần Tri đã hứa sẽ giữ bí mật cho Ứng Hàn Thời nên không nhiều lời. Cô ngồi xuống ghế, từ tốn mở miệng: “Cậu đừng nói linh tinh, bọn mình chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

Nhiệm Dư: “Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì cả.” Cần Tri mỉm cười: “Cậu mau về vị trí đi, công việc còn chất đầy ra kia kia.”

Cần Tri quyết tâm giữ kín như bưng, Nhiệm Dư cũng hết cách. Cuối cùng, Cần Tri chia cho bạn nửa miếng bánh ga tô, cô mới thôi không truy vấn nữa.

Sau khi hai người ăn xong, Nhiệm Dư gặm cái thìa nhỏ: “Cần Tri à, gặp được người đàn ông có điều kiện tốt thì cậu đừng nên bỏ qua.”

Cần Tri bình thản đáp: “Mình và anh ấy không có khả năng đó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Cần Tri ngập ngừng. Bởi vì anh ấy... là người ngoài hành tinh.

Trong lúc Cần Tri ngơ ngẩn, Nhiệm Dư chợt nhớ tới một chuyện. Cô liền cầm gói chuyển phát nhanh đưa cho bạn: “Thà cậu yêu anh chàng đẹp trai nhà giàu đó, mình cũng không muốn cậu dính dáng đến loại đàn ông nghèo rớt mùng tơi. Anh chàng ở vùng núi xa xôi lại gửi đồ cho cậu đây này. Mình thật sự muốn ném quách nó đi cho xong.”

Cần Tri mỉm cười khi nghe bạn căn nhắc. Cô lập tức nhận lấy gói đồ. Nhiệm Dư tiếp tục lẩm bẩm: “Cậu thử nói xem, một sinh viên tốt nghiệp trường đại học Giang với thành tích xuất sắc như anh ta sao lại tình nguyện đi dạy học ở miền Tây chứ? Tình nguyện cũng chẳng sao, nhưng cứ vài ba ngày lại viết thư cho cậu, rõ ràng yêu thầm cậu còn gì? Cần Tri, mình phải nhắc nhở cậu. Cậu tham gia tổ chức từ thiện, quyên tiền và gửi quà cho bọn trẻ thì không có vấn đề gì, nhưng đừng có nổi hứng, bỏ đi theo anh chàng Nhiếp Sơ Hồng đó lên núi làm cô giáo nghèo đây nhé!”

Cần Tri vừa mở gói đồ vừa nghiêm giọng: “Nhiệm Dư, cậu nói linh tinh gì thế?”

Nhiệm Dư bĩu môi, nhưng cũng ngậm miệng.

Cần Tri lấy ra một bức tranh nhỏ. Bức tranh không phải được vẽ bằng bút màu, mà được dán bằng những cánh hoa khô đủ loại sắc màu rực rỡ. Bên dưới có dòng chữ nguệch ngoạc: “Chị Cần Tri, em chúc chị mạnh khỏe, công việc thuận lợi.”

Cần Tri không nhịn được cười. Mấy năm trước, qua mạng Internet, cô tham gia một tổ chức từ thiện nhỏ do những thầy giáo tình nguyện trẻ như Nhiếp Sơ Hồng thành lập. Kể từ lúc bấy giờ, cô đã làm một số việc cho trẻ em ở miền Tây, nhưng cũng chỉ là việc bình thường chứ không phải “cắm rễ” ở nơi đó như Nhiếp Sơ Hồng.

Dần dần, cô và Nhiếp Sơ Hồng trở nên thân quen. Anh cũng thường viết thư cho cô. Tuy nhiên, hai người chưa một lần gặp mặt. Vì thế, điều Nhiệm Dư lo lắng chỉ là lo bỏ trắng răng mà thôi.

Cần Tri tiếp tục kiểm tra gói đồ. Bên dưới bức tranh là tập thành tích học tập của bọn trẻ. Nhìn những hàng chữ viết đáng yêu đó, cô không nhịn được cười.

Dưới cùng là một phong thư. Cẩn Tri lôi ra xem, trên phong bì xuất hiện nét chữ khỏe khoắn: “Người nhận: Cẩn Tri

Người gửi: Nhiếp Sơ Hồng”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vô cùng nhớ anh

“Cẩn Tri! Thấy chữ như gặp người. Cây cỏ trên núi Y Lam lại một màu xanh mướt, bầu trời cũng đặc biệt trong xanh. Hằng ngày, tôi đều dẫn bọn trẻ xuống chân núi hái hoa dại và cả bồ công anh, đem phơi khô làm trà hoa hoặc dán thành bức tranh. Việc làm này dường như khiến vẻ đẹp của mùa xuân mãi mãi được lưu giữ.

Đẹp nhất là hình ảnh hoa cải và hoa đỗ quỳen phủ khắp núi rừng. Không biết em đã từng được ngắm cảnh đẹp này ở nơi khác hay chưa? Màu đỏ như ngọn lửa hùng hực của đỗ quỳen và màu vàng ấm áp của hoa cải đan xen, tôn nhau lên, phảng phất có thể nhấn chìm cả thế giới.

Có điều, bọn trẻ ở đây đã quen thuộc với cảnh đẹp này nên chỉ một mình tôi hay thơ thẩn ở nơi đó. Dù bị chấn động trước vẻ đẹp của thiên nhiên, tôi cũng chỉ có thể một mình thương thức, vì dẫu sao, đây cũng là vùng núi xa xôi chẳng xuất hiện khách vãng lai.

Bởi vì ở Vân Nam có động đất nên chỗ chúng tôi cũng bị ảnh hưởng, mấy hôm nay thường xuyên bị cúp điện. Vào thời khắc này, tôi đang thấp thỏm để viết thư cho em. Bên ngoài cửa sổ là núi non vô cùng vô tận nhưng cũng có phong vị riêng. Em từng phát biểu trên diễn đàn: “Một khi đã lựa chọn sự nghiệp này, mong các anh các chị hãy thử nghiệm vẻ đẹp của nó từng giây từng phút”. Các giáo viên tình nguyện chúng tôi đều nỗ lực trải nghiệm.

Bọn trẻ rất mong em đến đây. Chúng muốn cùng em tận hưởng mùa xuân của núi rừng Y Lam, muốn gặp chị gái đã làm nhiều kẹp sách đáng yêu cho chúng. Tôi biết, công việc của em ở thành phố Giang rất bận rộn nhưng nếu có kỳ nghỉ trong tương lai, em hãy đến nơi này như một chuyến du lịch. Tôi nghĩ, bọn trẻ chắc chắn sẽ rất vui. Tôi cũng vậy.

Đêm dài đằng đẵng, tôi không làm phiền em nữa. Chúc em mạnh khỏe, công việc thuận lợi, vạn sự như ý.

Nhiếp Sơ Hồng”

Cẩn Tri vừa bỏ bức thư xuống bàn, Nhiễm Dư liền ghé sát: “Anh chàng nhà nghèo đó lại nói gì thế?”

“Anh ấy mời mình đến chỗ anh ấy chơi.”

“Không phải cậu cũng muốn đi đấy chứ?”

Cẩn Tri gõ gõ ngón tay xuống tờ giấy: “Mình cũng hơi muốn.”

Tính cô vốn thích làm theo ý mình, sau khi trải qua vụ người ngoài hành tinh, cô cảm thấy, con người chỉ là hạt cát nhỏ bé trong vũ trụ bao la nên càng phải quý trọng thời gian, làm những chuyện bản thân mong muốn, chứ đừng để lãng phí đời người trong guồng quay của cuộc sống.

Nhiễm Dư giật lá thư: “Để mình xem anh ta nói gì nào?”

Cẩn Tri mỉm cười, để mặc bạn đọc thư. Nhiễm Dư cảm thán: “Bức thư này khá ấn tượng, văn phong cũng thu hút đấy. Tuy nhiên...” Cô lập tức chuyển đề tài: “Loại một sách vô dụng, dù viết lách hay đến mấy, có tốt bụng đến mấy cũng chỉ là anh chàng bốn mắt gầy gò ốm yếu, thiếu nam tính mà thôi.”

Thật ra, Cẩn Tri cũng có cảm giác tương tự về Nhiếp Sơ Hồng. Từ cách hành văn, có thể thấy anh là người đàn ông có chút văn chương và ướt át. Tuy nhiên, cô nói: “Mình chẳng quan tâm đến vẻ bề ngoài của anh ấy, lẽ nào không thể kết bạn với người đàn ông bốn mắt gầy gò hay sao?”

Nhiễm Dư thở phào: “Thế thì tốt. Mình nghĩ chắc anh ta cũng chẳng lọt mắt cậu.

Cẩn Tri mỉm cười, thu dọn gói đồ. Về chuyện đi núi Y Lam, chắc chắn Nhiễm Dư không đi nên cô khỏi cần hỏi bạn.

“Tôi cũng muốn đi!” Một giọng đàn ông từ sau lưng họ vang lên.

Cẩn Tri và Nhiễm Dư đều quay đầu, đồng thời hỏi Trang Xung: “Tại sao?”

Trang Xung nói rành rọt từng từ một: “Miền Tây là mảnh đất mơ ước của mọi người đàn ông tự do.”

Cẩn Tri lắc đầu bất lực.

Nhiệm Dư thốt lên: “Hâm quá!”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Vô cùng nhớ anh 2

Việc xin nghỉ phép với Giám đốc thư viện diễn ra thuận lợi ngoài dự đoán. Vừa nghe hai người “xin nghỉ để đi du lịch”, ông Giám đốc lập tức phê chuẩn, thậm chí còn chủ động cho họ nghỉ mà vẫn được ăn lương. Điều này khiến Cần Tri và Trang Xung hết sức cảm động, mà không biết sau vụ hệ thống máy tính bất thường, ông Giám đốc rất lo lắng cho hai nhân viên này, sợ đầu óc họ có vấn đề. Vì thế, khi họ xin nghỉ phép, ông hoàn toàn tán thành, hy vọng họ ra ngoài cho khuây khỏa, đừng tiếp tục làm đường lạc lối.

Thời gian nghỉ phép đã xác định, tính Cần Tri vốn dứt khoát, Trang Xung lại là “người đàn ông tự do” nên họ lập tức đặt vé chuyến tàu hỏa vào ngày hôm sau.

Tàu hỏa xuất phát từ thành phố Giang, sau hai mươi tiếng đồng hồ mới đến tỉnh G, nơi có núi Y Lam. Trong thời gian ngồi tàu, Cần Tri chăm chú đọc sách, Trang Xung mãi mê chơi game. Không ai nói với ai một lời nhưng bầu không khí tương đối hòa hợp.

Ban ngày, tàu hỏa đi dọc theo những thành phố sầm uất của khu vực đồng bằng Hoa Trung. Đến tối, đoàn tàu tiến vào tỉnh G thuộc vùng Tây Nam toàn núi non trùng điệp như không có tận cùng.

Đêm đã về khuya, Trang Xung ở giường tầng trên, tiếp tục đắm mình vào trò chơi điện tử, Cần Tri tựa vào thành giường, đôi mắt ra ngoài cửa sổ. Cô không thông báo trước với Nhiếp Sơ Hồng về chuyến đi của mình. Bởi theo sự tìm hiểu của Trang Xung, vùng núi Y Lam nằm ở khu vực hẻo lánh, họ còn phải ngồi ô tô, thậm chí cả máy cày nên cô không muốn làm phiền anh.

Ở miền đất xa lạ này, tinh tú trên bầu trời dường như cũng xán lạn hơn, khiến lòng người trở nên trống vắng và trong trẻo. Cần Tri tì vào thành cửa sổ, lặng lẽ ngắm bầu trời đêm. Đúng lúc này, di động rung nhẹ, báo hiệu có tin nhắn mới.

Cô cầm lên xem. Nhìn thấy tên người gửi là Ứng Hàn Thời, trong lòng cô bất giác dâng trào cảm giác ấm áp, tựa như chỉ cái tên thôi cũng toát ra khí chất của anh.

Cần Tri mở tin nhắn ra xem: “Cô đang làm gì thế?” *Mặt cười*

Ngữ điệu này đương nhiên là của Tiêu Khung Diễn. Trong lòng vụt qua một nỗi thất vọng, cô nhắn lại: “Tôi đang nằm, chẳng làm gì cả. Còn anh?”

Tiêu Khung Diễn trả lời rất nhanh: “Báo cáo cô Cần Tri, con chip thứ nhất của tôi đang tiến hành định vị vệ tinh và GPS; con chip thứ hai đang lên mạng xem tin tức, còn con chip thứ ba trò chuyện với cô.”

Cần Tri không nhịn được cười. Cô nhớ Ứng Hàn Thời nói sẽ rời khỏi thành phố Giang một thời gian, bây giờ Tiêu Khung Diễn lại nhắc đến GPS, thế là cô hỏi: “Các anh đang trên đường đi đâu à?”

“Vâng ạ.”

Cần Tri phì cười khi nhìn thấy chữ “ạ”. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh người máy làm bằng kim loại lạnh lẽo ngồi trong xe, gửi tin nhắn lễ phép cho cô.

Trên thực tế, Tiêu Khung Diễn đúng là có dáng vẻ như vậy. Một chiếc xe việt dã đang lao nhanh trên đường quốc lộ, hai bên không một bóng người. Tiêu Khung Diễn mặc áo khoác gió màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai, ngồi ở hàng ghế sau để tránh bị thiên hạ bắt gặp.

Anh chàng người máy vui vẻ chat với “người bạn duy nhất trên Trái đất” Tạ Cần Tri. Vô tình ngẩng đầu, anh ta liền nhìn thấy Ứng Hàn Thời đang chăm chú lái xe ở phía trước. Dù đã quen với dáng vẻ này của Boss nhưng anh ta vẫn trề môi. Thói quen này của Boss không tốt chút nào. Có lẽ trước kia ở hành tinh mẹ thường phải lái phi thuyền đi đánh Trùng tộc nên bây giờ ở Trái đất, anh vẫn mang đôi găng tay chuyên dùng cho sĩ quan chỉ huy. Ngoài ra, chiếc xe này đã được cải tạo, có thể tự động lái mà anh không chịu.

(Trùng tộc: Chủng tộc sâu bọ)

Tiêu Khung Diễn nghĩ thầm: Có lẽ đây chính là “bệnh nghề nghiệp” mà người Trái đất nhắc tới. Ngắm đi nghĩ lại, vẫn là cô gái tên Cần Tri đáng yêu hơn, vừa cao quý lãnh đạm nhưng không kém phần dễ thương. Anh ta rất thích người phụ nữ mẫu thuẫn như vậy. Nghĩ đến đây, Tiêu Khung Diễn soạn tin nhắn: “Lâu rồi không gặp, cô có nhớ tôi không?”

Vừa gửi đi, anh ta chợt nghe giọng đàn ông trầm thấp vang lên: “Chú đang làm gì vậy?”

Tiêu Khung Diễn giật mình, ngẩng đầu nhìn Ứng Hàn Thời. Ứng Hàn Thời điều chỉnh về chế độ lái tự động rồi quay mặt về phía anh ta, ánh mắt dừng lại ở chiếc di động, chân mày hơi nhíu lại.

Sau đó, Ứng Hàn Thời giờ tay lấy điện thoại. Tiêu Khung Diễn không dám phản đối, chỉ biết chống cằm thờ dài, rồi lại ngược đầu đếm sao trên trời.

Lái xe cả ngày, Ứng Hàn Thời cũng có chút mệt mỏi. Anh tựa vào thành ghế, mở điện thoại ra xem. Màn hình hiện cửa sổ chat của Weixin.

(Weixin (Webchat) là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên Smartphone. Nó hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội)

Ứng Hàn Thời biết đây là một công cụ thông tin đơn giản của người Trái đất. Tiêu Khung Diễn từng đăng ký tài khoản cho anh nhưng anh chưa bao giờ sử dụng.

Người đối thoại: Tạ Căn Tri.

Nhìn thấy cái tên này, Ứng Hàn Thời cảm thấy trong lòng có chút lằng lằng. Anh không biết kiểm tra nhật ký trò chuyện mà chỉ đọc mỗi dòng chữ vừa được gửi đi.

Ứng Hàn Thời: “Lâu rồi không gặp, cô có nhớ tôi không?”

Anh liền đỏ mặt. Đúng là càn quấy thật!

Không ngờ Tiêu Khung Diễn lấy danh nghĩa của anh gửi cho Căn Tri tin nhắn cợt nhả như vậy.

Anh liền đánh chữ vào ô chat: “Xin lỗi, vừa rồi Tiêu Khung Diễn...”

Còn chưa soạn xong, Căn Tri đã trả lời: “Tôi rất nhớ.”

Ứng Hàn Thời liền dừng động tác, ngón tay bắt động.

Đếm chán sao trời, Tiêu Khung Diễn đưa mắt về phía trước, phát hiện Boss có chút không bình thường. Anh ngồi bất động, một tay cầm điện thoại, một tay đặt trên đùi, gương mặt đỏ như trái táo chín.

Tiêu Khung Diễn giật mình, vừa định mở miệng hỏi, khóe mắt chợt nhìn thấy câu trả lời của Căn Tri trên màn hình.

Hai người im lặng trong giây lát. Cuối cùng, Tiêu Khung Diễn lầm bầm: “Anh hiểu nhầm rồi. Căn Tri biết người chat với cô ấy là em, câu này là nói với em...”

Một lúc sau, Ứng Hàn Thời mới quay đầu về phía anh chàng người máy. Mặc dù hai má vẫn ửng hồng nhưng ánh mắt anh đã khôi phục về bình tĩnh.

“Chú hãy kiểm tra GPS đi!” Anh nói.

“Vâng.” Tiêu Khung Diễn ngoan ngoãn chấp hành nhiệm vụ.

Trong xe trở nên yên tĩnh, Ứng Hàn Thời vừa định cất di động, Căn Tri lại gửi tin nhắn mới: “Boss của anh đang làm gì thế?”

Khóe mắt thấp thoáng ý cười, anh nhanh chóng hồi đáp: “Đang ngắm bầu trời.” Ngừng vài giây, anh gõ chữ: “Cô Căn Tri đang làm gì vậy?”

Ở đầu bên kia, Căn Tri thấy hơi kì lạ khi đọc tin nhắn này. Sao Tiêu Khung Diễn tự dưng trở nên khách sáo đến thế? Nhưng cô không nghĩ ngợi nhiều, trả lời ngay: “Tôi đang đọc sách.”

Nhắc đến sách, cuốn cô đang đọc quả thật có liên quan đến họ. Thế là cô giờ điện thoại chụp bìa sách rồi gửi cho đối phương.

Ứng Hàn Thời hơi ngẩn người khi nhìn thấy hàng chữ “Đế quốc Ngân hà” và hình ảnh con tàu vũ trụ đang bay trên bìa sách.

Không đợi anh trả lời, Căn Tri lại gửi tin nhắn: “Anh có hứng thú với “Đế quốc Ngân hà” không?”

Lần này, anh trả lời rất nhanh: “Điều Nhật đã roi. Dải Ngân hà không còn đế quốc nữa rồi.”

Đoàn tàu hỏa vẫn lao nhanh trong đêm tối, phần lớn hành khách trên tàu đã chìm vào giấc ngủ. Căn Tri ngồi ở đầu giường, có chút thần thờ.

Cô không ngờ, câu nói của Tiêu Khung Diễn lại khiến mình chấn động như vậy. Tuy biết rất ít về họ, nhưng khi đọc câu này, cô cảm nhận được tâm trạng có chút thê lương của đối phương.

Cô ngẫm nghĩ rồi soạn tin nhắn: “Mau lại đây để tôi xoa đầu anh. Xoa một lát, anh sẽ không buồn nữa.”

Đợi một lúc lâu cũng không thấy đối phương trả lời, Căn Tri liền nhét điện thoại xuống dưới gối, nhắm mắt đi ngủ.

Ở đầu bên này, Tiêu Khung Diễn tuy bận rộn công việc nhưng tâm trí vẫn đặt vào chiếc di động trên tay Ứng Hàn Thời. Anh ta giật mình khi nhìn thấy đôi tai nhon của Boss và cái đuôi ngoe nguẩy ở sau lưng anh, không biết đang hưng phấn điều gì.

“Đại ca, xảy ra chuyện gì thế? Lẽ nào chúng ta sắp rơi vào tình trạng chiến đấu hay sao?”

“Không.” Ứng Hàn Thôi đáp.

Tiêu Khung Diễn: “Hà?”

Ứng Hàn Thôi im lặng một lúc lâu, đôi tai mới trở lại trạng thái bình thường. Sau đó, anh ngoảnh mặt, nói với Tiêu Khung Diễn: “Từ nay về sau, cấm chú sử dụng điện thoại của tôi. Đây là lệnh cấm cao nhất.”

Tiêu Khung Diễn ịu xùi mặt mũi. Đúng lúc này, chân trời để lộ tia sáng nhàn nhạt, rừng núi dần hiện ra trong tầm mắt họ. Anh chàng người máy quan sát phía trước, sau đó cất giọng nghiêm túc: “Đại ca, chúng ta đến nơi rồi. Đây chính là khu vực xảy ra hiện tượng năng lượng vũ trụ lần thứ hai có dấu hiệu bất thường kể từ sau vụ ở thư viện, chính là vào mấy ngày trước.

***

Cũng trong buổi sớm mai, Cẩn Tri và Trang Xung tiếp tục hành trình của mình. Tuy nhiên, đoạn đường tiếp theo không dễ đi một chút nào. Sau khi rời nhà ga, họ lại ngồi ô tô mấy tiếng đồng hồ mới đến thôn làng gần núi Y Lam nhất. Tiếp theo, họ thuê một chiếc máy cày, đi men theo đường đất bên bờ ruộng, tiến vào sâu trong vùng núi.

Thấy họ túi lớn túi bé, người dân làng lái máy cày tò mò hỏi: “Lâu lắm không có ai tới núi Y Lam rồi. Làng đó rất nghèo, cô cậu là người của dự án Hy Vọng phải không?” Anh ta lại dặn dò: “Nơi đó gần biên giới, an ninh không được tốt lắm. Tôi nghe nói thường xuyên có tội phạm vượt biên hoặc lẩn trốn trong rừng núi hiểm trở. Cô cậu phải cẩn thận đấy!”

Cẩn Tri và Trang Xung mỉm cười, không để tâm đến lời nhắc nhở của anh ta.

Khi ánh hoàng hôn như dải lụa vắt trên đỉnh núi, cuối cùng, họ cũng đến được thôn Y Lam. Ở phía xa xa lác đác có mấy ngôi nhà nằm giữa hai ngọn núi cao. Bây giờ là buổi chiều tà nên tầm nhìn trở nên không rõ ràng, chỉ có thể lờ mờ nhận ra hai ngôi nhà nhỏ màu trắng nằm trên gò đồi thấp. Trông nó rất giống hình ảnh trường tiểu học mà Nhiếp Sơ Hồng gửi cho Cẩn Tri.

Đi mãi cũng đến nơi, trong lòng Cẩn Tri hơi xúc động, còn Trang Xung cũng nhếch miệng. Hai người đi men theo lối nhỏ về phía trường học. Sáng hôm qua, họ còn ở thành phố phồn hoa đô hội, bây giờ đã ở giữa vùng núi hoang vắng không một bóng người, cảm giác này tựa như đến một thế giới khác.

Hai người nhanh chóng leo lên sườn đồi, đi tới cổng trường học. Lúc này, trời đã nhá nhem, phòng ốc trong trường tắt đèn tối om, lạnh ngắt như tờ.

Trong không khí vô cùng tĩnh mịch đột nhiên vang lên tiếng nước chảy ào ào từ sân sau vọng tới. Cẩn Tri và Trang Xung đưa mắt nhìn nhau. Trải qua sự việc ở thư viện, tự dung họ cũng có sự ăn ý nhất định. Không ai lên tiếng, Trang Xung đi trước, Cẩn Tri bước theo sau, lặng lẽ đi vòng ra sau ngôi nhà.

Nhìn thấy người ở giữa sân, họ lập tức dừng bước. Đó là một người đàn ông cao lớn đang quay lưng về phía họ. Anh cời trần, chỉ mặc quần đùi, để lộ tám lưng cường tráng, rắn chắc. Anh thông thả xách xô nước, đội xuống đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Chương 22+23:

Người đàn ông toàn thân ướt đẫm, đứng dưới ánh trăng bàng bạc tựa như một bức tranh hoang dã. Hình ảnh gây ấn tượng mạnh đến nỗi Cẩn Tri và Trang Xung nhất thời hóa đá.

Người đàn ông đã bỏ cái xô xuống đất, rút khăn mặt từ dây phơi bên cạnh, lắc đầu vẩy nước trên tóc mới lau khô. Sau đó, anh ta quay người về phía họ.

Mặc dù xung quanh không bật đèn sáng nhưng Cẩn Tri vẫn lờ mờ nhìn thấy gương mặt và thân hình rắn chắc, trông rất đàn ông của anh ta.

“Hai vị là...?” Anh ta cất giọng trầm thấp.

Cẩn Tri lên tiếng: “Chào anh! Tôi muốn tìm anh Nhiếp Sơ Hồng. Anh ấy là dạy học ở đây.”

Người đàn ông buông chiếc khăn mặt, nhìn thẳng vào bọn họ: “Tôi là Nhiếp Sơ Hồng, hai vị tìm tôi có việc gì?”

Trang Xung vẫn lặng thinh, Cẩn Tri không khỏi ngạc nhiên. Cô thật sự không thể liên tưởng người đàn ông trước mặt với người viết những dòng thư tình

tế, hay tạo ra những bức tranh bằng cánh hoa đẹp đẽ kia.

“Thật sao?” Cô vô thức hỏi lại.

Người đàn ông mỉm cười, vắt khăn mặt lên dây phơi rồi cúi xuống thu dọn xô chậu. Anh bình thản đáp: “Là giả đấy. Tôi chẳng có việc gì làm nên nửa đêm mới ở đây giả mạo làm tay Nhiếp Sơ Hồng tắm thường đó. Tôi trừ hai người thôi.”

Cần Tri không ngờ mồm miệng của người đàn ông này lợi hại đến thế. Nhưng cô cũng đoán ra, anh ta tám, chín phần chính là Nhiếp Sơ Hồng. Thế là cô giới thiệu bản thân: “Em là Tạ Cần Tri, còn đây là đồng nghiệp của em, tên Trang Xung. Bọn em cùng đến đây.”

Người đàn ông lập tức dừng động tác, ngẩng đầu nhìn cô: “Em là Cần Tri thật sao?”

Bất gặp phản ứng này của anh, tâm trạng của Cần Tri trở nên vui vẻ, cô nở nụ cười tinh nghịch: “Không phải đâu. Tôi chẳng có việc gì làm nên mới đi cả ngàn cây số đến nơi này giả mạo làm cô Tạ Cần Tri tắm thường đó. Tôi trừ anh đấy.”

Trang Xung ở bên cạnh bật cười thành tiếng. Nhiếp Sơ Hồng trầm mặc vài giây rồi rút quần áo trên dây phơi mặc nhanh vào người. Sau đó, anh đi tới góc sân, bật ngọn đèn trên tường.

Ánh đèn vàng ấm áp chiếu sáng khắp sân trong giây lát. Nhiếp Sơ Hồng quay người về phía bọn họ. Lúc này, Cần Tri mới nhìn rõ diện mạo của anh.

Dưới mái tóc ngắn còn ướt là gương mặt điển trai, nước da ngăm ngăm, mắt sáng mây rậm. Thân hình anh cao lớn, tráng kiện. Anh đi chân đất, bàn chân lớn giẫm xuống lớp bùn đất nâu vàng trên sân.

Anh gật đầu chào Trang Xung rồi quay sang Cần Tri. Cần Tri nhoen miệng cười. Nhìn người đàn ông quen biết đã lâu nhưng chưa biết mặt, trong lòng cô vô cớ dâng tràn cảm giác ấm áp.

Nhiếp Sơ Hồng cũng mỉm cười: “Có bạn từ phương xa đến chơi. Tôi dường như nhìn thấy, hoa ở trên núi đều nở rộ.”

Cần Tri hơi cảm động, Trang Xung cũng dõi mắt về dãy núi tối đen phía xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Thật ra, Cần Tri không biết nhiều về Nhiếp Sơ Hồng, chỉ biết gia cảnh của anh không tồi, còn là sinh viên xuất sắc khoa Tin trường đại học Giang nữa. Sau khi tốt nghiệp, anh liền xin đi tình nguyện ở miền Tây, đến nay đã năm năm nên vẫn chưa có bạn gái. Điểm khác biệt của anh với mọi người chính là anh sống vì lý tưởng của bản thân.

Hôm nay được gặp người thật và chứng kiến môi trường sống của Nhiếp Sơ Hồng, ấn tượng về anh trong lòng Cần Tri càng trở nên chân thực và trọn vẹn hơn.

Nơi ở của anh ngay trong trường học. Căn phòng không lớn nhưng rất sạch sẽ. Tường được trát bằng đất sét vàng thường thấy ở nông thôn. Góc tường có cửa sổ bằng gỗ màu nâu và chiếc giường gỗ cũ kỹ, tạo cho căn phòng một vẻ cổ điển. Ngoài ra, trên tường treo hai tấm da thú và mấy chiếc răng nanh trông rất hoang dã. Vừa bắt gặp, Trang Xung liền sáng mắt, khẽ cảm thán: “Wow!”

Anh ta và Cần Tri ngồi bên chiếc bàn vuông nhỏ. Nhiếp Sơ Hồng đun nước, pha hai cốc trà rồi ngồi đối diện họ.

“Đây là trà hoa cúc đại mà tôi dẫn bọn trẻ đi hái, hai người uống thử đi!”

Cần Tri nhấp một ngụm, nước trà có hương vị man mát, dễ chịu.

“Tại sao em không báo trước? Tôi sẽ ra ga đón hai người.” Anh nói.

Cần Tri mỉm cười: “Không cần phiền anh đâu.”

“Tôi là đàn ông, đi một chuyến có vấn đề gì chứ?”

Cần Tri lắc đầu: “Bọn em tự đến cũng được.” Trang Xung gật đầu: “Chuyện nhỏ ấy mà.”

Lúc này, Nhiếp Sơ Hồng mới nở nụ cười hiền hậu. Ba người trò chuyện một hồi, Cần Tri biết được, trường học có gần hai mươi học sinh. Ngoài anh ra còn một thầy giáo cũng là tình nguyện viên. Do họ rất có trách nhiệm và kiến thức sâu rộng nên người dân ở mấy thôn làng xung quanh cũng đưa con cái đến đây học tập. Mức lương của anh rất thấp, chắc chắn không đủ chi tiêu. Được cái ở quê nhiều ruộng đất, hai thầy giáo tự mình lao động nên cũng giải

quyết được khâu thực phẩm. Ngoài ra, thỉnh thoảng anh nhận lập trình cho người ta nên cũng có tiền, thậm chí còn có thể giúp đỡ gia đình các em học sinh thuộc diện nghèo khó.

Sau khi nghe anh kể, Cần Tri cảm thấy, cuộc sống ở đây thật ra cũng hạnh phúc và thoải mái. Điều này khiến cô càng tán thưởng Nhiếp Sơ Hồng hơn.

“Sao em có thời gian đến đây chơi?” Nhiếp Sơ Hồng hỏi.

Trang Xung đáp: “Chúng tôi xin nghỉ làm.”

Cần Tri mỉm cười: “Nghỉ nhưng vẫn được ăn lương, thế mới thích.”

Nhiếp Sơ Hồng mỉm cười nhìn cô. Dù hiếm khi để ý đến ngoại hình nam giới nhưng vào thời khắc này, Cần Tri cũng cảm thấy nụ cười và cử chỉ của anh toát ra khí chất của người đàn ông trưởng thành. Ngoài ra, đôi mắt anh sâu hun hút, tựa như chứa đựng bao điều mà cô không thể nhìn thấu.

Ngồi xe cả ngày nên chẳng bao lâu sau, Cần Tri ôm miệng ngáp dài, còn Trang Xung cũng dụi mắt. Nhiếp Sơ Hồng đứng lên, vỗ vai anh ta: “Hôm nay, cậu ngủ ở đây với tôi nhé!”

Trang Xung gật đầu: “Được ạ.”

Anh lại quay sang Cần Tri, cất giọng dịu dàng: “Cách đây không xa có một nhà dân chỉ có hai bà cháu, em hãy nghỉ tạm ở đó một đêm. Ngày mai, tôi sẽ dọn sạch phòng ký túc cho em.”

Cần Tri tỏ ra thoải mái: “Em sao cũng được, chỉ cần có chỗ nằm thẳng thoi.”

Nhiếp Sơ Hồng không khỏi ngạc nhiên. Cần Tri mang dáng vẻ của một cô thực nữ thành thị, không ngờ cách hành xử lại chẳng khác nào đáng nam nhi.

“Em có thể không câu nệ, nhưng tôi không thể.” Anh nói: “Tôi sẽ đưa em qua bên đó. Sáng mai, tôi đón em về đây.”

Ánh trăng chiếu sáng lối đi men theo bờ ruộng. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ếch nhái và côn trùng kêu. Đường không dễ đi nhưng bởi vì Nhiếp Sơ Hồng cố tình bước thật chậm nên Cần Tri miễn cưỡng cũng có thể bám theo. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, chủ yếu nói về bọn trẻ.

Đến một đoạn phải lên dốc khá cao, Nhiếp Sơ Hồng đi vài bước, phát hiện Cần Tri vẫn ở dưới chân dốc. Anh mỉm cười, giơ tay về phía cô: “Lên đi!”

Vừa định đưa tay cho anh, cô chợt cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc. Ở trong không gian ảo, Ứng Hàn Thời cũng từng kéo tay cô. Chỉ là về mặt của anh lúc bấy giờ không được thân nhiên như Nhiếp Sơ Hồng. Anh nắm chặt cổ tay cô, đầu ngoảnh về một bên, tựa hồ không thể nhìn thẳng vào mắt cô.

Nghĩ đến đây, Cần Tri không nhịn được cười.

“Cần Tri!” Nhiếp Sơ Hồng nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng.

Cần Tri lập tức lên tiếng: “Không cần đâu.” Cô không để anh kéo mà ra sức leo lên: “Em đâu đến nỗi yếu ớt như vậy.”

Nhiếp Sơ Hồng thu tay về, hai người tiếp tục bước đi. Một lúc sau, anh đột nhiên mỉm cười.

“Anh cười gì thế?” Cần Tri thắc mắc.

“Không có gì. Tôi thấy em tương đối giống trong tưởng tượng của tôi, nhưng cũng có điểm khác biệt.”

Đúng lúc này, họ trông thấy đom đóm lập lòe ở bụi cây phía trước. Chắc là chỉ ở nông thôn mới có thể gặp nhiều đom đóm như vậy. Nhìn từ xa xa, chúng giống những ngôi sao nhỏ xíu rơi xuống phiến lá. Còn trên bầu trời, ánh trăng và các vì sao tạo thành một bức tranh lung linh.

Trong cuộc đời, Cần Tri chưa bao giờ được chứng kiến cảnh đẹp đến nhường này nên có chút sững sờ. Nhiếp Sơ Hồng cũng liếc qua đám đom đóm rồi quay sang Cần Tri.

Cô không để ý đến anh, cứ đi chậm chậm qua bụi cây, nhìn không chớp mắt. Nhiếp Sơ Hồng lặng lẽ dõi theo cô.

Trong suy nghĩ của anh, khi gặp cảnh tượng này, con gái thường e thẹn hoặc reo lên: “Đẹp quá!”, hoặc là giơ tay bắt đom đóm, quấy nhiễu cảnh đẹp đó. Nhưng Cần Tri khác hoàn toàn, cô không thốt ra một lời tán thưởng mà chỉ lặng lẽ ngắm nhìn.

Cuộc sống ở vùng rừng núi vất vả và cô độc, khó kiếm bạn gái nên mỗi khi nghĩ tới vấn đề này, anh cũng có chút phiền muộn. Lúc mới quen Cần Tri qua mạng Internet, anh chỉ cảm thấy cô là người hiểu biết và thân thiện, khác mấy cô gái không có đầu óc. Đến khi trở nên thân thiết, anh cũng biết rõ hai người “trời nam biển bắc”, bản thân lại không thể từ bỏ công việc vì một người phụ nữ nên chẳng nghĩ ngợi nhiều. Tuy nhiên, khi quen biết một cô gái có tính cách dễ chịu như Cần Tri, cho dù chỉ là bạn bè thông thường, trái tim người đàn ông cô độc cũng sẽ rung động lúc nào không hay.

Hôm nay được gặp cô, anh mới phát hiện, cô càng chân thực và đáng mến hơn trong tưởng tượng của mình. Từng lời nói và cử chỉ của cô đều khiến anh cảm thấy rất tốt đẹp.

Nhiếp Sơ Hồng đút hai tay vào túi quần, dõi theo cô từ phía sau. Đúng lúc này, Cẩn Tri trượt chân ngã xuống bụi cỏ. Anh giật mình, chạy vội đến. Thấy cô ngồi bệt dưới đất, Nhiếp Sơ Hồng mỉm cười, kéo cô đứng dậy, đồng thời cất giọng dịu dàng: “Em có sao không?”

Bởi vì đất toi xốp nên Cẩn Tri không cảm thấy đau. Chỉ là tự nhiên “vồ ếch” trước mặt anh nên cô hơi xấu hổ. Cô lắc đầu: “Em không sao”, đồng thời phúi bùn đất bám trên quần.

Nhiếp Sơ Hồng bỗng nhiên quay lưng về phía cô, cúi thấp người. Anh nói: “Lên đi! Đoạn đường phía trước tương đối gồ ghề. Nếu em không đề bụng, tôi sẽ công em qua bên đó.”

Xung quanh vẫn chỉ có tiếng ếch nhái kêu, đom đóm lập lờ hai bên đường, cây cỏ đung đưa trong cơn gió nhẹ. Mặc dù cúi thấp người nhưng thân hình anh vẫn rất cao lớn, tầm lưng khá rộng, cơ bắp rắn chắc thấp thoáng dưới lớp áo sơ mi.

Cẩn Tri im lặng một lúc, Nhiếp Sơ Hồng kiên nhẫn chờ đợi. Không muốn để anh công, cô đi đến vỗ vai anh: “Anh mau đứng dậy đi, không cần công em đâu. Nếu không thể vượt qua đoạn đường này thì trong một tuần sống ở đây, em sẽ phải giải quyết vấn đề đi lại như thế nào?”

Nói xong, cô đi vòng qua người anh tiến về phía trước. Nhiếp Sơ Hồng bất động vài giây rồi đứng dậy, đi theo cô.

Đoạn đường kế tiếp tương đối thuận lợi, hai người nhanh chóng tới nhà thím Tôn nằm dưới chân núi.

Trong một bức thư, Nhiếp Sơ Hồng từng kể, thím Tôn sống một mình với cháu nội, Cẩn Tri còn tưởng đó là bà già tóc bạc. Không ngờ, thím là người phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi tuổi. Phụ nữ ở nông thôn sinh nở sớm, thường lao động chân tay nên rất hồng hào, khỏe mạnh. Nghe Nhiếp Sơ Hồng giới thiệu cô là bạn anh, đến ngủ nhờ một tối, thím nở nụ cười vui vẻ: “Đừng nói một ngày, cô cứ ở bao lâu cũng được. Cô là bạn thầy Nhiếp, tôi còn mong quá ấy chứ.”

Nhiếp Sơ Hồng chỉ cười cười. Cẩn Tri cũng nhận ra, anh rất được người dân địa phương kính trọng.

Sắp xếp xong chỗ ngủ cho cô, Nhiếp Sơ Hồng liền cáo từ. Cẩn Tri tiễn anh ra cửa. Anh nói: “Em ngủ sớm đi, ngày mai tôi đến đón em.”

Cẩn Tri gật đầu: “Cám ơn anh. Anh cũng nghỉ sớm nhé.”

Nhiếp Sơ Hồng cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen hơn bầu trời đêm ngoài kia: “Cẩn Tri, chúc em có giấc mơ đẹp.”

Cô mỉm cười, dõi theo bóng lưng người đàn ông. Anh đi nhanh hơn hồi nãy nhiều, sải từng bước dài trên bờ ruộng, leo lên dốc núi rồi nhanh chóng khuất dạng.

Cẩn Tri lại trò chuyện với thím Tôn một lúc. Thím tỏ ra nhiệt tình, hỏi han đủ thứ chuyện. Nghe nói cô muốn lên núi ngắm hoa cải và hoa đỗ quỳên, thím hào hứng cho biết, biển hoa đẹp nhất nằm ở rừng núi sâu, chỉ người bản địa mới biết đường đi, ngay cả thầy Nhiếp cũng chịu. Khi nào Cẩn Tri muốn đi xem, chỉ cần nói một tiếng, thím sẽ dẫn đường.

Tối lúc đi ngủ, Cẩn Tri hơi lạ giường nên trằn trọc mãi. Cô gối hai tay dưới đầu, ngắm bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Nhiếp Sơ Hồng khom lưng để công cô hỏi nãy. Tuy nhiên, cô không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục ngắm sao trời. Không biết Tinh vân Hồ Điệp thuộc phương hướng nào?

Buổi đêm, Cẩn Tri nằm mơ như lời chúc của Nhiếp Sơ Hồng. Cô mơ thấy Ứng Hàn Thời. Anh một mình đứng trong bóng tối, không rõ đang làm gì. Sau đó, anh từ từ đi ra ngoài ánh sáng, tiến về phía cô. Rồi anh nắm lấy cổ tay cô, miệng nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

Cẩn Tri giật mình tỉnh giấc. Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, nghĩ bụng: “Đúng là giấc mơ kỳ lạ. Ứng Hàn Thời không thể đến nơi này.”

***

Cùng một buổi tối, Ứng Hàn Thời đứng bất động trên sườn núi cao, dõi mắt về dãy núi trùng điệp và thôn làng nằm xen kẽ giữa những khu đồng ruộng ở phía xa xa.

Một lúc sau, Tiêu Khung Diễn leo lên sườn dốc, đến bên anh. Cuối cùng, anh ta cũng có thể cởi bỏ chiếc áo khoác đáng ghét, để lộ thân hình bằng kim loại sáng loáng dưới ánh trăng.

Anh ta báo cáo: “Đại ca, dù xác định được tín hiệu phát ra từ khu vực này nhưng nơi đây có diện tích rất lớn, chủng loại sinh vật phong phú, chúng ta ta nhất thời không thể định vị đối phương đang ở đâu?”

Ứng Hàn Thời gật đầu. Anh ngược nhìn bầu trời bao la, dày đặc các vì sao. Ở thành phố Giang không bao giờ được chứng kiến cảnh tượng đẹp đẽ này nên ngay cả Tiêu Khung Diễn cũng thất thần.

“Tiểu John, chú còn nhớ đến “Phượng Hoàng Hiệu” của chúng ta không?” Anh hỏi.

Ánh mắt Tiêu Khung Diễn lộ vẻ nghiêm túc chưa từng thấy. Anh ta đứng thẳng người, gơ tay chào kiểu nhà binh: “Em còn nhớ chứ. “Phượng Hoàng Hiệu” là lô cốt vũ trụ hoàn hảo nhất trong dải Ngân hà, là niềm tự hào của Đế quốc Diệu Nhật.” Ngừng một lát, anh ta hạ giọng: “Nó đã rơi xuống nơi sâu của hằng tinh, toàn bộ người ở trên đó đều... tử vong.”

Tiêu Khung Diễn cúi xuống, trong khi Ứng Hàn Thời vẫn ngẩng cao đầu, những ngôi sao tựa như rơi vào đáy mắt anh.

Tiêu Khung Diễn ôm mặt, cất giọng buồn rầu: “Nếu mọi người còn sống, cùng chúng ta đến Trái đất thì tốt biết mấy. Chúng ta có thể cùng nhau sống hạnh phúc dưới bầu trời đẹp đẽ này.”

Ứng Hàn Thời không lên tiếng. Anh đứng thẳng người, ánh mắt trầm tĩnh.

“Diệu Nhật đã rơi.” Cuối cùng, anh cũng lên tiếng.

Tiêu Khung Diễn ngẩng đầu, đồng thanh đọc bài thơ:

“Diệu Nhật đã rơi, Ngân hà không còn Đế quốc nữa.

Nó rơi xuống nơi sâu thẳm của vũ trụ, cùng với vinh quang và mơ ước của tôi.

Từ giây phút này, chúng tôi không còn hành tinh mẹ, cũng chẳng còn tinh tú và mặt trời.

Chúng tôi đau khổ lưu vong trong bao năm ánh sáng.

Mặt trời đã rơi, rơi vào tấm tôi và giá lạnh vô ngần.

Ngân hà không còn Đế quốc, tôi mãi mãi trung thành với việc lang thang.”

Đọc xong, cả hai im lặng hồi lâu. Ngon gió dường như càng lớn hơn, màn đêm cũng càng trở nên cô liêu. Ứng Hàn Thời quay người đi xuống dốc núi. Tiêu Khung Diễn đột nhiên kéo áo anh: “Khoan đã!”

Ứng Hàn Thời nhướn mày nhìn anh ta. Tiêu Khung Diễn ấp úng: “Tâm trạng của em bây giờ tương đối tệ, anh có thể cho em mượn điện thoại để em nói chuyện với Tiểu Tri không?”

“Không được.”

Tiêu Khung Diễn lập tức mím môi, nhưng không dám tỏ ra bướng bỉnh mà cất giọng gần như van nài: “Ít nhất... em cũng muốn xem cô ấy có gửi tin nhắn cho em?”

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Cô ấy không gửi. Tôi kiểm tra rồi.”

Tiêu Khung Diễn tỏ ra thất vọng: “Vâng...”

Đề tài này coi như kết thúc, Tiêu Khung Diễn liền đi theo Ứng Hàn Thời xuống núi.

“Không biết lần này chúng ta sẽ tìm thấy đối tượng thế nào?” Anh chàng người máy lẩm bẩm: “Liệu có phải là người nào đó của hành tinh chúng ta may mắn sống sót hay là sinh vật thuộc tinh cầu khác?”

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Hai người nhanh chóng biến mất trong đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đụng đầu nơi ngõ hẹp

Trời còn chưa sáng hẳn, mỗi phiến lá trong rừng đều u ám và lạnh lẽo. Trên núi không có đường đi, con người phải gạt cây đập cỏ mới có thể tiến về phía trước. Trong rừng thấp thoáng hai bóng hình, một cao một thấp.

Họ tỏ ra thận trọng, dù xung quanh hoang vắng, không một bóng người nhưng họ vẫn không bật đèn pin, chậm rãi tiến từng bước, tựa như đang lo sợ điều gì đó.

Đi một đoạn, người đàn ông cao hơn lên tiếng: “Đậu Bì, bật đèn pin đi, dù sao cũng chẳng ai nhìn thấy chúng ta.”

“Điện à?” Đậu Bì cất giọng bức bối: “Người dân ở vùng núi vô cùng tinh tường. Nhỡ bị nhìn thấy, họ sẽ gọi công an cũng không biết chừng.”

Người đàn ông cao hơn phản bác: “Trên núi bây giờ làm gì có thợ săn? Bọn họ đều ra ngoài thành phố làm thuê cả rồi. Lúc đến đây, anh cũng thấy còn gì, trong làng chỉ còn lại người già và trẻ nhỏ thôi.”

Người đàn ông tên Đậu Bì gầm lên: “Hà Bì, mày mau cầm miệng cho tao.”

Hà Bì lặng thinh. Hai người đi một đoạn, hắn không nhịn được lại lên tiếng: “Tôi nghe nói... vùng núi này có ma đấy.”

Đậu Bì không thể kiềm chế: “Ma cái đầu mày ấy! Đi nhanh lên, ngày mai mà giao được chuyến hàng này cho Hắc Long là chúng ta có thể phê phờ trong mấy năm tới.”

Giọng nói của hắn vang vọng trong không gian, khiến mấy con chim nhỏ sợ hãi, bay vút lên trời cao. Hai người ngẩng đầu dõi theo chúng, không ai lên tiếng. Một lúc sau, Đậu Bì nghiêng rặng: “Nhìn gì mà nhìn, đi thôi!”

Bọn họ nhanh chóng khuất bóng trong rừng cây. Lúc này, bầu trời ở sau rặng núi đã để lộ tia sáng, thôn làng nằm dưới thung lũng vẫn đang ngủ say.

***

Ánh ban mai rọi vào ô cửa sổ, Cẩn Tri vươn vai cho đỡ mỏi. Bởi vì đang ở nhờ nhà người khác nên cô tự giác gấp chăn gọn gàng. Xong xuôi, cô bỗng dưng nhớ tới “miếng đậu phụ” vương vấn mà Ứng Hàn Thời gấp cho mình.

Cô đẩy cửa đi ra ngoài, hít một hơi sâu. Hôm qua đến đây lúc tối muộn nên chẳng nhìn rõ, bây giờ Cẩn Tri mới phát hiện, nơi này đẹp vô cùng. Dãy núi xanh ngắt vây quanh, đỉnh núi nhấp nhô, ruộng bậc thang đan xen. Phía xa xa là cánh đồng lúa xanh tươi và hoa cải vàng rộ, ngoài ra còn có các loại hoa rừng đủ màu sắc. Trường học và những ngôi nhà dân điểm xuyết trong đó, khiến bức tranh càng giàu sức sống.

Đang lặng lẽ ngắm nhìn, Cẩn Tri chợt nghe thấy tiếng động phía sau. Cô quay đầu, phát hiện một thân nhân nhỏ bé đang rụt về góc tường.

Cẩn Tri mỉm cười. Biết đây là Tiểu Kiệt, cháu nội của thím Tôn, cô liền vẫy tay: “Tiểu Kiệt, mau lại đây!”

Tiểu Kiệt vẫn bất động, đôi mắt trong veo nhìn cô với vẻ hiếu kỳ. Cẩn Tri không phải là người biết dỗ trẻ con nên thấy thằng bé e thẹn, cô chỉ cười cười, sau đó đi làm vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau, cô lại nghe thấy tiếng động. Khi cô quay đầu, Tiểu Kiệt nhanh chóng chào một câu: “Em chào chị!” rồi lại rụt đầu về.

Cẩn Tri không nhịn được cười: “Chào em!” Nói xong, cô tiếp tục đánh răng, để mặc thằng bé dè dặt quan sát mình. Đến khi cô xong xuôi, dưới con dốc trước ngôi nhà đã xuất hiện nhiều người.

Nhiếp Sơ Hồng cùng một đám trẻ lớn nhỏ ở đó. Anh đang mỉm cười với cô.

“Bọn trẻ muốn gặp em nên tôi dẫn chúng đến đây.” Nhiếp Sơ Hồng nói.

Cẩn Tri dắt Tiểu Kiệt đi đến bên anh. Gương mặt trắng ngần của cô rạng ngời dưới ánh ban mai, khiến anh không thể rời mắt.

Đoàn người đi men theo bờ ruộng quay về trường học. Chắc là có bọn trẻ ở bên cạnh nên Cẩn Tri cảm thấy dễ đi hơn. Họ nhanh chóng đến chỗ ruộng bậc thang mà tối qua cô phải tốn bao sức lực mới có thể leo lên trên. Tuy nhiên, lần này là xuống dốc.

Xuống núi thường khó hơn lên núi, Cẩn Tri đi sau Nhiếp Sơ Hồng vài bước, bị trượt chân suýt ngã mấy lần. Tiểu Kiệt nắm chặt tay cô, gương mặt lộ vẻ lo lắng. Cẩn Tri liền xoa đầu thằng bé.

“Lâm Dũng Chí!” Nhiếp Sơ Hồng đột nhiên gọi đứa trẻ lớn nhất: “Em mau đỡ chị Cẩn Tri đi.”

Rõ ràng anh không quay đầu nhưng vẫn phát giác ra tình cảnh của cô. Thằng bé bị điểm danh liền chạy tới, nắm tay cô.

Cẩn Tri cũng không từ chối, lập tức nói lời cảm ơn.

“Đừng khách sáo.” Nhiếp Sơ Hồng bế em bé nhỏ nhất, đi nhanh xuống dốc: “Dù sao cũng không thể để em ngã chổng vó ngay trước mặt tôi.”

Nghe câu này, bọn trẻ đều ngoác miệng cười. Cẩn Tri không phản ứng trước lời bông đùa của anh. Cô thận trọng di chuyển xuống dốc.. Đoàn người nhanh chóng về đến ngôi trường. Cẩn Tri nhìn thấy mấy đứa trẻ ngồi trong phòng học. Tiếng đàn piano du dương vang lên, bọn trẻ lúc lắc đầu, đồng thời cất tiếng hát:

“Hãy cho chúng tôi khua mái chèo.

Con thuyền nhỏ rẽ sóng

Mặt biển soi bóng tòa tháp trắng đẹp đẽ.

Bốn bề là cây xanh, tường đỏ

Con thuyền nhỏ bồng bềnh trên mặt nước.

Đón ngọn gió trong lành thổi tới...”

Nhiếp Sơ Hồng cho bọn trẻ chạy đi chơi rồi cùng Cầm Tri chăm chú lắng nghe. Đến đoạn cuối, một giọng đàn ông vang lên hợp ca:

“Làm xong bài tập của một ngày.

Chúng ta vui cười thỏa thích

Bạn thân yêu, tôi muốn hỏi bạn.

Ai trao cho chúng ta cuộc sống hạnh phúc?

Con thuyền nhỏ bồng bềnh trên mặt nước.

Đón ngọn gió trong lành thổi tới...”

Cầm Tri có chút kinh ngạc, bởi vì giọng nam rất hay, nên đã khiến “Hãy cho chúng tôi khua mái chèo” từ ca khúc đơn giản trở thành một bài hát giàu tình cảm, hoàn toàn cuốn hút người nghe.

Cầm Tri tiến lại gần, phát hiện một người đàn ông đang chơi đàn piano. Anh ta mặc áo sơ mi giản dị như bất cứ thầy giáo tình nguyện nào khác. Anh ta không cao lớn như Nhiếp Sơ Hồng, diện mạo cũng bình thường.

“Cậu ấy là Cố Tế Sinh.” Nhiếp Sơ Hồng giới thiệu.

Cầm Tri gật đầu. Đây là thầy giáo tình nguyện mà hôm qua anh đã nhắc tới.

Lúc này, Cố Tế Sinh đứng dậy, vỗ tay: “Hết giờ học rồi, các em có thể ra ngoài chơi. Khi nào về đừng quên rửa tay đấy nhé.” Ngữ điệu của anh ta có chút ẻo lả, bình nhác, không giống một người thầy mà giống công tử nhà giàu hơn.

Bọn trẻ ùa ra sân. Một em nhỏ đi đến trước mặt Cố Tế Sinh, ngẩng đầu nói điều gì đó với anh ta. Anh ta nheo mắt rồi ngồi xổm xuống trước mặt thằng bé, thái độ kiên nhẫn như đang trao đổi với người lớn.

Nhiếp Sơ Hồng đi vào lớp học. Cố Tế Sinh liền vỗ đầu em nhỏ rồi đứng lên.

Cầm Tri nhướn mày, liền bắt gặp ánh mắt sắc bén của anh ta.

“Tế Sinh, đây là Tạ Cầm Tri, cậu cũng biết rồi đấy.” Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng.

Cầm Tri mỉm cười, định bắt tay đối phương. Nào ngờ, anh ta khoanh tay trước ngực, nhếch miệng: “Lại đến thử nghiệm cuộc sống đấy à? Thế nào, cô có quen với hoàn cảnh ở đây không? Liệu đã nhận ra hiện thực không được tươi đẹp như lý tưởng hay chưa?”

Cầm Tri ngẩn người, Nhiếp Sơ Hồng cũng chau mày. Anh vừa định lên tiếng, Cố Tế Sinh đã nói tiếp: “Có phải cô cũng có cảm tình với anh ấy? Chúng tôi không cần phụ nữ làm bộ làm tịch. Nếu không định ở lại nơi này thì cô đừng động vào người anh em của tôi.”

Cầm Tri: “...”

Nhiếp Sơ Hồng biến sắc mặt, kéo tay anh ta: “Cậu nói linh tinh gì thế?”

Cố Tế Sinh liếc anh một cái: “Anh ra mặt bảo vệ làm gì chứ? Nhìn bộ dạng ổng ẹo của cô ta là biết sẽ không chịu ở lại nơi này. Anh mau dập tắt hy vọng đi!” Nói xong, anh ta đi thẳng ra ngoài cửa.

Nhiếp Sơ Hồng đỏ mặt: “Cậu ấy ăn nói hơi cay độc nhưng không phải người xấu, em đừng để bụng.”

Cầm Tri lắc đầu: “Không sao cả. Đồng nghiệp của anh cứ như con chim công ấy.”

Nhiếp Sơ Hồng không nhịn được cười.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đụng đầu nơi ngõ hẹp 2

Sau khi tiếp xúc, Cầm Tri phát hiện, Cố Tế Sinh không phải cố tình nhắm vào mình mà tính anh ta tương đối khắt khe. Trường học thuê chị Trương trong

thôn đến nấu cơm. Suốt bữa ăn, anh ta chê ngược chê xuôi. Dường như mọi người đã quen với thái độ của anh ta nên ngay cả bọn trẻ cũng coi như không nghe thấy..

Trang Xung ngủ đến tận bữa trưa mới tỉnh giấc. Anh ta cầm củi ăn cơm, lúc này mới ngẩng đầu nói với Cẩn Tri: “Tay này là ai mà đáng ghét thế?”

Ăn xong, mọi người dẫn bọn trẻ ra ngoài đi dạo. Cố Tế Sinh lại chau mày, than trời nắng chang chang, hoa cải mọc lan tràn trông rất tầm thường.

Buổi chiều, Cẩn Tri cùng bọn trẻ cắt “thẻ đọc sách”. Đồ cô gửi trước kia đều là đi mua, chỉ viết chữ lên đó, bây giờ tự tay cắt nên trông hơi thô.

(“Thẻ đọc sách” là một tờ giấy cắt thành nhiều hình thù khác nhau, ghi những thông tin cơ bản về cuốn sách bạn vừa đọc như tên sách, nhân vật chính, câu trích dẫn mà bạn yêu thích)

Cố Tế Sinh khịt mũi: “Cô có phải là phụ nữ không hả? Cắt chẳng ra làm sao cả.”

Cẩn Tri không nói lại, tiếp tục công việc của mình. Giấy tiếp theo, anh ta liền đoạt cây kéo trong tay cô, bắt đầu cắt giấy. Bọn trẻ liền vây quanh anh ta. Chỉ những lúc như bây giờ, vẻ mặt của anh ta mới để lộ vẻ ôn hòa.

Một ngày ồn ào nhanh chóng trôi qua. Khi mặt trời xuống núi, bọn trẻ từng tốp đi về nhà. Trong trường chỉ còn lại Nhiếp Sơ Hồng, Cố Tế Sinh, Cẩn Tri và Trang Xung. Thăng bé Tiểu Kiệt ngồi chơi đất sét trong lúc đợi Cẩn Tri về cùng.

Nhiếp Sơ Hồng nói với Cẩn Tri: “Nếu em muốn ngắm hoa, ngày mai tôi sẽ đưa em đi.”

Trang Xung đang mãi chơi điện tử, nghe nói vậy liền ngẩng đầu: “Tôi cũng muốn đi.”

Cẩn Tri còn chưa trả lời, Cố Tế Sinh cất giọng chế giễu: “Còn xa thân vì người đẹp cơ đấy! Quan trọng là cô ta cũng đâu phải nghiêng nước nghiêng thành gì cho cam. Chắc anh quên mình là kẻ mù đường, lần trước lạc ở trên núi, là ai công anh về?”

Cẩn Tri và Trang Xung hết nhìn Nhiếp Sơ Hồng lại quay sang Cố Tế Sinh.

Nhiếp Sơ Hồng không tỏ ra khó chịu, cười nói: “Đã thế thì chú hãy cùng đi với chúng tôi.”

Cố Tế Sinh bĩu môi: “Tôi không đi, ở nhà trông bọn trẻ. Hơn nữa, rất ngại là tôi cũng chẳng thông thuộc đường núi. Tôi không muốn mạo hiểm sinh mạng của mình.”

Trang Xung đột nhiên cất giọng lãnh đạm: “Chúng tôi chẳng thêm”

Cố Tế Sinh biến sắc mặt. Cẩn Tri lập tức nói với Nhiếp Sơ Hồng: “Thím Tôn bảo có thể dẫn bọn em đi bất cứ lúc nào.”

Nhiếp Sơ Hồng gật đầu: “Thím ấy rất thông thuộc vùng núi này, lại có thể lực tốt, được thím ấy dẫn đường thì hay quá.”

Cố Tế Sinh lạnh nhạt mở miệng: “Thế thì chúc các vị chơi vui vẻ, đừng để bị thương, không thì lúc về tôi lại phải hầu bôi thuốc.” Nói xong, anh ta đứng dậy đi về phòng.

***

Sau khi Cẩn Tri cùng Tiểu Kiệt về nhà, Trang Xung quay về phòng Nhiếp Sơ Hồng. Nhiếp Sơ Hồng đi sang phòng Cố Tế Sinh, thấy anh ta đang ngồi bên cửa sổ uống trà, dáng vẻ lười nhác như thường lệ.

Nhiếp Sơ Hồng đi đến bên cạnh anh ta, ngồi xuống: “Có thể nhìn ra cậu thích bọn họ, việc gì phải nói những lời chọc tức đó?”

“Ai bảo tôi thích họ?”

Nhiếp Sơ Hồng không tranh cãi với anh ta, đứng dậy: “Ngày mai tôi dẫn cô ấy lên núi, cậu chăm sóc bọn trẻ, đừng nổi nóng vô cớ nữa.”

Cố Tế Sinh thờ dãi: “Anh thích cô ấy thật sao?”

Nhiếp Sơ Hồng lặng thinh, quay người đi ra ngoài. Cố Tế Sinh nhũn mày: “Xem ra, anh “đỏ” thật rồi.”

Nhiếp Sơ Hồng dừng bước, ngồi xuống mép giường nhưng vẫn không lên tiếng.

Cố Tế Sinh dỗi mắt ra ngoài cửa sổ: “Đợt trước, hề hôm nào nhận được thư của cô ấy là anh vui vẻ cả ngày. Đến mùa hoa nở, anh liền đi hái về làm bức tranh tặng cô ấy. Đã thích thì anh nên tấn công mạnh vào, ít nhất cũng phải phát huy sức hút đàn ông của mình. Anh làm thế nào để trong một tuần ở đây, cô ấy có thể cảm nhận được anh, không có cách nào rời xa anh. Khó khăn lắm anh mới thích một người, mà người như cô ấy cũng tương đối hiếm gặp.”

Nhiếp Sơ Hồng mỉm cười: “Cậu có vẻ nhiều kinh nghiệm theo đuổi con gái nhỉ?” Ngừng vài giây, anh lại nói: “Tôi sẽ lưu ý. Tôi cũng không muốn để lỡ người phụ nữ mình có cảm tình.”

Hai người im lặng một lúc, Nhiếp Sơ Hồng hỏi: “Cậu thì sao? Trước kia đã bao giờ gặp được người phụ nữ vừa ý chưa?”

“Tôi đâu có gặp may như vậy.” Anh ta cất giọng ủ rũ: “Tôi chưa từng yêu bao giờ”.

***

Vừa vào nhà, Cẩn Tri liền nhìn thấy mấy đĩa thức ăn nóng hổi trên bàn. Thím Tôn nở nụ cười tươi rói rói: “Về rồi à? Cô Tạ và Tiểu Kiệt cứ ăn từ từ, tôi ăn rồi. Tôi phải ra ngoài một chuyến, có lẽ ngày mai mới về. Tiểu Kiệt, cháu hãy ngoan ngoãn nghe lời chị và thầy giáo nhé.”

Tiểu Kiệt “Vâng ạ!” rõ to. Cẩn Tri hơi ngạc nhiên. Lúc này trời đã xẩm tối, người dân ở vùng núi thường tắt đèn đi ngủ sớm, thím Tôn đi đâu mà cả đêm không về nhỉ?

Nhưng cô cũng không thắc mắc mà chỉ nói: “Ngày mai, chúng cháu định lên núi ngắm hoa, nhờ thím dẫn đường. Bao giờ thím mới quay về? Trời sắp tối rồi, thím nhớ chú ý an toàn.”

Thím Tôn vỗ đầu: “Tôi quên mất đã hứa với cô, thành thật xin lỗi. Hôm nay tôi nhận một vụ làm thuê. Buổi sáng, tôi gặp một cậu thanh niên đẹp trai ở ngoài thôn. Cậu ấy rất lễ phép, cho tôi tiền, nhờ tôi dẫn lên núi. Cô đợi ngày kia có được không?”

Cẩn Tri gật đầu. Thím Tôn có mối kiếm được tiền, đương nhiên cô không ngăn cản. Chỉ có điều, không ngờ cũng có người đến nơi hẻo lánh này, ngày mai phải bảo Nhiếp Sơ Hồng đổi sang hôm khác.

Thím Tôn vẫn nhớ rõ cảnh tượng gặp chàng trai trẻ hồi chiều ở trên sườn núi. Cậu ta có dáng vẻ nho nhã, tuấn tú nhưng lại chấp hai tay sau lưng như ông già. Lúc đi qua, thím vô thức liếc một cái.

Chàng trai trẻ nở nụ cười nhã nhặn: “Chào thím!”

Thím Tôn giật mình, vội gật đầu: “Chào cậu.”

Chàng trai dõi mắt về phía dãy núi cao: “Xin hỏi, trên núi có người sinh sống không?”

“Trước đây có nhà tranh của thợ săn, bây giờ bỏ hoang rồi. Cậu cũng muốn đi ngắm hoa à? Đường khó đi lắm, cậu phải tìm người dẫn mới được.”

Chàng trai lại nhìn thím: “Cám ơn thím đã nhắc nhở. Có thể phiền thím đưa tôi đi không?”

Thím Tôn vừa chuẩn bị rời nhà, Tiểu Kiệt đang cầm củi ăn cơm đột nhiên hét lớn: “Em biết đường lên núi, để em đưa chị đi!”

Cẩn Tri mỉm cười xoa đầu thằng bé. Thím Tôn lập tức trách mắng cháu nội: “Thằng nhỏ này, mày mà dám tự mình lên núi, bà sẽ đánh gãy chân mày!”

Tiểu Kiệt cúi đầu. Cẩn Tri thì thầm với nó: “Không sao, ngày mai chị có thể làm việc khác, để ngày kia đi cũng được.”

Sau khi thím Tôn ra khỏi nhà, Cẩn Tri chẳng mấy chốc lên giường đi ngủ. Tiểu Kiệt ngủ ở phòng bà nội. Nửa đêm, nó bò dậy, rón rén trèo qua cửa sổ, đi lên núi.

Suy nghĩ của đứa trẻ bảy, tám tuổi hết sức đơn giản. Nó nghĩ: Rõ ràng mình có thể tìm thấy rừng hoa, tại sao bà nội không cho mình đi? Mình chẳng sợ ma quỷ, bởi vì thầy Cố từng nói, trên đồi này làm gì có ma.

Nó nghĩ: Chỉ cần mình tìm được rừng hoa, hái một bông về cho chị Cẩn Tri, mọi người sẽ tin lời mình. Vậy là ngày mai, mình có thể dẫn chị ấy và thầy Nhiếp đi. Thầy Nhiếp nói, làm đàn ông nhất định phải dũng cảm.

Nửa đêm, khu vực rừng núi càng tĩnh lặng và lạnh lẽo. Trẻ con nông thôn đã quen với đường núi nên dù trời tối vẫn đi như trên đồng bằng. Mặc dù vậy, đi bộ ba bốn tiếng đồng hồ vẫn chưa đến nơi, trong khi xung quanh dường như ngày càng tối đen nên Tiểu Kiệt cũng cảm thấy hơi sợ hãi. Nó vừa đi vừa hát ngâm nga.

Cuối cùng cũng đến lưng chừng núi, Tiểu Kiệt vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng phía trước chẳng phải là rừng hoa đỏ quỳên hay sao?

Nó mừng rỡ chạy vội đến. Ai ngờ mới được hai bước, nó đột nhiên nhìn thấy hai người đàn ông đứng dưới gốc cây to gần đó.

Tưởng mình bị hoa mắt, Tiểu Kiệt giơ tay dụi lấy dụi để. Hai người đàn ông liếc nhìn nhau rồi đi về phía thẳng bé. Tiểu Kiệt sợ đến mức đôi chân mềm nhũn, muốn chạy nhưng không thể nhúc nhích, mà chỉ tròn mắt nhìn họ tiến lại gần, xách nó lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hướng đi của cô ấy

Buổi đêm, Căn Tri ngủ chập chờn. Vào một khoảnh khắc nào đó, cô đột nhiên giật mình tỉnh giấc, phát hiện trời đã sáng.

“Tiểu Kiệt!” Căn Tri gọi lớn tiếng. Ngôi nhà im phăng phắc, chẳng thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đâu cả.

Cô liền xuống giường đi sang phòng bên cạnh. Căn phòng sáng trưng, có thể nhìn rõ những hạt bụi nhỏ li ti bay trong ánh nắng. Tiểu Kiệt không ở nhà, cặp sách vẫn còn treo sau thành ghế.

Căn Tri lập tức quay người chạy ra ngoài.

Mặt trời đã nhô lên từ sau dãy núi. Bấy giờ vẫn còn sớm nên trường học vắng tanh, Nhiếp Sơ Hồng đứng bên cạnh bàn sắp lại chiếc ba lô. Hôm nay, anh mặc áo phông dài tay và quần bò, bên ngoài khoác áo màu đen. Bộ đồ này được mua từ năm anh tốt nghiệp đại học. Chỉ có điều, chàng thanh niên hùng hực khí thế năm xưa giờ đây đã trở thành người đàn ông chừng chạc, trầm ổn.

Anh bỏ túi bánh mì, mấy chai nước và một gói đồ ăn vặt vào ba lô. Tối qua, sau khi quyết định lên núi ngắm hoa, anh liền đi đến cửa hàng nhỏ ngoài thị trấn mua đồ. Con gái thường hay ăn vặt, nhưng anh không biết Căn Tri thích món gì nên chọn mỗi thứ một ít.

Vừa kéo khóa ba lô, Nhiếp Sơ Hồng liền nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ở bên ngoài. Căn Tri nhanh chóng chạy vào, mặt đỏ bừng, thở hổn hển.

“Tiểu Kiệt một mình lên núi, đến giờ vẫn chưa quay về.” Cô hét lớn.

Nhiếp Sơ Hồng ngăn người. Không đợi anh kịp phản ứng, cô nói tiếp: “Em sợ thằng bé gặp nguy hiểm mất. Chúng ta phải đi tìm nó ngay.”

Nói xong, Căn Tri lại định chạy ra ngoài, tiếp tục thông báo với những người khác. Nhiếp Sơ Hồng phản ứng nhanh, túm lấy cánh tay cô: “Khoan đã! Em hãy nói từ từ xem nào. Sao em biết Tiểu Kiệt lên núi? Liệu có trường hợp nó chạy đi chỗ khác chơi hay không?”

Căn Tri khẳng định chắc chắn: “Em đã tìm quanh đây rồi. Hơn nữa, tối qua nó nảy ra ý định lên núi.”

Nhiếp Sơ Hồng trầm mặc trong giây lát rồi cầm ba lô, cùng cô đi ra ngoài. Cố Tế Sinh không biết xuất hiện từ lúc nào, khoanh tay đứng ở cửa.

“Cô sốt ruột gì chứ?” Anh ta lãnh đạm mở miệng: “Tiểu Kiệt lên núi làm gì? Xung quanh rộng như vậy, cô đã chắc tìm hết chưa? Không thì đừng phát biểu linh tinh, làm lỡ thời gian của chúng tôi.”

Hôm qua, khi anh ta nói những câu châm chọc, Căn Tri chỉ cười cười. Hôm nay, anh ta còn chưa dứt lời, cô đã nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng, đồng thời nghiêm giọng: “Tôi không có thời gian đùa co với anh. Tôi khẳng định thằng bé lên núi là lên núi.”

Nói xong, cô chẳng thèm để ý đến sắc mặt của Cố Tế Sinh, lập tức rời đi, mặc cho đôi phương sững sờ tại chỗ. Nhiếp Sơ Hồng đi vòng qua chỗ anh ta, buông một câu: “Tôi tin tưởng vào phán đoán của cô ấy.”

Cố Tế Sinh ngượng ngùng dời mắt về phía hai người, cuối cùng cũng đi theo họ. Căn Tri sang phòng của Nhiếp Sơ Hồng tìm Trang Xung. Anh ta đang ngồi ở đầu giường nghịch điện thoại, sắc mặt lộ vẻ hưng phấn khi nhìn thấy cô: “Bây giờ lên núi luôn à?”

Căn Tri gật rồi lắc đầu: “Chúng ta đi cứu người. Tiểu Kiệt mất tích rồi.”

Trang Xung liền nhét đồ vứt đầy trên giường vào chiếc ba lô đã ngoại, gồm cuộn dây, băng y tế, la bàn, đèn pin, con dao và cả... chiếc nỏ. Quen biết anh ta lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Căn Tri cảm thấy, có lẽ anh ta cũng không phải vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Hướng đi của cô ấy 2

Lúc hai người rời phòng, Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh đang chờ sẵn ở bên ngoài. Một điều bất ngờ là Cố Tế Sinh đã thay sang bộ đồ thể thao màu đen. Anh ta còn đeo một khẩu súng trông rất thô sơ, có vẻ là súng tự tạo. Nhiếp Sơ Hồng đứng cạnh, trên tay cầm cây gậy bóng chày duy nhất của trường học. Anh vừa nhét cây gậy vào ba lô vừa lên tiếng: “Tôi đã nhờ dân làng trông nom bọn trẻ rồi. Bên công an cũng phải mất một khoảng thời gian mới tới nơi, chúng ta lên núi trước.”

Căn Tri và Trang Xung gật đầu. Nhiếp Sơ Hồng nhìn cô chăm chú: “Lát nữa chẳng biết chúng ta sẽ gặp nguy hiểm gì. Em hãy theo sát tôi, đừng đi lung tung.”

Căn Tri đáp khẽ: “Vâng.”

Bốn người xuất phát, tiến về phía ngọn núi sừng sững nằm ở phía sau trường học. Bấy giờ là buổi sáng, ánh nắng vàng ươm xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống khu rừng. Cố Tế Sinh biết đường nên dẫn đầu, tiếp theo là Nhiếp Sơ Hồng, Căn Tri, Trang Xung đi cuối cùng.

Khu vực rừng núi đi lại khó khăn, sau một đoạn là không còn đường, chỉ có thể xác định phương hướng rồi vượt qua “chông gai” tiến về phía trước. Cố Tế Sinh dẫn đầu, miệng không ngừng lầu bầu, cho thấy anh ta khá là bức bối. Những lúc như thế này, Nhiếp Sơ Hồng mới thể hiện mặt đàn ông và tính quyết đoán của mình. Anh đeo chiếc ba lô nặng nhất, mỗi khi gặp đoạn khó đi, anh đều xông lên trước. Ví dụ, anh leo lên vách núi rồi kéo từng người lên theo. Đến chỗ có con suối chảy xiết, anh liền xắn quần, kiểm tra mực nước nông sâu rồi giúp mọi người đi qua.

Cần Tri đi ngay sau Nhiếp Sơ Hồng. Bởi vì đá cuội dưới lòng suối rất trơn nên lúc gần lên bờ, cô trượt chân ngã dúi dụi. Nhiếp Sơ Hồng phản ứng nhanh như chớp, lập tức quay người kéo cô. Kết quả, cả hai ngã nhào vào mòm đá nhọn bên bờ suối.

Cần Tri ở trong lòng người đàn ông, tay anh vòng ra sau lưng cô làm đệm nên cô không hề cảm thấy đau đớn. Anh kéo cô đứng thẳng người, mở miệng hỏi: “Em có sao không?”

Cần Tri lắc đầu: “Dạ không ạ.” Nhìn thấy vết trầy xước do quệt vào đá nhọn trên cánh tay anh, cô liền túm lấy: “Anh bị thương rồi.”

Nhiếp Sơ Hồng rút tay về: “Chuyện nhỏ ấy mà.” Nói xong, anh quay người tiếp tục tiến về phía trước.

***

Đầu giờ chiều, cuối cùng bốn người cũng đến rừng hoa ở lưng chừng núi. Nơi này cây cối vô cùng rậm rạp, ánh nắng không lọt nổi qua kẽ lá. Nhưng ở bên ngoài bìa rừng là một biển hoa đỏ quỳên đỏ rực trải dài vô cùng vô tận. Cảnh tượng đẹp đến không bút nào tả xiết.

Tuy nhiên, bọn họ chẳng có thời gian cũng như tâm tư ngắm cảnh. Đi bộ nửa ngày trời, ngoài Nhiếp Sơ Hồng, ba người còn lại đều kiệt sức, thở hồng hộc. Nhiếp Sơ Hồng tìm một chỗ bằng phẳng để mọi người nghỉ ngơi một lát.

Khu vực này rất rộng lớn, tìm Tiểu Kiết chẳng khác nào mò kim đáy bể. Vì vậy, họ chỉ có thể đến chỗ rừng hoa rồi tìm kiếm ở xung quanh. Như vậy, cơ hội thành công sẽ lớn hơn.

Cần Tri ngồi phịch xuống đồng lá cây, lấy chai nước từ ba lô uống hai ngụm. Ở phía đối diện, Cố Tế Sinh ngắm nghía một tảng đá lớn, rút tờ giấy ăn lau sạch mới từ từ ngồi xuống.

Cần Tri yên lặng dõi theo cử động của anh ta. Đợi đôi phương yên vị, cô mới lấy một chai nước đưa cho anh ta: “Này!”

Nào ngờ, Cố Tế Sinh liếc qua mặt cô rồi nhìn xuống chai nước, giọng nói vẫn lạnh nhạt như thường lệ: “Tay cô có sạch không đấy?”

Trang Xung chau mày. Nhiếp Sơ Hồng đang hút thuốc, lập tức đưa mắt cảnh cáo Cố Tế Sinh nhưng anh ta vờ như không thấy.

Cần Tri bỗng dưng cảm thấy buồn cười. Cô nghĩ, người đàn ông này ấu trĩ thật, thành ra cũng có chút đáng yêu.

Cô chuyển chai nước sang tay bên kia rồi vốc nắm đất cho đến khi bàn tay nhem nhuốc mới cầm lại chai nước đưa cho Cố Tế Sinh. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đều sững sờ.

Cần Tri mỉm cười: “Trong túi chỉ còn lại chai này thôi, anh có uống không?”

Trang Xung bật cười thành tiếng, Nhiếp Sơ Hồng cũng nhếch khóe miệng. Cố Tế Sinh vẫn chưa hết kinh ngạc: “Cô có phải là phụ nữ không đấy? Thật chẳng biết lý lẽ gì cả?” Anh ta trừng mắt với Nhiếp Sơ Hồng, nghiêng răng: “Đây là người phụ nữ... dịu dàng và điềm đạm mà anh nói đó sao?”

Nhiếp Sơ Hồng bị sặc khói thuốc, ho khan một tiếng. Anh ngoảnh đầu sang một bên, nụ cười vẫn đọng trên khóe môi. Cần Tri chẳng nói chẳng rằng ném chai nước cho Cố Tế Sinh. Anh ta hết cách, đành gơ tay nhận lấy. Nhưng vì trong lòng vẫn còn bức bối, anh ta xách chai nước đi sang một bên.

Cần Tri cất giọng thản nhiên như không: “Có sức lực tức giận, chi bằng anh tiết kiệm để tìm Tiểu Kiết có phải hơn không?”

Cố Tế Sinh dừng bước, nhưng lần đầu tiên anh ta không phản bác mà lặng lẽ đi sang bên cạnh. Cần Tri tiếp tục uống nước. Khi ngừng đầu, cô vô tình bắt gặp Nhiếp Sơ Hồng đang nhìn mình chăm chú.

Anh mỉm cười: “Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến Tế Sinh chịu thua. Em làm hay lắm.” Nói xong, anh đứng lên: “Chúng ta đi thôi!”

Cần Tri và Trang Xung lập tức đứng dậy. Rừng hoa rất lớn, bốn người đi cả ngày cũng chưa chắc đã hết. Nhưng đây là khu vực Tiểu Kiết có khả năng xuất hiện nhất.

Sau khi uống hết chai nước “bẩn”, Cố Tế Sinh lặng lẽ tìm kiếm. Nhiếp Sơ Hồng cũng đi về một hướng khác. Trang Xung hỏi Cần Tri: “Chúng ta bắt đầu tìm từ đâu đây?”

Cần Tri ngừng đầu quan sát xung quanh, sau đó chỉ tay về nơi um tùm nhất: “Đằng kia.”

Mười phút sau, trong rừng hoa đột nhiên vang lên thanh âm xúc động của Trang Xung: “Có phát hiện rồi!”

Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh lập tức chạy về bên đó. Cần Tri đang ngồi xổm dưới một gốc cây cổ thụ lớn. Có lẽ do còn đọng nước mưa nên mặt đất ẩm ướt, toai xóp. Trên đó xuất hiện dấu chân hỗn loạn, cả người lớn lẫn trẻ em. Dấu chân thành một đường đến bìa rừng rồi mất hút.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Trang Xung lên tiếng: “Có tất cả ba người, một người đi giày số bốn mươi mốt hoặc bốn mươi hai, một người cỡ chân bốn mươi, một là trẻ em, số ba mươi hai, ba mươi ba.

Cố Tế Sinh biến sắc mặt: “Tiểu Kiệt đi giày số ba mươi hai.”

Trang Xung hất cằm, nói với anh ta: “Cần Tri là người đầu tiên phát hiện ra dấu chân đấy.”

Cố Tế Sinh liếc Cần Tri một cái. Cô vỗ vai Trang Xung, ra hiệu anh ta ngậm miệng. Nhiếp Sơ Hồng quan sát hướng đi của dấu chân: “Chúng ta qua bên đó xem thế nào.”

Bia rừng đầy lá rụng và đá vụn, bên dưới là một dốc núi gập ghềnh. Bốn người thận trọng leo xuống dốc. Đến một nơi bằng phẳng, phía trước chia thành hai hướng đều là rừng cây sương mù lan tỏa.

“Chúng ta đi theo hướng nào bây giờ?” Cố Tế Sinh hỏi.

Nhiếp Sơ Hồng đảo mắt xung quanh. Anh còn chưa lên tiếng, Cần Tri đã mở miệng: “Bên phải!”

Cố Tế Sinh nhú mày: “Tại sao lại là bên phải?”

Cần Tri nhìn thẳng vào anh ta: “Thực giác mách bảo.”

Cố Tế Sinh cười khê một tiếng, ngoảnh đầu sang một bên. Nhiếp Sơ Hồng cất giọng trầm thấp: “Xem ra chúng ta phải chia thành hai nhóm rồi. Cần Tri và tôi sẽ đi về bên phải.”

Cần Tri lắc đầu: “Không, anh và Cố Tế Sinh một nhóm, em và Trang Xung một nhóm. Cố Tế Sinh biết đường còn Trang Xung có la bàn và đồ dùng cần thiết.”

Trang Xung gật đầu, anh ta thực sự không muốn đi với Cố Tế Sinh.

Đề nghị của Cần Tri hợp tình hợp lý nên không ai phản đối. Nhiếp Sơ Hồng nhìn cô: “Hai người cẩn thận đấy.”

Cần Tri: “Vâng.”

Nhiếp Sơ Hồng rút cây gậy bóng chày từ ba lô đưa cho cô: “Em hãy cầm lấy để phòng thân. Gặp bất cứ chuyện gì cũng đừng manh động, hãy gọi điện cho chúng tôi trước.”

“Không được, đưa cho em thì anh lấy gì phòng thân? Trong túi Trang Xung có một số vũ khí, anh cứ giữ lại đi!”

Nhiếp Sơ Hồng mỉm cười, nhét cây gậy vào tay cô: “Tôi mang cái này cho em, để đề phòng bất trắc. Tôi không cần dùng đến nó.”

Cố Tế Sinh ở bên cạnh lên tiếng: “Cô khỏi cần lo. Anh ấy từng luyện võ, một mình có thể hạ gục ba người đàn ông cường tráng ấy chứ.”

Cần Tri cầm cây gậy, trong lòng có chút cảm động. Đúng lúc này, Nhiếp Sơ Hồng đột nhiên giơ tay xoa đầu cô rồi quay người rời đi.

***

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khu rừng ngày càng trở nên âm u. Cần Tri và Trang Xung di chuyển chậm chạp, không biết đã đi được bao xa. Tìm kiếm một hai tiếng đồng hồ chẳng có kết quả, nếu là người khác chắc đã bỏ cuộc, quay về tụ tập cùng mọi người. Tuy nhiên, Trang Xung có tình yêu đặc biệt với việc thám hiểm, sinh tồn, dã ngoại nên càng đi càng hưng phấn, Cần Tri cũng là người kiên định với mục tiêu của mình nên họ ngày càng rời xa địa điểm ban đầu.

Dần dần, sương mù dày đặc bao trùm cả khu rừng, không nhìn rõ cảnh vật dù chỉ cách vài bước chân. Hai người liên bật đèn pin, tiếp tục tiến về phía trước. Trong quãng thời gian đó, họ gặp không ít ngã rẽ, Cần Tri đưa ra quyết định một cách nhanh gọn và dứt khoát, Trang Xung đều nghe lời cô.

Cuối cùng, họ đến một vách núi dựng đứng, xung quanh đầy bụi cây có gai, bên cạnh xuất hiện mấy hang động tối đen như hũ nút. Hai người vừa đi qua hang động lớn nhất, Cần Tri chợt dừng bước, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Chúng ta vào trong xem sao.”

Trang Xung gật đầu. Hai người soi đèn pin, men theo bức tường đá tiến sâu vào trong hang động. Họ nhanh chóng hòa lẫn vào bóng tối.

***

Tiêu Khung Diễn đang có tâm trạng hết sức buồn bực. Bởi vì ở gần thôn làng nên anh ta không được lộ diện, cũng chẳng được ra ngoài hóng gió, cả ngày buộc phải mặc áo khoác chét gi trong xe ô tô. Thỉnh thoảng có người dân đi qua, anh ta còn phải cúi thấp xuống, để tránh gây nỗi sợ hãi cho người Trái đất ngù ngờ. Vì vậy, anh ta cảm thấy vô vị và buồn chán đến mức không chịu nổi.

Thật ra, Tiêu Khung Diễn đã dùng vệ tinh để vẽ bản đồ khu vực này nên nắm rõ từng cái cây mọc trên vách đá hay hòn đá cuội dưới lòng suối. Tuy nhiên, Boss Ứng Hàn Thời lại cho rằng, điều quan trọng là phải tìm hiểu cuộc sống và văn hóa của người dân bản địa, không biết chừng sẽ phát hiện ra

manh mối liên quan đến người ngoài hành tinh mà họ đang tìm kiếm.

Thế là vào thời khắc này, Tiêu Khung Diễn một mình ngồi trong ô tô đỗ dưới chân núi, còn Ứng Hàn Thời cùng một bà thám hiểm tình quá mức cho phép đang đi loanh quanh. Anh ta nghe thấy bà thám hiểm kể chuyện ma với Ứng Hàn Thời: “Cậu biết không? Ngày xưa, khu rừng này từng xuất hiện quái vật. Bà nội tôi bảo từ trước thời giải phóng, có người lên núi săn bắn và kiểm cùi, kết quả gặp phải quái vật. Nó cao lớn tương đương một ngọn núi...”

“Vâng...” Ứng Hàn Thời lịch sự đáp.

“Vẫn chưa là gì đâu nhé. Nghe nói trên núi còn có ma. Nó chỉ lớn bằng bàn tay con người thôi, vừa chạy nhảy vừa cười sằng sặc. Nếu bị nó cắn, chúng ta sẽ bị mất linh hồn đấy.”

“Vậy sao?”

Ứng Hàn Thời tỏ ra nhẩn nại, hỏi từng chi tiết rồi im lặng lắng nghe. Trong khi đó, Tiêu Khung Diễn co rụt người vào một góc, miệng mếu máo, toàn thân run rẩy. Anh ta sợ nhất nghe mấy chuyện ma quỷ.

Tuy đến từ Đế quốc Diệu Nhật vĩ đại, lại là người máy thông minh nhưng anh ta không theo chủ nghĩa vô thần. Anh ta sợ ma, dù chưa từng gặp bao giờ.

Nghe một lúc, thực sự không chịu nổi nên Tiêu Khung Diễn tắt hết hệ thống liên lạc. Trầm mặc vài phút, trong lòng vẫn hơi rờn rợn, anh ta nghĩ mình phải làm gì đó để phân tán tư tưởng mới được.

Kể từ lúc gửi tin nhắn cho Cận Tri, Ứng Hàn Thời đều mang theo điện thoại bên mình nên anh ta không có cách nào liên lạc với cô. Nghĩ đến đây, Tiêu Khung Diễn chợt nảy ra ý định, liền mở hệ thống định vị vệ tinh.

Trừ khi có lý do đặc biệt, bằng không, Ứng Hàn Thời cấm anh ta kiểm tra vị trí của người khác, bao gồm cả Cận Tri. Bởi vì trong nhận thức của Boss, đây là hành vi xâm phạm sự riêng tư của người khác.

Đang trong tình trạng buồn chán nên Tiêu Khung Diễn quyết định phá lệ. Sau chuyện xảy ra ở thư viện, hệ thống vẫn lưu lại toàn bộ dữ liệu trong con chip di động của Cận Tri. Anh ta nhanh chóng nhập lệnh. Một phần mười giây sau, bản đồ hiện lên vị trí của cô. Tiêu Khung Diễn tròn mắt, hét lớn: “Aaaa...”

***

Lúc mặt trời xuống núi, Ứng Hàn Thời đứng trước khu rừng, trầm tư suy nghĩ. Bà thám hiểm tình đã về nhà. Sau khi nghe câu chuyện bà kể, trong lòng anh đã có một số suy đoán.

Đúng lúc này, máy liên lạc ở cổ tay reo vang. “Chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

Tiêu Khung Diễn cười hi hi vài tiếng rồi cất giọng hưng phấn: “Đại ca! Tiểu Tri đang ở nơi này, cách chúng ta không xa. Lẽ nào đây chính là duyên số mà người Trái đất hay nhắc tới...”

Anh chàng người máy vẫn lải nhải bên tai, Ứng Hàn Thời hoàn toàn bất động. Một lúc sau, cuộc trò chuyện kết thúc, khóe miệng Ứng Hàn Thời để lộ nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó, anh quay người đi về phía khu rừng rậm. Dần dần, anh rảo bước ngày càng nhanh hơn. Ở một thời khắc nào đó, anh đột nhiên tăng tốc, vụt đi như một tia chớp, biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hãy bảo vệ tôi

“Cận Tri, bên em thế nào rồi?” Giọng nói đầy quan tâm của Nhiếp Sơ Hồng vang lên trong điện thoại.

“Chúng em vẫn chưa tìm thấy Tiểu Kiệt.” Cận Tri đáp.

“Bọn tôi cũng thế.”

Trước mặt họ là hang động tối tăm và ẩm ướt, đèn pin lia qua vách đá, phản chiếu ánh sáng yếu ớt. Lối đi không rộng còn ngoằn ngoèo, hai người đi một đoạn vẫn chưa tới tận cùng.

Cận Tri chưa từng đến nơi như thế này nên cũng hơi rờn rợn. Trang Xung cũng là lần đầu tiên nhưng sắc mặt anh ta lộ vẻ xúc động. Có anh ta ở bên cạnh, cô thấy vững tâm hơn.

“Mặt trời sắp lặn rồi.” Nhiếp Sơ Hồng tiếp tục lên tiếng.

“Vâng.”

“Bọn tôi quyết định quay về, đợi công an đến rồi tính sau.”

Cần Tri gật đầu: “Được. Chúng em đang ở trong một hang động, khi nào kiểm tra xong sẽ quay ra tìm các anh.”

Sau khi cúp máy, Cần Tri tiếp tục tiến bước. Đầu bên kia, Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh đang ở bên bờ suối. Lúc này, trời đã tờ mờ tối, Nhiếp Sơ Hồng cảm thấy không yên tâm chút nào.

“Họ đang ở trong hang, chúng ta mau qua bên đó.”

“Ừ.” Cố Tế Sinh vốc nước suối uống ừng ực rồi đứng dậy, đi đến bên anh. Hai người sai bước dài về phương hướng có Cần Tri.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hãy bảo vệ tôi 2

Trong hang động, Cần Tri và Trang Xung đã tới một nơi rộng lớn hơn, không khí càng ẩm ướt hơn. Nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, họ liền quay đầu về bên đó, phát hiện dưới vách đá có một dòng suối nhỏ, chỉ rộng khoảng một mét, không biết chảy về phương nào.

Cần Tri và Trang Xung lập tức dừng bước, soi đèn pin một lượt xung quanh.

Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Cô thử đoán xem, liệu Tiểu Kiệt có trở thành xác chết trôi hay không?”

Cần Tri cất giọng chắc như đinh đóng cột: “Không đâu.”

“Ừ.” Trong lòng Trang Xung tự dung khâm phục sự bình tĩnh và kiên định của Cần Tri.

Đúng lúc này, Cần Tri đột nhiên kêu lên: “Tiểu Kiệt!”

Trang Xung giật mình, lập tức soi đèn pin. Dưới chân tường đá ẩm ướt xuất hiện một thân hình nhỏ bé, bị trói vào một tảng đá. Đó chính là Tiểu Kiệt.

Hai người gần như lập tức lao tới. Cần Tri ôm Tiểu Kiệt vào lòng. Hơi thở của cậu bé yếu ớt, gương mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm nghiền, rõ ràng đã bất tỉnh. Viên mắt cay cay nhưng cô cố nhịn, ra hiệu Trang Xung lấy con dao cắt sợi dây trói trên người thằng bé.

“Sao lại như vậy?” Trang Xung lên tiếng: “Ai trói nó ở nơi này?”

Cần Tri ngẩng đầu: “Anh còn nhớ lúc chúng ta mới đặt chân đến núi Y Lam không? Người lái máy cày bảo khu vực này gần biên giới nên xuất hiện tội phạm vượt biên. Tôi nghĩ, Tiểu Kiệt vô tình gặp phải bọn họ nên mới bị trói ở đây. Chúng ta mau đưa nó ra ngoài trước đã.”

Trang Xung bế thằng bé, hai người liền đi ngược trở lại. Vừa rồi, họ phải đi bộ mất hai mươi phút nên chỗ này còn cách cửa hang khá xa. Một lúc sau, hai người loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện ở phía trước.

“Nhanh lên đi!” Một người lên tiếng.

“Tôi biết rồi, tại vừa mới ăn no...” Người khác trả lời.

Trang Xung dừng bước: “Có phải Nhiếp Sơ Hồng không?”

Cần Tri lắc đầu: “Nghe qua thì không giống mấy.”

“Tôi cũng thấy không giống.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không cần nói ra cũng hiểu điều này có nghĩa là gì. Trang Xung thì thầm: “Bây giờ làm thế nào?”

Trống ngực Cần Tri đập thình thịch: “Mau tắt đèn pin, chúng ta lánh mặt trước đã.”

Hai người liền nép vào bức tường đá. Qua tiếng nói chuyện, ít nhất cũng phải năm, sáu phút nữa họ mới tới nơi.

Đầu óc Trang Xung vô cùng hỗn loạn. Tuy từng nuôi giấc mơ trở thành người anh hùng nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gặp kẻ xấu. Kinh nghiệm thực chiến trước đó chỉ là đối mặt với đám mây mốc ở thư viện mà thôi. Phải làm thế nào bây giờ? Anh ta nên dùng dao hay dùng cung tên? Lần trước đã bị Cẩn Tri cười nhạo rồi.

Cẩn Tri nhú mày trầm tư suy nghĩ. Vài giây sau, cô ngừng đầu nói với Trang Xung: “Anh hãy lấy cung tên và cây gậy bóng chày ra đi!”

Trang Xung giật mình: “Cô định đấu trực tiếp với họ sao?”

Cẩn Tri gật đầu, khoe miệng hơi nhếch lên: “Đừng sợ. Họ chỉ có hai người như chúng ta. Tôi nghĩ, họ cũng chẳng có gì ghê gớm. Đứa trẻ bị mất tích, thế nào dân làng cũng lên núi tìm kiếm, vậy mà họ còn không xử lý dấu chân, lại còn bỏ thằng bé ở nơi này. Điều ấy chứng tỏ họ không dám ra tay giết người nhưng cũng chẳng biết giải quyết thế nào. Hai người này vừa nhát gan vừa không có đầu óc. Dù là tội phạm, họ cũng chỉ là loại tép riu mà thôi. Dùng đầu nơi ngõ hẹp, ai dùng cảm người đó sẽ thắng. Anh dùng cảm, tôi có mưu, giải quyết bọn họ chắc không thành vấn đề.”

Cô nói rất nhanh nhưng từng câu từng chữ rõ mồn một. Trang Xung tròn mắt, cuối cùng lẩm bẩm: “Wow...”

Anh ta lập tức làm theo lời cô, đặt Tiểu Kiệt xuống đất rồi nhẹ nhàng lấy cung tên và cây gậy ra khỏi túi xách, sau đó hỏi: “Chúng ta đánh thế nào đây?”

Cẩn Tri không hề có kinh nghiệm chiến đấu nhưng từng đọc khá nhiều sách. Cô nhớ rõ, sách quân sự nhấn mạnh, cần tập trung binh lực, dùng mạnh thắng yếu. Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Chúng ta chia nhau ra, anh ở đằng trước, tôi ở phía sau. Đợi một người đi vào giữa chúng ta, anh sẽ bắn tên, còn tôi đồng thời dùng cây gậy bóng chày đập hấn, khiến hấn trở tay không kịp. Sau khi chúng ta hạ gục một người, đối phương chỉ còn lại một. Hai đánh một thì dễ đối phó rồi.”

Trang Xung lại một lần nữa sững sờ khi nghe những lời này. Anh ta gật đầu, tiến về phía trước hai, ba bước, nép sau vách đá. Hai người nín thở, lặng lẽ chờ đợi. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, lòng bàn tay Cẩn Tri rịn đầy mồ hôi. Cô từ từ điều hòa hơi thở, nắm chặt cây gậy. Xung quanh tối như hũ nút nên chờ đợi dường như trở thành sự giày vò khó có thể chịu đựng.

Một tên vừa đi vừa hát ngâm nga. Gần đến nơi, ánh đèn pin trên tay hấn rơi về phía trước, lướt qua mặt đất dưới chân Cẩn Tri. Đúng lúc hấn đi vào giữa vị trí của Trang Xung và Cẩn Tri. Trang Xung liền nhảy ra, giương cung bắn liền ba phát.

Người đàn ông kêu “A!” một tiếng, ôm chân khụy xuống đất. Cẩn Tri lập tức vung gậy, dùng hết sức lực đánh vào người hấn. Một tiếng “bụp” vang lên, đối phương ngã vật ra, hoàn toàn bất động.

Cẩn Tri mừng thầm, Trang Xung cũng thở phào nhẹ nhõm. Họ liền quay người về phía tên còn lại. Tên này chính là Hà Bi. Thấy đồng bọn Đậu Bi bị hai người không biết chui từ đâu ra hạ gục trong nháy mắt, Hà Bi há hốc mồm. Tuy đang cầm con dao nhưng hấn không dám động đậy. Cẩn Tri bóp tay Trang Xung, anh ta hiểu ý liền giương cung về phía đối phương, nghiêm giọng: “Mau ngồi xổm xuống! Đưa hai tay lên đầu!”

Hà Bi giật mình, lập tức làm theo. Cẩn Tri và Trang Xung đi đến, dùng sợi dây thừng trói chặt chân tay hấn. Cô còn cắt một mảnh vải trên áo đối phương, nhét vào miệng hấn, khiến hấn chỉ có thể ú ớ mà thôi.

Xong xuôi, hai người lau mồ hôi trán, không nhịn được cười.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Trang Xung hỏi.

“Đưa Tiểu Kiệt rời khỏi nơi này trước đã.”

Thế là Trang Xung cõng Tiểu Kiệt, Cẩn Tri cầm đèn pin, hai người nhanh chóng đi về phía cửa hang động. Một lúc sau, Trang Xung đột nhiên dừng bước, Cẩn Tri cũng ngăn người, bởi vì phía trước lại một lần nữa vang lên tiếng bước chân. Lần này, tiếng bước chân rầm rập, ước chừng cũng gần chục người.

Cẩn Tri bỗng dưng có dự cảm chẳng lành. Cô liền tắt đèn pin, kéo Trang Xung nép vào vách đá. Trang Xung cất giọng ngờ vực: “Có phải là công an không?”

“Chờ xem thế nào đã.” Cẩn Tri chăm chú lắng nghe.

“Đậu Bi! Hà Bi!” Có người gọi rõ to.

Cẩn Tri và Trang Xung nín thở. Vì không có tiếng trả lời nên một tên khác cười mắng: “Hai thằng khốn này, có việc giao hàng thôi cũng bày đặt, trốn trong hang động không chịu ra ngoài, cứ đòi gặp chúng ta ở đây nữa chứ.”

Một tên khác đáp: “Xi. Nếu không phải tụi nó gặp may, đánh cắp được lô hàng ngon lành, anh Hắc Long còn lâu mới thuận theo ý tụi nó. Đậu Bi! Hà Bi! Không phải hai đứa này đang ngủ đấy chứ?”

Đột nhiên, hang động xuất hiện luồng sáng trắng như ban ngày. Tiếng bước chân của bọn họ cũng ngày càng gần hơn.

Cẩn Tri và Trang Xung đều tròn mắt. Không ngờ chúng mang theo đèn pha công suất lớn. Vừa rồi, chúng nhắc đến việc ăn trộm và buôn lậu đồ vật có giá trị, có thể thấy, chúng không phải là lũ vô lại bình thường mà là nhóm tội phạm nguy hiểm.

Thôi xong rồi! Nào bộ Cẩn Tri vụt qua ý nghĩ này. Cô và Trang Xung chắc chắn không phải là đối thủ của chúng.

“Chúng ta làm thế nào bây giờ?” Trang Xung vô cùng sốt ruột. Cẩn Tri cắn môi, không trả lời. Thấy cô cũng hết cách, lại nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, anh ta liền rút di động: “Tôi sẽ gọi cho Nhiếp Sơ Hồng.”

Cẩn Tri im lặng dõi theo nhất cử nhất động của Trang Xung. Trong lòng cô biết rõ, gọi cho Nhiếp Sơ Hồng cũng vô dụng thôi. Đừng nói bọn cô cách xa mấy tiếng đồng hồ đi bộ, anh không thể đến kịp, mà có kịp đi chẳng nữa, Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh cũng đâu phải là đối phủ của nhóm tội phạm, ngược lại còn gặp tai họa cũng không biết chừng.

Làm thế nào bây giờ? Hôm nay, cô thật sự rơi vào tay tội phạm hay sao? Nếu vậy, chỉ e cô, Trang Xung và Tiểu Kiệt sẽ có kết cục bi thảm.

Nhưng cô có thể làm gì bây giờ? Bọn cô đã bị chặn ở trong này, bị rơi vào đường cùng, không có cách nào xoay sở.

Trái tim Cẩn Tri dần chìm xuống đáy vực. Cô cảm nhận một cách rõ ràng nỗi tuyệt vọng đang bủa vây.

Trang Xung ở phía trước buong điện thoại, nói với cô: “Nơi này không có tín hiệu, tôi chẳng gọi được gì cả.”

Trong đầu Cẩn Tri chợt nhớ tới câu nói của một người. Anh nói: “Nếu xảy ra chuyện thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ đến ngay.”

Nào bộ của cô lại vụt qua một hình ảnh khác. Trong một giấc mơ nào đó, Ứng Hàn Thời tiến về phía cô, gương mặt để lộ nụ cười vô cùng dịu dàng. Cô đột nhiên có một ý tưởng điên rồ. Từ “rất nhanh” của người ngoài hành tinh là nhanh đến mức nào?

Cô từ từ rút di động ra xem. Máy của Trang Xung không có tín hiệu, còn điện thoại của cô vẫn đầy sóng. Dường như đây là dấu hiệu của một sự khích lệ, một tia vọng nào đó.

Cô bấm số của Ứng Hàn Thời rồi áp di động lên tai. Trang Xung ngăn người nhìn cô: “Máy cô có sóng à?”

Cẩn Tri gạt đầu. Điện thoại nhanh chóng kết nối, tim Cẩn Tri đập nhanh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Đúng lúc này, ánh đèn pha ở phía trước rọi thẳng vào bọn họ.

“Ai đấy?” Một tên hét lớn: “Mau ra đây đi!”

Trang Xung tái mét mặt, Cẩn Tri cũng ngừng thở. Cách mười mấy mét xuất hiện bảy, tám người đàn ông lực lưỡng mặc bộ đồ rằn ri, gương mặt dữ tợn. Mấy tên lăm lăm con dao trong tay, thậm chí hai người còn đeo khẩu súng trường. Chúng nhanh chóng chiếu đèn pin vào mặt hai người.

“Ra ngoài ngay! Bằng không, bọn tao sẽ nổ súng!” Một tên cất cao giọng.

Cẩn Tri và Trang Xung không dám động đậy. Cô đánh bỏ điện thoại vào túi quần, trong lòng vô cùng thất vọng vì chưa kịp nói chuyện với Ứng Hàn Thời. Hai người đi ra ngoài, tên cầm đầu để ý đến vũ khí trên tay họ, liền mở miệng: “Ném đi!”

Cẩn Tri thả cái gậy xuống đất, còn Trang Xung cũng ném cây cung sang một bên.

“Sao lại có phụ nữ ở đây?” Một tên hỏi.

Tên cầm đầu nhìn hai người chăm chăm: “Bọn mày là ai?” Hắn lại đưa mắt về phía sau: “Hàng của Đậu Bì và Hà Bì đang ở trong tay chúng mày à?”

Trang Xung đứng bất động, cổ họng Cẩn Tri cũng khô rát. Cô thờ hất ra một hơi để lấy lại bình tĩnh, đồng thời mở miệng: “Không phải. Chúng tôi là giáo viên ở dưới chân núi, có em học sinh bị mất tích nên chúng tôi đi tìm!”

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, thu hút sự chú ý của tên cầm đầu. Hắn liền nhìn xuống túi quần cô.

Đầu óc Cẩn Tri trống rỗng trong vài giây rồi đột nhiên bừng tỉnh. Đó là Ứng Hàn Thời?

Vào thời khắc đó, không biết lấy đâu ra dũng khí, cô đột nhiên giơ tay ra hiệu bọn chúng im lặng rồi cất giọng điềm tĩnh: “Đợi một lát, tôi nghe điện thoại đã.”

Sau đó, cô rút di động ra. Đám đàn ông đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng. Chúng không ngờ gặp giáo viên tình nguyện ở nơi này, còn là một người phụ nữ dịu dàng và thanh tú. Hơn nữa, cô còn lịch sự yêu cầu được nghe điện thoại ngay trước mặt chúng, khiến chúng nhất thời không có phản ứng.

Tên cầm đầu hơi bất ngờ nhưng cũng không ngăn cản. Hắn cho rằng, dù người phụ nữ này có nói chuyện điện thoại cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Bọn chúng đã bắt gặp cô ta ở đây thì chỉ còn cách cho cô ta về châu trời. Kể cả cô ta có gọi một, hai giáo viên tình nguyện đến cũng chẳng sao. Chúng sẽ xử lý một thể, để loại trừ hậu họa.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Cẩn Tri giơ điện thoại ra trước mặt. Nhìn thấy ba chữ “Ứng Hàn Thời” trên màn hình, sống mũi cô đột nhiên cay cay. Cô nhanh chóng đưa lên tai.

“A lô! Tôi đang gặp nguy hiểm, anh có thể đến cứu tôi không?” Cô nói khẽ.

Cần Tri vừa dứt lời, đám đàn ông liền biến sắc mặt. Mấy tên cầm con dao đều chìa thẳng vào cô. Một người lập tức rút khẩu súng từ sau lưng ra, lên nòng rồi hướng về Cần Tri.

Cô vẫn cảm điện thoại. Đầu bên kia rất yên tĩnh, loáng thoáng tiếng gió thổi ù ù.

“Được.” Ứng Hàn Thời đáp.

Cần Tri ngẩn người. Anh chỉ nói đúng một “được” mà không hỏi cô đang ở đâu, gặp nguy hiểm gì.

Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn, đặc biệt rõ ràng từ cửa hang truyền tới. Đám kẻ xấu liền ngoảnh đầu lại. Bởi vì có ngọn đèn pha nên hang động sáng như ban ngày. Một vài giây sau, một người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Anh mặc bộ đồ thể thao mà Cần Tri chưa thấy bao giờ, tóc ướt dính vào trán. Sắc mặt anh vẫn rất điềm tĩnh và ôn hòa, trên tay còn cầm di động. Anh đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở Cần Tri.

Một tên găm lên: “Mày là thằng nào hả?”

Ứng Hàn Thời như không nghe thấy. Anh đứng yên một chỗ, mắt vẫn dán vào Cần Tri tựa hồ những người khác không tồn tại.

Cần Tri nhìn anh chằm chằm. Sau đó, cô buông điện thoại, khoe miệng bỗng dung cong lên. Đám đàn ông mất hết kiên nhẫn, lăm lăm vũ khí tiến về phía Ứng Hàn Thời.

Bất gặp nụ cười của cô, anh hơi đỏ mặt, sau đó từ từ mỉm cười.

Có lẽ số phận đã cho chúng ta gặp nhau, nên hy vọng có thể cùng em tái ngộ.

Tác giả: Tại sao điện thoại của Cần Tri lại có sóng?

Tiêu Khung Diễn: Bởi vì muốn giữ liên lạc với Tiểu Tri mọi lúc mọi nơi nên tôi đã gắn hệ thống tín hiệu mới nhất của vũ trụ vào di động của cô ấy. Dù cô ấy có lên trời hay xuống biển, điện thoại bị rơi xuống nước hay lửa đốt, tôi cũng có thể tìm ra cô ấy. Boss, mong anh lượng thứ cho sự lạm dụng quyền hạn của em, đừng hủy bỏ chức năng này của cô ấy.”

Ứng Hàn Thời (quay mặt đi chỗ khác): Tôi sẽ không hủy bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Em đang đợi anh

Vào thời khắc này, Tạ Cần Tri không cần nhiều lời, mà chỉ nhắc nhở: “Anh hãy cẩn thận đấy!”

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu: “Ừ. Đợi xử lý xong bọn họ, tôi sẽ nói chuyện với em.”

Xử lý ư? Cần Tri mỉm cười: “Được thôi.”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, tên cầm đầu nhếch miệng: “Thằng mặt hoa da phấn kia là viện binh mà cô ả gọi tới đấy à? Khẩu khí ghê gớm thật.” Hần vừa dứt lời, đám đàn ông cười khùng khục. Sau đó, tên cầm đầu đưa mắt ra hiệu, ba tên cầm dao từ từ vây quanh Ứng Hàn Thời.

Dù biết thân thù của anh rất lợi hại nhưng Cần Tri vẫn cứ hồi hộp, còn Trang Xung ở bên cạnh hét lớn: “Cẩn thận!”

Ứng Hàn Thời giữ vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, ánh mắt anh dường như lạnh lẽo hẳn. Vào một khoảnh khắc, anh đột nhiên di chuyển. Tất cả mọi người đều trợn mắt, cảm thấy cảnh tượng đang diễn ra chỉ là ảo giác. Trong nháy mắt, anh đã biến mất khỏi chỗ đang đứng, ba người đàn ông đâm con dao vào không khí. Cùng lúc đó, trong hang động xuất hiện một quang sáng vụt qua với tốc độ mà mắt thường không thể phân biệt.

“Á!” Quang sáng vụt qua chỗ nào, tiếng kêu đau đớn vang lên ở chỗ đó. Mấy người đàn ông bị đâm mạnh vào mặt, gục xuống bất tỉnh.

Mặc dù đã từng chứng kiến khả năng của Ứng Hàn Thời nhưng Cần Tri vẫn há hốc miệng kinh ngạc. Một ý nghĩ chợt vụt qua đầu óc cô: Nếu anh để lộ tai và đuôi thì sao?

Trong giây lát, đám tội phạm đã bị hạ gục gần hết. Đúng lúc này, Cần Tri đột nhiên nhìn thấy một tên ở góc xa nhất, giờ súng nhắm thẳng vào Ứng Hàn

Thời.

“Cẩn thận khẩu súng!” Cẩn Tri kêu lên một tiếng.

“Pằng!” Hang động vang lên tiếng súng nổ, Cẩn Tri và Trang Xung đều thót tim. Tuy nhiên, quãng sáng đã vụt đi với tốc độ cực nhanh, khiến viên đạn găm vào vách đá trên đầu họ.

Giây tiếp theo, quãng sáng biến mất, Ứng Hàn Thời đã dừng lại. Cẩn Tri cũng thấy rõ dáng vẻ của anh lúc này. Anh chấp một tay ra sau lưng, một tay buông thõng bên mình, hai bàn tay đều đeo găng trắng. Gương mặt anh hết sức lạnh lùng, đôi mắt tối thẫm như không thấy đáy. Cẩn Tri chưa bao giờ bắt gặp anh như vậy nên không khỏi sửng sờ.

Anh là một quân nhân đến từ hành tinh khác. Chẳng lẽ đây là trạng thái chiến đấu của anh?

Sau đó, quãng sáng lại xuất hiện, gương mặt và thân hình Ứng Hàn Thời lại trở nên mờ lung. Anh đi đến bên tên tội phạm vừa nổ súng. Hấn sợ đến mức cứng đờ người. Ứng Hàn Thời giật khẩu súng, nhanh như chớp hạ gục hắn. Tiếp theo, anh bẻ gãy đôi khẩu súng tựa như đang bẻ một miếng đậu phụ rồi ném xuống đất.

Cẩn Tri và Trang Xung chỉ biết tròn mắt theo dõi. Quãng sáng lại biến mất, Ứng Hàn Thời đứng cách vài bước, ngẩng đầu nhìn họ. Vẻ mặt anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ, không một chút thay đổi.

Anh sải bước dài đi đến chỗ hai người. Cẩn Tri không rời mắt khỏi anh. Ứng Hàn Thời dừng bước, cúi xuống nhìn cô, miệng nở nụ cười dịu dàng: “Tôi đã xử lý xong rồi.”

Cẩn Tri cũng không nhịn được cười: “... Vâng.”

Chẳng hiểu tại sao, bị anh nhìn chằm chằm, trong lòng cô dâng trào cảm giác ấm áp và mềm mại.

“Anh...” Cẩn Tri vừa định hỏi sao anh lại có mặt ở nơi này, Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Rốt cuộc anh có phải là con người không vậy?”

Ứng Hàn Thời quay sang Trang Xung. Anh vừa định lên tiếng, Cẩn Tri đã cướp lời: “Tất nhiên anh ấy là con người rồi. Đây là bí mật, không thể tiết lộ nhiều với anh, chắc anh cũng hiểu. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, anh nhớ đừng nói cho ai biết đấy.”

Trang Xung im lặng vài giây, tựa như tự mình lĩnh hội điều bí ẩn trong đó. Anh ta gật đầu: “Cô yên tâm đi!” rồi quay sang Ứng Hàn Thời: “Anh đã cứu mạng tôi, có đánh chết tôi cũng không tiết lộ.”

Ứng Hàn Thời không ngờ Trang Xung có thể dễ dàng chấp nhận câu trả lời hàm hồ của Cẩn Tri. Anh cất giọng chân thành: “Cám ơn cậu.”

Cẩn Tri lên tiếng: “Anh đưa Tiểu Kiệt ra ngoài rồi liên lạc với Nhíp Sơ Hồng. Tôi có chút chuyện muốn nói với Ứng Hàn Thời, lát nữa ra sau.”

Trang Xung gật đầu: “Được.” Anh ta liền công thẳng bé đi về phía cửa hang.

Trong lúc hai người trao đổi, Ứng Hàn Thời lặng lẽ ngắm gương mặt nghiêng của Cẩn Tri. Thì ra, đây là dáng vẻ của cô lúc cư xử với người của mình: thông minh, hòa nhã, thân thiện nhưng cũng có phần uy nghiêm. Anh chợt liên tưởng cô với mặt trăng yên tĩnh tỏa ánh sáng dịu dịu xuống Trái đất.

Đội Trang Xung khuất dạng, Cẩn Tri đi đến bên Ứng Hàn Thời rồi dướn người nhòm ra sau lưng anh. Không thấy cái đuôi, cô lại ngẩng đầu, quan sát gương mặt anh. Đôi tai không hề thay đổi, lấp ló sau mái tóc ngắn của người đàn ông.

Cẩn Tri ngờ vực hỏi: “Anh không để lộ tai và đuôi à?”

Bởi vì cô đứng rất gần nên anh vô thức ngoảnh mặt sang một bên: “Đối phó đám người này vẫn chưa cần đến trạng thái chiến đấu.”

Cẩn Tri: “Vậy sao?”

Thì ra đối với anh mà nói, đây không phải là cuộc chiến đấu. Nhưng cũng phải thôi, hôm đó anh ôm cô rơi từ trên cao xuống rồi lại bắn như tên lửa nên mới có thể coi là như vậy.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Tại sao em lại ở đây?” Hai người đồng thanh hỏi. Cẩn Tri mỉm cười: “Tôi đến đây thăm một người bạn và bọn trẻ, kết quả gặp kẻ xấu. Còn anh thì sao?”

“Tôi cũng đến gặp... một người bạn.”

“Anh đã gặp được chưa?”

“Chưa.”

Lúc này, phía trước vang lên tiếng động cùng với tiếng nói chuyện lao xao của Nhíp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh. Cẩn Tri nói: “Bạn tôi đến rồi, chúng ta ra

ngoài đi!”

“Ừ.”

Cần Tri ngẫm nghĩ: “Cứ bảo trước kia anh là bộ đội đặc chủng nhé!”

“Được.”

Cần Tri lại liếc anh một cái. Người đàn ông nói chuyện nhã nhặn và dịu dàng bây giờ khác hoàn toàn đáng về lúc chiến đấu... à không, là đánh nhau mới đúng.

Hai người vừa bước đi, Cần Tri lập tức dừng lại. Ứng Hàn Thời quay đầu về phía cô. Cần Tri cúi xuống xoa bóp bắp chân: “Chân tôi bị tê cứng rồi.” Cảm thấy đỡ hơn một chút, cô mới ngẩng đầu: “Chúng ta đi thôi!”

Lúc này, Ứng Hàn Thời đang quay lưng về phía Cần Tri. Nghe cô nói vậy, anh liền gờ bàn tay đã tháo găng từ bao giờ ra đằng sau, trong khi mắt vẫn dõi thẳng về phía trước.

“Đi thôi!” Anh nói.

Vốn hay ngượng ngùng mà khi cô cần giúp đỡ, anh vẫn đưa tay cho cô. Sau vài giây im lặng ngắn ngủi, Cần Tri liền nắm lấy tay anh.

“Cám ơn anh.” Cô cười nói.

Ứng Hàn Thời chỉ “ừ” một tiếng mà không quay đầu. Sau đó, anh siết chặt bàn tay rồi dẫn cô bước đi. Ngọn đèn pha vẫn bật, khiến cả hang động được phủ một lớp ánh sáng trắng bạc. Nhịp tim của Cần Tri vô cớ tăng tốc.

Đi một đoạn, Cần Tri mở miệng gọi tên anh: “Ứng Hàn Thời!”

Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, nắm tay cô rất chặt: “Gì cơ?”

“Đuôi của anh thò ra ngoài rồi kìa.”

Ứng Hàn Thời liền dừng bước. Cần Tri quan sát bằng ánh mắt thích thú. Cái đuôi dài trắng muốt và mềm mại đang ngoe nguẩy trước mặt cô. Cần Tri vừa gờ tay định tóm lấy, Ứng Hàn Thời đã phản ứng nhanh, lách người sang một bên, đồng thời cuộn cái đuôi lại, né tránh bàn tay cô.

Cần Tri “Ồ” một tiếng đầy thất vọng. Khi ngẩng đầu, cô phát hiện gương mặt anh đỏ ửng, đôi tai nhọn lộ ra ngoài, chỉ là nó cụp xuống tựa như xấu hổ.

“Anh...” Không đợi Cần Tri nói hết câu, Ứng Hàn Thời đã cúi xuống nhặt một hòn đá rồi ném mạnh vào đèn pha. Cả hang động chìm trong bóng tối ngay tức thì.

Anh sợ bị người khác nhìn thấy sao? Nghĩ đến đây, cổ tay cô lại bị anh nắm chặt. Anh tiếp tục kéo cô đi ra ngoài. Sự trầm lặng của người đàn ông khiến trong lòng Cần Tri xốn xang khó tả.

“Sao bây giờ anh lại để lộ đuôi và tai?” Cần Tri thì thầm.

“Nhiều khi tôi không thể khống chế.” Ứng Hàn Thời từ tốn đáp.

“Ồ.” Một lúc sau, cô lại hỏi: “Tôi có thể sờ đuôi của anh không?”

“Cần Tri... đừng đưa ra yêu cầu này.”

“... Được thôi!”

Lúc hai người ra khỏi hang động, Cần Tri để ý thấy, tai của anh đã trở lại trạng thái bình thường. Ở bên ngoài, Nhiếp Sơ Hồng, Cố Tế Sinh và Trang Xung đang đứng quanh Tiểu Kiệt. Nghe tiếng động, họ đều ngoảnh đầu về bên này.

Nhìn thấy Cần Tri, Nhiếp Sơ Hồng như trút tảng đá đè nặng trong lòng. Nhưng khi bắt gặp người đàn ông ở bên cạnh đang nắm tay cô, anh không khỏi giật mình. Cố Tế Sinh cũng hơi nheo mắt.

Nhiếp Sơ Hồng quay sang Ứng Hàn Thời. Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu thay lời chào hỏi.

Cần Tri vội chạy đến bên Tiểu Kiệt, hỏi Cố Tế Sinh: “Thằng bé không sao đấy chứ?”

“Tế Sinh kiểm tra qua rồi. Nó không sao cả, chỉ bị ngất do quá sợ hãi thôi. Em yên tâm đi.” Nhiếp Sơ Hồng đáp.

Cần Tri thở phào nhẹ nhõm. Ứng Hàn Thời cũng đi đến, đứng sau lưng cô.

Đúng lúc này, Cố Tế Sinh lùi lại phía sau một bước. Dù đang bế Tiểu Kiệt nhưng anh ta vẫn cúi thấp người hướng về phía Cần Tri, đồng thời mở miệng:

“Tạ Cẩn Tri, tôi đã nghe Trang Xung kể sơ qua tình hình. Rất cảm ơn cô và bạn cô, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ món nợ ân tình này.”

Nhiếp Sơ Hồng cũng cất giọng trịnh trọng: “Cảm ơn em và Trang Xung.” Anh lại quay sang Ứng Hàn Thời: “Cảm ơn anh.”

Trang Xung mỉm cười, Cẩn Tri cười nói: “Có gì đáng cảm ơn đâu chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Em đang đợi anh 2

“Đây là việc dễ như trở bàn tay, các vị không cần khách sáo.” Ứng Hàn Thời đáp. Khóe miệng Cẩn Tri hơi cong lên, lần nào anh cũng nói câu này.

Cô lại nhìn qua Cố Tế Sinh, anh ta vẫn khom lưng, thể hiện thái độ nghiêm túc. Cẩn Tri liền vỗ vai anh ta: “Anh mau đứng dậy đi!”

Cố Tế Sinh đứng thẳng người: “Coi như cô cũng có một chút dịu dàng của phụ nữ.”

Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đều phì cười, chỉ riêng Ứng Hàn Thời chẳng có bất cứ biểu cảm nào khác. Chợt nhớ ra vẫn chưa giới thiệu mọi người với nhau, Cẩn Tri lên tiếng: “Đây là Ứng Hàn Thời, người bạn tốt của tôi. Hàn Thời, đây là Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh, bạn bè của tôi ở nơi này.”

Hai chữ “Hàn Thời” thốt ra từ miệng cô tựa như cơn gió ấm áp thổi qua tai, Ứng Hàn Thời liền cup mi, gật đầu với hai người đàn ông.

Nhiếp Sơ Hồng cũng gật đầu, còn Cố Tế Sinh nheo nheo mắt.

Đúng lúc này, dưới dốc núi vang lên tiếng bước chân và tiếng gọi: “Thầy Nhiếp! Thầy Nhiếp!”

Nhiếp Sơ Hồng liền trả lời: “Chúng tôi ở đây!” Sau đó, anh nói với mọi người: “Là đội hình sự của huyện. Lần này...” Anh nhìn Ứng Hàn Thời: “Anh Ứng bắt được nhiều tội phạm như vậy, coi như giúp dân trừ hại. Lát nữa, có lẽ chúng ta sẽ phải đi đồn công an lấy lời khai.”

Đi đồn công an ư? Cẩn Tri lập tức quay sang Ứng Hàn Thời. Anh yên lặng vài giây rồi lên tiếng: “VẬY... tôi xin cáo từ trước.”

Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh ngẩng ra, còn Trang Xung gật đầu.

“Được thôi!” Cẩn Tri đáp.

***

Ứng Hàn Thời vòng ra phía sau để xuống núi, Cẩn Tri đi tiễn anh. Ngoài cửa hang chỉ còn lại Nhiếp Sơ Hồng, Cố Tế Sinh, Trang Xung và Tiểu Kiệt chờ mấy người canh sát. Về sự xuất hiện của Ứng Hàn Thời, họ chỉ có thể giải thích gặp được một anh bộ đội đặc chủng tình cờ đi ngang qua nên ra tay giúp đỡ rồi bỏ đi mà không để lại danh tính.

Một lúc sau, Cố Tế Sinh lên tiếng: “Này, trạch nam, người đó là bạn trai của Cẩn Tri nhà cậu ấy à? Rốt cuộc anh ta là người thế nào vậy?”

(Trạch nam/nữ chỉ những người đàn ông/phụ nữ suốt ngày ru rú ở nhà)

Trang Xung ngẫm nghĩ rồi cất giọng lãnh đạm: “Điều này anh khỏi cần biết.”

***

Đi một đoạn, Ứng Hàn Thời dừng bước, quay sang Cẩn Tri: “Em quay về đi, tôi một mình xuống núi cũng được.”

Cẩn Tri gật đầu. Hai người nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, anh cũng chẳng rời bước.

“Đúng rồi, anh còn ở đây mấy ngày?” Cẩn Tri hỏi.

“Tôi sẽ ở lại một thời gian.”

“Thế à?” Kiểu gì cũng có cơ hội gặp nhau, cô nghĩ thầm.

“Chào em” Anh nói.

“Tạm biệt anh.”

Ứng Hàn Thời rời đi, Cẩn Tri vẫn dõi theo bóng lưng anh. Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu về phía cô.

“Sao thế?” Cẩn Tri hỏi.

Anh từ từ chấp hai tay ra sau lưng: “Ngày mai em có rảnh không?”

“Có. Tôi đang đi du lịch mà.”

“Tiểu John rất nhớ em. Nếu em bằng lòng, ngày mai tôi sẽ đến đón em đi gặp cậu ta.”

Nhắc đến Tiêu Khung Diễn, Cẩn Tri nở nụ cười rạng rỡ: “Được thôi. Tôi đợi anh.”

“Được.” Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi lên tiếng. Sau đó, anh tiếp tục xuống núi. Đi một đoạn, anh đột nhiên tăng tốc, biến thành một quang sáng lao vào đêm đen.

Chỉ là, trước khi anh biến mất, Cẩn Tri dường như nhìn thấy cái đuôi trắng vụt qua. Cô bắt gặp mỉm cười. Dễ dàng để lộ đuôi như vậy, không biết mấy năm qua anh sống ở Trái đất thế nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Có chút mong chờ

Nửa đêm, Cẩn Tri nhắm gương mặt đang chìm trong giấc ngủ say của Tiểu Kiệt, lại kéo chăn đắp lên người thằng bé rồi mới lặng lẽ ra khỏi phòng. Bên ngoài, thím Tôn sau một hồi khóc lóc vật vã cũng đã đi ngủ. Một ngày căng thẳng cuối cùng cũng kết thúc.

Trần trọc mãi vẫn không thể chợp mắt, Cẩn Tri lại đi ra ngoài sân. Vừa rồi, cảnh sát lấy lời khai của cô và Tiểu Kiệt rồi cho về nhà, còn Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh vẫn đi cùng họ. Tuy bắt được hơn mười tên tội phạm, trong đó có cả tội phạm đang bị truy nã ở hiện trường nhưng nhân vật đầu sỏ của băng nhóm là Hắc Long không nằm trong số đó. Cảnh sát dặn Cẩn Tri và mọi người phải hết sức cẩn thận, đề phòng hấn trả thù.

Đứng hóng gió một lúc, Cẩn Tri chợt phát hiện trên sườn dốc phía trước có một người đang ngồi, tay cầm bình rượu, ngẩng đầu ngắm trăng. Cô nhìn kỹ, hóa ra là Cố Tế Sinh.

Cẩn Tri liền đi qua bên đó. Anh ta liếc cô một cái rồi lại dõi mắt về phía trước: “Tiểu Kiệt ngủ rồi à?”

“Vâng.” Cẩn Tri ngồi xuống cạnh anh ta.

Cố Tế Sinh ngửa đầu uống một ngụm, yết hầu chạy lên chạy xuống. Cẩn Tri không rời mắt khỏi anh ta.

“Cô nhìn gì chứ? Muốn uống tôi cũng không cho. Chúng ta “thụ thụ bất thân”.”

(“Thụ thụ bất thân” xuất phát từ câu “Nam nữ thụ thụ bất thân” tức là phải có khoảng cách, không được đụng chạm)

Cẩn Tri cười: “Tôi đâu có muốn. Tại sao muộn như vậy rồi anh còn ngồi đây uống rượu?”

Cố Tế Sinh im lặng vài giây mới trả lời: “Tôi đã không bảo vệ được thằng bé.”

Thật ra chuyện này chẳng liên quan đến anh ta. Cô ngẩng đầu, dõi mắt lên bầu trời, thầm nghĩ: Trên đời này đúng là có nhiều thứ tốt đẹp được cất giấu ở nơi không ai thấy.

“Người đó là bạn trai cô à?” Cố Tế Sinh đột nhiên hỏi.

Biết anh ta nhắc đến ai, cô đáp: “Không phải.”

Cố Tế Sinh quay sang Cẩn Tri: “Thật không?”

“Phải là phải, không là không, chuyện này có gì đáng giấu giếm cơ chứ?”

“Ồ.” Cố Tế Sinh ngửa đầu ra phía sau, chống hai tay xuống đất.

“Còn anh thì sao? Đã có bạn gái chưa?” Cẩn Tri hỏi.

“Chưa.” Anh ta trả lời ngay.

“... Bạn trai thì sao?”

Cô vừa dứt lời, Cố Tế Sinh liền ho sặc sụa. Anh ta trừng mắt với cô: “Cô bị thần kinh à? Tôi đâu phải là loại người đó.”

Cần Tri mỉm cười: “Tế Sinh, anh hãy hát một bài đi!”

Anh ta “hừ” một tiếng.

“Chẳng phải anh bảo rất cảm ơn tôi hay sao? Coi như quà đáp lễ đi!”

“Cô muốn nghe bài gì?” Cố Tế Sinh đặt bình rượu xuống đất.

“Bài hôm trước anh hát cùng bọn trẻ ấy.”

Trong không gian bao la rộng lớn vang lên tiếng hát trầm ấm, du dương. Cần Tri im lặng lắng nghe, tâm trạng cũng dần lắng xuống.

***

Vừa đi đến chân núi, Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung liền nghe thấy tiếng hát quen thuộc. Cố Tế Sinh và Cần Tri đang ngồi trên con dốc, dáng vẻ hết sức nhàn nhã. Họ liền đi lên, ngồi xuống cạnh hai người.

Nhiếp Sơ Hồng không thể rời mắt khỏi Cần Tri. Dưới ánh trăng, gương mặt cô sáng ngời, đôi mắt thấp thoáng nụ cười. Trong đầu anh chợt vụt qua hình ảnh cô và Ứng Hàn Thời tay nắm tay ở cửa hang động. Anh liền lấy bình rượu trong tay Cố Tế Sinh, uống một ngụm lớn rồi trả lại cho anh ta.

“Cần Tri!” Anh lên tiếng: “Em có thích nơi này không?”

“Thích ạ.”

Nhiếp Sơ Hồng khoác vai Cố Tế Sinh: “Đây cũng là nơi gắn bó với chúng tôi. Sau này có dịp, em hãy đến thăm chúng tôi nhé.”

Cần Tri gật đầu: “Chắc chắn em sẽ đến nữa.”

Cố Tế Sinh cười khê, lại ngậm nga: “Vì người hát một khúc. Xin người hãy vì ta lắng nghe. Sang gì đám tiệc nhà quyền quý. Nguyên say mãi không tỉnh dậy...” Anh ta đột ngột đổ bình rượu vào miệng Cần Tri: “Một khi đã không gặp không về thì cô hãy uống một hớp đi!”

Cô còn chưa kịp phản ứng, ngụm rượu cay nồng đã chảy xuống cổ họng, làm cô ho sặc sụa. Cố Tế Sinh và Trang Xung đều cười. Nhiếp Sơ Hồng liền giằng lấy bình rượu: “Đủ rồi, đừng chúc cô ấy nữa!” Trang Xung lập tức cầm bình rượu tu ừng ực.

Cố Tế Sinh chau mày: “Mau dừng lại đi. Đây là rượu Mao Đài ba mươi năm đấy, cậu uống cũng chỉ lãng phí mà thôi.”

***

Một lúc sau, dốc núi lại vang lên tiếng hát nghêu ngao. Dù chất giọng không hay nhưng Cần Tri cũng phụ họa theo bọn họ.

“Hỏi người ra đi bao giờ mới trở lại. Lúc tới chớ chần chừ.

Một hũ rượu đã cạn, đêm nay đừng ôm giấc mơ lạnh lẽo.”

Mọi người cất cao tiếng hát, như muốn thổ lộ tâm tình cũng tựa hồ hoài niệm điều gì đó.

Cùng thời gian này, trong khu rừng cách khá xa xuất hiện một chiếc xe việt dã. Ứng Hàn Thời vốn đã đi ngủ. Bị tiếng hát đánh thức, anh liền từ từ mở mắt. Phản ứng của Tiêu Khung Diễn càng khoa trương hơn. Nghe thấy động tĩnh, anh ta liền dùng ống nhòm đặc biệt dõi về hướng đó.

Nhìn rõ hình ảnh thu được, anh ta tỏ ra không vui: “Đại ca, Tiểu Tri nửa đêm nửa hôm cùng ba người đàn ông uống rượu. Chúng ta cứ để mặc kệ cô ấy hay sao?”

Ứng Hàn Thời cũng cầm ống nhòm quan sát. Không hiểu tại sao, bỗng dưng anh có cảm giác bị xâm phạm, cần đề cao cảnh giác và tinh thần chiến đấu.

Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, anh buông ống nhòm, từ tốn mở miệng: “Tiểu John, quãng thời gian ở bên bạn bè là đẹp đẽ nhất, chúng ta không nên làm phiền cô ấy.”

Tiêu Khung Diễn ngẩn người. Anh ta cúi đầu, miệng méo mào: “Nếu Lâm Tiệp, Tô, Baru, Vu Dục Tháp...” Anh ta thốt ra một loạt cái tên: “Nếu mọi người vẫn còn sống, chúng ta có thể cùng nhau uống rượu rồi.”

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Tiêu Khung Diễn ngẩng đầu nhìn bầu trời, khoe miệng mỉm cười: “Boss, anh còn nhớ lúc chúng ta uống rượu trên ‘Phượng Hoàng Hiệu’ trước chiến dịch đánh quân phiến loạn không? Người nào oằn tù ti thua, người đó sẽ phải nhảy điệu má kè má với Tiểu John. Ôi, cảm giác đó quả thực rất tuyệt.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Tôi vẫn nhớ.”

Tất nhiên anh vẫn nhớ rõ mọi chuyện. Anh nhớ cảnh chiếc “Phượng Hoàng Hiệu” bay lượn trong vũ trụ, phát ra ánh sáng màu bạc; nhớ lần đầu tiên dẫn quân tiến vào hang ổ của Trùng tộc, mọi người hét lên vì sợ hãi lẫn hưng phấn. Anh còn nhớ đến ánh sáng bàng bạc tỏa ra từ cây cột Niên Hoa vũ trụ; nhớ cảnh siêu tân tinh bùng nổ. Trong cuộc đời may mắn được chứng kiến nhiều cảnh tượng huy hoàng, anh đều ghi tạc trong lòng.

Ứng Hàn Thời nhắm mắt: “Ngủ đi thôi, Tiểu John.”

Tiêu Khung Diễn thâm thĩ: “Boss, khi nào quay về thành phố Giang, em có thể mời Tiểu Tri đến nhà mình uống rượu không?”

Ứng Hàn Thời lại mở mắt: “Được.”

Tiêu Khung Diễn reo lên một tiếng, lại nghe anh nói tiếp: “Nhưng chú không được nhảy điệu kè kè má với cô ấy.”

Tiêu Khung Diễn tỏ ra thất vọng và nghi hoặc: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi không cho phép.”

“Hả?” Tiêu Khung Diễn càng mù mờ nhưng không dám cãi lại. Càng nghĩ, anh ta càng rối bời, buồn vui lẫn lộn.

Vui là trước kia Boss hầu như để mặc anh ta, bây giờ đột nhiên quản lý nghiêm khắc, không cho anh ta khiêu vũ với người khác. Điều này chứng tỏ Boss càng quan tâm và coi trọng anh ta hơn. Nhưng anh thật sự muốn nhảy điệu kè kè má với Tiểu Tri.

Phiền quá đi! Rốt cuộc anh ta nên chọn Boss hay chọn Tiểu Tri đây?

***

Ngày hôm sau, lúc Cẩn Tri tỉnh giấc đã là giữa trưa. Cô lập tức ngồi dậy khi nhớ ra Ứng Hàn Thời hẹn gặp vào buổi sáng.

Cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi đi hỏi thím Tôn xem có người nào đến tìm mình hay không. Nhưng vừa ra ngoài, cô liền nhìn thấy một hình bóng cao lớn đang đứng trong sân, không biết từ bao giờ.

Nghe tiếng động, anh liền quay đầu. Cẩn Tri có chút bối rối khi bắt gặp ánh mắt thấp thoáng nụ cười của anh. Đúng lúc này, thím Tôn đẩy cửa đi ra ngoài: “Cuối cùng cô cũng dậy rồi. Cậu ấy đợi cô suốt buổi sáng mà không chịu vào nhà, còn nói cứ để cô ngủ, cậu ấy đứng ngoài này chờ cũng được. Cô mau mời cậu ấy vào nhà ngồi chơi đi. Tôi đi nấu cơm đây.”

Nói xong, thím liền vào nhà bếp. Cẩn Tri bước đến trước mặt Ứng Hàn Thời: “Xin lỗi đã bắt anh đợi lâu như vậy.”

Ứng Hàn Thời cúi xuống nhìn cô: “Em không cần xin lỗi, bởi tôi tình nguyện đợi em.”

Cẩn Tri: “... Vâng.”

“Chúng ta đi thôi!”

Đúng lúc này, thím Tôn chạy ra ngoài: “Khoan đã! Cô Cẩn Tri còn chưa ăn sáng. Tôi đã chuẩn bị rồi, cô cậu cùng ăn rồi hãy đi chơi.”

Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời: “Anh ăn sáng chưa?” Lúc này, cô mới chú ý anh cầm một cái túi nhỏ.

“Tôi ăn rồi” Ứng Hàn Thời đưa cái túi cho cô: “Đây là phần của em.”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Có chút mong chờ 2

Cẩn Tri hơi bất ngờ: “Tiêu Khung Diễn làm phải không?”

“Ừ.”

Nhìn miếng bánh gato kem rất đẹp trên tay, Cẩn Tri cảm thấy thật thần kỳ. Không biết Tiêu Khung Diễn lấy đâu ra dụng cụ và nguyên liệu làm bánh ở vùng núi hoang sơ này?

Cô đương nhiên không thể phụ lòng anh ta, mà chỉ có thể từ chối thím Tôn. Ăn xong miếng bánh, hai người lập tức xuất phát.

***

Cả khu vực rộng lớn vắng lặng như tờ, thỉnh thoảng mới có một hai người dân làng đi qua. Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri lặng lẽ đi xuyên qua ruộng bậc thang, qua cánh rừng xuống chân núi. Họ nhanh chóng đến con suối nơi Cẩn Tri bị ngã hôm qua.

Buổi trưa, mặt trời chiếu xuống dòng suối chảy xiết, tạo thành tia sáng vàng lấp lánh. Ứng Hàn Thời thong thả xuống nước, tiếp tục bước đi.

“Khoan đã.” Cẩn Tri lên tiếng.

Ứng Hàn Thời dừng lại, ngoảnh đầu về phía cô. Cẩn Tri nhanh chóng bước xuống, nắm lấy cánh tay anh: “Đặt tôi qua suối với.”

Ứng Hàn Thời quay mặt đi chỗ khác: “Được.”

Cẩn Tri lập tức liếc qua gương mặt anh. Ô, lần này anh không đỏ mặt nữa. Chắc đã được tôi luyện quen rồi.

Hai người cứ thế băng qua dòng suối. Ứng Hàn Thời đi tương đối chậm, Cẩn Tri còn có thời gian ngắm những con cá nhỏ bơi lội tung tăng bên dưới.

Đột nhiên, Ứng Hàn Thời xoay tay, nắm lấy bàn tay Cẩn Tri. Cô liền ngừng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy gáy anh. Anh không lên tiếng, vẫn tiếp tục bước đi, lòng bàn tay mềm mại và mát lạnh càng siết chặt hơn.

Cẩn Tri đột nhiên có cảm giác, thời gian trôi đi sao mà chậm thế, chậm đến mức khiến lòng dạ cô rối bời.

Cô vô thức lên tiếng: “Chúng ta đi nhanh một chút được không?”

“Được.”

Thế là hai người tăng tốc, nhanh chóng vượt qua con suối. Cuối cùng, đến một khu rừng, Cẩn Tri liền nhìn thấy chiếc xe việt dã và một thân hình cao lớn mặc áo khoác dài kín mít đang quay lưng về phía bọn cô.

Cẩn Tri không nhịn được cười. Cô rón rén đi đến, vỗ vai anh ta: “Tiểu John.”

Tiêu Khung Diễn giật mình, lập tức quay người ôm chặt lấy cô, miệng ngoác đến tận mang tai: “Tiểu Tri! Cuối cùng cô cũng đến rồi!”

Cánh tay kim loại của anh chàng người máy siết chặt đến mức khiến Cẩn Tri đau nhói, nhưng cô vẫn xoa đầu anh ta: “Ngoan.” Được cổ vũ, Tiêu Khung Diễn lại cọ cọ vào người cô.

Ứng Hàn Thời đứng bên cạnh nhìn hai người, không nói một lời.

***

“Các anh đến đây để tìm người ngoài hành tinh à?” Cẩn Tri ngồi trên tấm thảm, bên trái là Ứng Hàn Thời, bên phải là Tiêu Khung Diễn. Trước mặt họ bày đầy bánh ngọt và đồ ăn vặt, thậm chí có cả trà nóng và đồ uống có ga. Tất cả đều do Tiêu Khung Diễn chuẩn bị sẵn từ nhà.

“Đúng vậy.” Ứng Hàn Thời gật đầu.

“Các anh đã có manh mối gì chưa?”

“Tôi đã có một số suy đoán.” Anh đáp.

Tiêu Khung Diễn xen ngang: “Tiểu Tri, chúng tôi đã chuẩn bị thiết bị bức xạ năng lượng, ngày mai đặt trong phạm vi tìm kiếm. Thiết bị này là sản phẩm công nghệ cao của quân đội, năng lượng tương đối yếu nên dù không cảm nhận thấy nhưng đối phương cũng sẽ bị bức xạ tác động, thấy khó chịu trong người. Hắn sẽ hiện thân cũng không biết chừng.”

Tuy không biết “thiết bị năng lượng bức xạ” là cái gì nhưng Cẩn Tri cũng hiểu đại khái ý của anh ta.

Có thể gặp người ngoài hành tinh khác? Cẩn Tri chợt nảy ra một ý định, liền quay sang Ứng Hàn Thời: “Tôi có thể đi cùng các anh không?”

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá hắt xuống, khiến đôi mắt cô lấp lánh. Dù tỏ ra bình thản nhưng ánh mắt cô vẫn lộ vẻ mong chờ.

“Được.” Anh đáp.

Cẩn Tri nở nụ cười rạng rỡ, Tiêu Khung Diễn há hốc mồm vì kinh ngạc. Từ trước đến nay, Ứng Hàn Thời luôn hành động một mình, tại sao lần này lại dẫn theo cô gái Trái đất sức chiến đấu bằng không này?

Tựa hồ phát giác ra sự nghi hoặc của anh ta, Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

Tiêu Khung Diễn: "... Vâng."

Được Boss bảo vệ đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng sao anh ta lại có cảm giác có chỗ nào đó không đúng nhỉ?

Lại có dịp gặp người ngoài hành tinh, Cần Tri vô cùng phấn khởi. Cô hỏi Ứng Hàn Thời: "Người ngoài hành tinh sẽ có dáng vẻ thế nào? Giống anh hay là Tiểu John?"

Ứng Hàn Thời còn chưa lên tiếng, Tiêu Khung Diễn đã cướp lời: "Hắn có thể là bất cứ hình dạng nào."

Cần Tri sừng sốt, nghe anh ta nói tiếp: "Thật ra, trên Trái đất tồn tại rất nhiều người ngoài hành tinh thuộc các chủng tộc khác nhau. Bọn họ có thể là nhân loại như các cô, cũng có thể là người máy, một con cá, một hòn đá, hay một cái cây, thậm chí chỉ là một đám sương mù..."

Cần Tri ngậy ra vài giây. Cô dời mắt về rừng cây rậm rạp ở phía trước rồi ngẩng đầu nhìn đàn chim bay trên bầu trời.

Trong lòng cô đột nhiên có chút sợ hãi pha lẫn mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tôi quá xúc động

Thời gian trôi qua nhanh, chẳng mấy chốc hoàng hôn đã buông xuống. Cần Tri đứng dậy: "Tôi phải về đây, muộn nữa mọi người ở nhà sẽ lo lắng."

Ứng Hàn Thời cũng đứng lên, Tiêu Khung Diễn lập tức mở miệng: "Tôi cũng muốn đi tiễn cô."

Bởi vì có anh chàng người máy nên đoạn đường về náo nhiệt hơn nhiều. Anh ta sai bước dài, vừa đi vừa liến thoắng trò chuyện với Cần Tri, còn Ứng Hàn Thời đi sau hai người. Gặp đoạn gập ghềnh, Tiêu Khung Diễn liền nắm tay cô: "Đề tôi dắt cô."

Cần Tri bị anh ta chọc cười mấy lần. Khi vô tình ngoảnh đầu, cô liền bắt gặp Ứng Hàn Thời đang nhìn mình chăm chú. Tuy vẻ mặt anh vẫn ôn hòa như thường lệ nhưng cô có cảm giác, tự dung anh trầm lặng một cách lạ thường.

Ba người nhanh chóng đi đến con suối hồi sáng. Tiêu Khung Diễn buông tay Cần Tri, hớn hờ chạy tới đập nước bì bõm. Cần Tri mỉm cười nhìn theo anh ta. Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời chẳng nói chẳng rằng nắm trọn tay cô trong lòng bàn tay của mình.

"Cần Tri, đề tôi dắt em qua suối."

"Vâng"

Gương mặt anh thấp thoáng nụ cười, bàn tay dường như siết chặt hơn một chút. Trái tim Cần Tri bất giác loạn nhịp.

Đang nghịch nước, bỗng dưng phát hiện hai người tay nắm tay, chuẩn bị qua suối, Tiêu Khung Diễn liền chạy tới. Trông mặt đỏ của anh ta đảo như con người. Sau đó, anh ta đột ngột khom lưng trước Cẩm Tri: "Tiểu Tri, tôi công cô đi qua sẽ càng an toàn và đáng tin cậy hơn."

Cần Tri mỉm cười. Đề người máy công ư? Đây là một trải nghiệm mới mẻ và thú vị đấy chứ? Vừa định rút khỏi tay Ứng Hàn Thời, cô liền nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh: "Lưng chú rất cứng, sẽ làm cô ấy đau đấy."

Nhắc tới điều này, Tiêu Khung Diễn không khỏi hựt hắng.

"Chú quay về đi. Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà." Ứng Hàn Thời nói tiếp.

Tiêu Khung Diễn đương nhiên không muốn. Cần Tri lên tiếng: "Nơi này gần thôn làng. Anh nên quay về xe ô tô để tránh bị người dân bắt gặp."

Họ đã nói vậy, Tiêu Khung Diễn đành gật đầu, nhanh chóng rời đi. Xung quanh trở nên yên tĩnh trong giây lát. Vừa định giục Ứng Hàn Thời đi mau, Cần Tri chợt phát hiện gương mặt anh ửng đỏ.

Trong lúc cô còn mù mờ, anh đã buông tay cô, quay người, cúi lưng thấp xuống.

"Cần Tri, đề tôi công em." Anh nói nhỏ.

Cần Tri định bảo không cần nhưng ánh mắt bất giác dừng lại ở bờ vai và tấm lưng rộng của anh. Trông anh bây giờ chẳng khác nào một cậu thanh niên bình thường. Có lẽ chưa từng công ai bao giờ nên anh chống hai tay xuống đất, tư thế như vận động viên chuẩn bị tham gia cuộc thi chạy.

Cần Tri cười tủm tỉm. Trong lòng cô đột nhiên dội lên cảm giác phức tạp, một chút nôn nóng, một chút mềm mại, một chút mê hoặc và bất an đan xen.

Não bộ tựa như vang lên âm thanh: Không sao đâu. Ứng Hàn Thời là người tốt, trong tình huống này dù là ai đi chăng nữa, anh ấy cũng đều cố gắng. Hơn nữa, anh dịu dàng, nhã nhặn như vậy, cô thật sự không nỡ từ chối.

Thế là Cẩn Tri leo lên lưng người đàn ông, sau đó vỗ vai anh: “Đi thôi!”

Ứng Hàn Thời vẫn bất động. Vài giây sau, anh mới phản ứng, đứng thẳng người. Đôi tay của anh cũng tự động đưa sang hai bên, nắm lấy đùi cô.

Hai má Cẩn Tri nóng ran. Ứng Hàn Thời im lặng, di chuyển từng bước về phía trước. Lúc này, trời đã tối, không khí mát lạnh, trong khi lưng anh rất ấm áp. Cẩn Tri cúi đầu, liền nhìn thấy gương mặt nghiêng và vành tai hơi đỏ của anh. Trái tim cô vô cớ đập loạn xạ trong lồng ngực.

Rõ ràng ngón tay anh chỉ chạm nhẹ vào làn da dưới chân cô, vậy mà Cẩn Tri cảm thấy bầu không khí trở nên khô nóng và toát ra mùi nguy hiểm, tựa như có điều gì đó bất đầu trở nên không rõ ràng, khó có thể đoán trước.

Đúng lúc này, Cẩn Tri bỗng nhiên bắt gặp đôi tai nhọn dựng đứng khỏi mái tóc, cách cô chưa đến mười xen ti mét.

Trống ngực đập thình thịch, cô cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy cái đuôi dài đang ngoe nguẩy sau lưng Ứng Hàn Thời, còn anh vẫn dõi mắt về phía trước, dường như không hề phát giác.

Cẩn Tri quyết định chọn cái đuôi. Cô từ từ thò tay ra đằng sau rồi nhanh như chớp tóm lấy nó. Ứng Hàn Thời cứng đờ người, toàn thân bất động ngay tức khắc.

Cẩn Tri không để ý đến phản ứng của anh, bởi cô đã dồn toàn bộ sự chú ý vào tay mình. Cái đuôi vô cùng mượt mà và mềm mại như một dải lụa thượng đẳng.

Vào thời khắc chớp lấy, cô cảm thấy nó trượt xuống, như muốn thoát ra. Tuy nhiên, Cẩn Tri nắm chặt, không cho nó nhúc nhích.

Ứng Hàn Thời từ từ quay đầu. Gương mặt trắng trẻo của anh đỏ lựng, ánh mắt chứa đựng biết bao cảm xúc, tựa như khó chịu, cũng rất mâu thuẫn, đồng thời có chút xúc động.

Cẩn Tri hơi ngẩng ra, nhưng vẫn nắm chặt cái đuôi: “Là anh tự nguyện cống tôi đây.”

Ứng Hàn Thời nhìn cô đắm đắm một lúc rồi ngoảnh mặt sang một bên. “Cẩn Tri, mau thả tay ra đi!” Anh cất giọng hơi khàn khàn.

Cẩn Tri liền buông tay. Cái đuôi lập tức quăng sang bên kia, tránh cô càng xa càng tốt. Ứng Hàn Thời cúi đầu, tiếp tục bước đi.

“Tôi xin lỗi.” Cẩn Tri nói nhỏ.

“Không có gì... Tôi chỉ...” Anh ngập ngừng, mãi vẫn không thốt nên lời.

Đi một đoạn, cái đuôi cứ như mắc tật hay quên, lại từ từ di chuyển về gần Cẩn Tri, đụng đũa đụng đưa, có vẻ còn vui hơn trước đó.

Cẩn Tri nằm trên lưng người đàn ông, yên lặng dõi theo nó. Khóe miệng cô tủm tỉm, dù vẫn muốn sờ nhưng cô không nỡ bắt nạt nó, không nỡ bắt nạt anh.

Đi qua con suối và rừng cây là có thể nhìn thấy đồng ruộng và ngôi trường ở phía xa xa. Ứng Hàn Thời vẫn cống Cẩn Tri, nhưng cái đuôi và đôi tai nhọn của anh đã biến mất. Khi anh đi đến trường học, cô mới sực tỉnh: Đã qua con suối từ lâu rồi, sao cô vẫn còn ở trên lưng anh?

Cẩn Tri lập tức vỗ vai Ứng Hàn Thời: “Anh mau thả tôi xuống đi!”

Ứng Hàn Thời không có phản ứng. Kể từ lúc bị cô túm đuôi, anh im lặng suốt quãng đường. Bây giờ anh mới lên tiếng: “Đã đến đây rồi, để tôi công em về chỗ nghỉ.”

Cẩn Tri còn chưa mở miệng, bên trên bỗng vang lên tiếng huýt sáo. Hai người ngẩng đầu, nhìn thấy Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh đang tựa vào lan can trên tầng hai, chăm chú quan sát họ. Tiếng sáo phát ra từ miệng Cố Tế Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ánh trăng diu diu, đồng ruộng tĩnh lặng, một cơn gió thoảng qua, mang theo hương hoa thơm ngát. Cẩn Tri và bốn người đàn ông ngồi quanh bàn cùng uống trà. Vừa rồi Cố Tế Sinh mời lên chơi, cô còn tưởng Ứng Hàn Thời sẽ từ chối, bởi Tiêu Khung Diễn nói, từ trước đến nay, anh luôn một thân một mình, thậm chí mấy năm qua cũng ít tiếp xúc với người Trái đất.

Thực tế chứng minh, phương thức giao tiếp của đàn ông luôn đơn giản hơn phụ nữ tưởng, cũng không bị hạn chế bởi khoảng cách địa lý. Nhiếp Sơ Hồng tính cách đàn ông, đối xử với ai cũng vô tư, còn Trang Xung có thể bỏ qua. Cố Tế Sinh tuy hơi đàn bà nhưng trước thái độ đường hoàng, khiêm nhường của Ứng Hàn Thời, anh ta cũng không thể bắt bẻ.

Vì vậy, bốn người vừa uống trà vừa trò chuyện, bầu không khí tương đối thoải mái. Nhiếp Sơ Hồng hỏi Ứng Hàn Thời: “Anh đến đây du lịch à?”

“Không phải.”

Mọi người đều nhìn anh, Cẩn Tri không đoán được anh định trả lời thế nào.

“Tôi có hứng thú với những hiện tượng siêu nhiên. Nghe nói nơi này tồn tại truyền thuyết về ma quỷ nên tôi đến tìm hiểu.” Ứng Hàn Thời từ tốn đáp.

Trang Xung nghe rất nhập tâm, Nhiếp Sơ Hồng hơi kinh ngạc, còn Cố Tế Sinh phì cười: “Không phải vậy chứ? Anh cũng tin những chuyện này sao?”

Cẩn Tri lặng thinh, bởi cô biết lời nói của Ứng Hàn Thời cũng có phần chính xác. Không ngờ anh thành thực như vậy.

Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Chúng tôi sống ở đây mấy năm cũng chưa nghe nói có ma bao giờ. Điều anh nghe được đều là câu chuyện được lưu truyền từ rất lâu rồi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười, không định giải thích nhiều. Cẩn Tri chuyển đề tài: “Ngày mai tôi lên núi cùng anh ấy. Các anh không cần lo lắng đâu.”

Trang Xung lập tức tiếp lời: “Tri, tôi cũng muốn đi!”

Cẩn Tri liếc anh ta một cái rồi quay sang Ứng Hàn Thời. Anh trầm ngâm, tựa như đang cân nhắc xem nên từ chối thế nào. Kết quả, Nhiếp Sơ Hồng cất giọng nghiêm túc: “Tôi sẽ đi cùng các bạn. Đám Hắc Long còn chưa bị bắt, nhờ xảy ra chuyện thì cũng có người nọ người kia.”

Ứng Hàn Thời khẽ nhúm mày, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Nếu gặp bọn chúng, tôi sẽ giúp anh xử lý.”

Mọi người đều ngậm miệng khi nghe đến từ “xử lý”, chỉ có Cẩn Tri đã quen. Cô thầm nghĩ, nếu cứ tiếp tục đề tài này, ngày mai chắc tất cả mọi người sẽ cùng lên núi mất. Thế là cô âm thầm kéo gấu áo Ứng Hàn Thời, ra hiệu anh đừng nói đến nữa.

Ứng Hàn Thời liền đưa mắt về phía cô. Cẩn Tri không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn anh. Anh cất giọng dịu dàng: “Cẩn Tri, có chuyện gì mà em kéo áo tôi vậy?”

Cẩn Tri ghen hờn. Cô ngoảnh mặt sang một bên, trả lời: “Không có gì. Ý tôi là muộn như vậy rồi, anh nên về nghỉ sớm để giữ sức cho chuyến đi ngày mai.”

Ứng Hàn Thời cup mi, khóe mắt thấp thoáng ý cười: “Cảm ơn em, tôi về bây giờ đây.” Nói xong, anh đứng lên nói với mọi người: “Tạm biệt.”

Cẩn Tri: “Để tôi tiễn anh.”

Nhiếp Sơ Hồng gật đầu, Cố Tế Sinh nửa cười nửa không nhìn bọn họ. Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Anh cao thủ, mấy hôm nay anh ngủ ở đâu thế?”

“Tôi ngủ trên ô tô.” Ứng Hàn Thời đáp.

Mọi người đều ngạc nhiên. Cẩn Tri cất cao giọng: “Trên ô tô ư? Anh ngủ kiểu gì thế?”

“Tôi ngồi ở vị trí tài xế.” Nhìn ra sự quan tâm trong mắt cô, anh mỉm cười: “Cẩn Tri, chuyện nhỏ ấy mà. Trước kia tôi cũng thường làm vậy.”

“Trước kia” là lúc anh vẫn còn ở trong quân đội sao? Cẩn Tri cảm thấy không đành lòng.

“Không được đâu.” Cô nói: “Anh không thể tiếp tục ngủ trên xe.”

Ứng Hàn Thời hơi ngậm miệng, hai người chạm mắt nhau. Cố Tế Sinh đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Tôi nay bố mẹ Tiểu Kiệt về nhà, Cẩn Tri phải chuyển về trường. Chúng tôi đã dọn hai phòng. Nếu không ngại, anh hãy ở cùng cậu ‘trạch nam’. Bảo cậu ta trải đệm ngủ dưới đất là được.”

“Chuyện nhỏ.” Trang Xung lập tức nhận lời.

Nhiếp Sơ Hồng đứng lên, vỗ vai anh ta: “Cứ quyết định như vậy đi. Cẩn Tri nói đúng, chúng tôi không thể để anh ngủ trên ô tô được.”

“Cảm ơn các vị, quả thực không cần...”

Ứng Hàn Thời chưa kịp nói hết câu, Cẩn Tri đã ngắt lời: “Anh hãy ở lại đây đi.” Cô nhìn vào mắt anh: “Không được từ chối.”

***

Mười phút sau, Ứng Hàn Thời đứng ở một góc ban công, gọi điện cho Tiêu Khung Diễn: “Tiểu John, bạn của Cẩn Tri mời tôi và cô ấy ngủ lại trường

học. Tối nay, tôi không về nữa.”

Tiêu Khung Diễn: “Boss, em cũng muốn đi!”

Ứng Hàn Nhẫn nại giải thích: “E rằng không tiện lắm, chú sẽ dọa bọn họ sợ chết khiếp. Chú cứ ở trên ô tô đi, có gì sáng mai tôi sẽ liên lạc. Mọi việc vẫn tiến hành theo kế hoạch.”

Mặc dù bình thường dễ tính nhưng một khi anh đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Tiêu Khung Diễn phụng phịu cúp điện thoại, ngồi thừ trong xe một lúc rồi đột nhiên đổi mặt về khu rừng rậm. Boss đã quên Tiêu John sợ ma hay sao?

***

Đêm khuya, Cẩn Tri một mình đứng ngoài hành lang hóng gió. Vừa rồi, nhân lúc không có ai, cô liền chạy đến phòng của Ứng Hàn Thời, hỏi anh nhờ Trang Xung đôi đi cùng thì tính sao?

Ứng Hàn Thời bình thản đáp: “Không sao. Nếu phát hiện ra tung tích của đối phương, tôi sẽ một mình đi xử lý.” Ngừng vài giây, anh hỏi: “Nếu gặp phải tình huống bất đắc dĩ, tôi có thể đánh ngất bọn họ không?”

Cẩn Tri: “... Có thể.”

Sau đó, hai người lặng thinh. Chợt nhớ tới gương mặt đỏ lựng, chứa đầy cảm xúc phức tạp của anh lúc bị cô nắm đuôi, hai má Cẩn Tri bắt gặp nóng ran. Thế là cô nhanh chóng rời đi.

Đứng một lúc, cô nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau. Nhiếp Sơ Hồng đi đến bên cạnh, cùng cô ngắm bầu trời.

“Tế Sinh đã chuẩn bị nước và lương khô cho ngày mai rồi.” Anh nói.

Cẩn Tri mỉm cười: “Anh nói đúng, anh ấy đúng là khẩu xà tâm Phật.”

Nhiếp Sơ Hồng cũng cười. Tựa như nhớ lại chuyện xưa, ánh mắt anh trở nên xa xăm: “Thật ra Tế Sinh tốt nghiệp từ trường xịn hơn tôi, gia thế cũng tốt. Cậu ấy có thể kiên trì ở nơi này, càng khó hơn tôi ấy chứ.”

Cẩn Tri gật đầu: “Các anh đều là người tốt.”

Hai người yên lặng một lúc, Cẩn Tri đổi mặt về phía xa xa. Cô chợt nhớ đến tiết lộ của Tiêu Khung Diễn, rằng người ngoài hành tinh có thể là con người, động vật hay thực vật... Điều đó có nghĩa là, người ngoài hành tinh cũng có khả năng là một người dân bình thường sống ở nơi này như Nhiếp Sơ Hồng hay Cô Tế Sinh.

“Sơ Hồng, bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng hy vọng các anh được bình an vô sự.” Cô lên tiếng.

“Tôi cũng mong em an lành.” Một lúc sau, anh lại mở miệng: “Cẩn Tri, hồi nãy tôi thấy Ứng Hàn Thời công em về. Hôm trước tôi đề nghị công, sao em lại từ chối?”

Cẩn Tri ngoảnh đầu, bắt gặp ánh mắt điềm tĩnh của anh. Im lặng vài giây, cô đáp: “Bởi vì hai trường hợp không giống nhau. Tuy em quen anh ấy chưa bao lâu nhưng anh ấy từng cứu mạng em vài lần. Anh ấy là người tốt, hay giúp đỡ người khác. Nói thật, vì cứu em, anh ấy đã từng ôm em, còn dùng thân thể bảo vệ em. Hôm nay gặp đoạn đường khó đi nên em mới đề anh ấy công mà không một chút ngại ngùng.”

Ngữ khí của cô rất bình thản, tựa như đây là chuyện hợp lý và tự nhiên. Nhiếp Sơ Hồng để ý thấy, gò má cô ửng hồng, có lẽ ngay bản thân cô cũng không phát giác. Điều này như một tảng đá đè nặng xuống lòng anh. Anh trầm ngâm một lúc, cuối cùng thở dài, miệng nở nụ cười gượng gạo: “Hóa ra là vậy. Em yên tâm đi, ngày mai lên núi, bọn tôi sẽ bảo vệ em.”

Cẩn Tri mỉm cười: “Cám ơn anh nhiều.”

***

Ứng Hàn Thời nằm trên chiếc giường nhỏ, hai tay gối đầu. Trang Xung nằm dưới đất đã ngáy khò khò từ lâu. Anh nghe thấy tiếng Cẩn Tri đẩy cửa phòng khẽ bên, đi đánh răng rửa mặt rồi lên giường. Hình như cô còn lăn đi lăn lại hai vòng, anh thậm chí có thể tượng tượng ra cái chân bị cô đạp lung tung. Một lúc sau, anh nghe thấy tiếng thở đều đều của cô.

Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt. Không phải anh cố tình nghe trộm mà là cách âm của tòa nhà này quá kém. Trong đầu anh vang lên câu nói vừa rồi của cô:

Anh ấy là người tốt.

Anh ấy từng ôm em, còn dùng thân thể bảo vệ em.

Em đề anh ấy công mà không một chút ngại ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Sáng hôm sau, lúc Cẩn Tri xuống dưới, bốn người đàn ông đang ngồi ngoài sân ăn sáng. Bên cạnh Trang Xung và Nhiếp Sơ Hồng xuất hiện chiếc ba lô to đùng, trong khi Ứng Hàn Thời chẳng có gì.

Cố Tế Sinh diện bộ thể thao màu đen như hai người đàn ông kia, thần sắc khoan khoái. Cẩn Tri ngồi xuống, liếc anh ta một cái. Anh ta hiểu ý, từ tốn mở miệng: “Nhiếp Sơ Hồng kêu tôi đi cùng, vì sợ các vị không thuộc đường. Cô khỏi cần cảm ơn.”

Cẩn Tri “ờ” một tiếng, nghĩ bụng: Đúng là chẳng đáng ngại, cùng lắm đánh ngất thêm một người nữa.

Ăn sáng xong, cả nhóm liền xuất phát. Lần trước đi cứu Tiểu Kiệt, trong lòng họ đều lo lắng và sốt ruột nên chẳng có tâm trạng ngắm cảnh. Hôm nay tuy là đi thám hiểm nhưng không hề căng thẳng, bởi chẳng biết khi nào người ngoài hành tinh mới xuất hiện. Chỉ riêng Trang Xung coi đây là nhiệm vụ quan trọng nên tỏ ra nghiêm túc và cảnh giác. Anh ta còn đánh dấu dọc đường đi, đề phòng bị lạc.

Thật ra Cẩn Tri muốn nói với anh ta, khỏi cần đánh dấu, bởi vì Tiêu Khung Diễn đã vẽ bản đồ chi tiết cả khu vực này nên không thể có chuyện bị lạc đường nhưng cuối cùng cô lại thôi.

Vật Trang Xung dùng để đánh dấu là chiếc huy hiệu kim loại hình hoa mai nhỏ bằng đồng xu. Cánh hoa trông khá giống thật, trên còn khắc chữ “ZC”. Nghe nói, anh ta đặt lô huy hiệu này trên Taobao. Cứ cách hai, ba cây số, anh ta lại quan sát kỹ địa hình rồi giấu chiếc huy hiệu dưới gốc cây hay đóng đá. Mọi người đều mặc kệ, chỉ Cố Tế Sinh mắng một câu: “Đồ ngốc.”

(ZC là viết tắt của từ Zhang Chong, tức Trang Xung)

Buổi trưa, đoàn người đến rừng hoa đỗ quyên ở lưng chừng núi. Ánh nắng chói chang, mây trắng lững lờ trôi càng khiến biển hoa trở nên vô cùng rực rỡ. Mọi người ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, Cẩn Tri liền cầm máy ảnh đi chụp phong cảnh. Ứng Hàn Thời chấp tay sau lưng, đứng bên cạnh cô, cùng ngắm rừng hoa.

Cẩn Tri ngoảnh đầu, liền bất giác dăng về yên tĩnh của anh. Cô bất giác không thể rời mắt. Ứng Hàn Thời quay về phía cô, cất giọng nghi hoặc: “Cẩn Tri, tại sao em lại nhìn tôi như vậy?”

Cẩn Tri lại quay mặt về phía rừng hoa. Cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Ứng Hàn Thời, liệu đối tượng anh đang tìm kiếm có phải là một bông hoa hay không?”

“Cũng có thể.”

Cẩn Tri búng tay vào cánh hoa đỏ rực: “Đúng là có khả năng đó. Anh xem, cánh hoa này trông có giống tai anh hay không?”

Đằng sau bọn họ không xa, Cố Tế Sinh đang ngồi tựa vào thân cây nghỉ ngơi, Trang Xung cầm cúi ăn bánh mì và xúc xích. Nhiếp Sơ Hồng đứng một chỗ, dõi theo đôi nam nữ. Anh cười khò trong lòng, ngồi xuống châm một điếu thuốc rồi nhắm nghiền hai mắt.

Một lúc sau, cả nhóm tiếp tục lên đường. Theo “truyền thuyết ma quỷ” mà Ứng Hàn Thời thu thập được, ở khu vực rừng núi sâu có một con “quái vật” cực lớn, to bằng tòa nhà mười tầng, thường xuất hiện ở gần thác nước.

“Chắc chắn quái vật đã hấp thụ linh khí trời đất ở đó.” Một dân làng cho biết.

Vì vậy, đích đến đầu tiên của cả nhóm chính là thác nước lớn trên núi. Cẩn Tri còn nhớ, Tiêu Khung Diễn bảo đã đặt thiết bị bức xạ năng lượng trong khu vực có khả năng xuất hiện người ngoài hành tinh để kích thích hành động. Do đó, hôm nay rất dễ xảy ra một cuộc chạm trán.

Thác nước nằm ở nơi xa xôi, hẻo lánh. Năm người đi tới lúc mặt trời lặn mới nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, chứng tỏ đích đến không còn xa nữa.

Khi trời xẩm tối, mọi người đều bật đèn pin. Cẩn Tri đi theo sau Ứng Hàn Thời. Tiếng nước chảy ngày càng rõ rệt, vách đá ở hai bên cũng ngày càng cao, nhìn từ phía xa xa giống con quái vật ẩn núp trong bóng đêm.

Thác nước đã thấp thoáng ở phía trước, cả nhóm liền tăng tốc. Cẩn Tri đột nhiên dừng bước, ngoảnh đầu ra sau. Đằng sau là khe núi trống không, chỉ có những tảng đá lớn sừng sững.

“Cẩn Tri!” Ứng Hàn Thời gọi cô.

Cẩn Tri: “Không có gì.” Cô hạ giọng thì thầm: “Liệu nó có xuất hiện ở đằng sau chúng ta không nhỉ?”

Nghe cô nói vậy, Trang Xung giật mình, lập tức quay đầu quan sát. Ứng Hàn Thời bình thản đáp: “Em đừng lo, cứ đi sát bên tôi là được.”

Cần Tri gật đầu. Trong lòng vẫn có chút không yên tâm, cô dặn Trang Xung: “Anh đi cuối cùng, nhất định phải để ý đấy nhé.”

Trang Xung không có ý kiến. Nhiếp Sơ Hồng ở phía trước lên tiếng: “Cần Tri luôn suy nghĩ thấu đáo. Hôm trước cũng nhờ vào phán đoán của cô ấy nên chúng tôi mới nhanh chóng tìm thấy Tiểu Kiệt.”

Trang Xung phụ họa: “Cô ấy rất lợi hại.”

Cần Tri nhoen miệng cười: “Cám ơn sự khen ngợi của các anh.” Cô ngẩng đầu, phát hiện Ứng Hàn Thời đang nhìn mình chăm chú, khóe mắt thấp thoáng ý cười. Anh nói nhỏ: “Chúng ta mau đi thôi.”

Đoàn người nhanh chóng đến khu vực thác nước. Lúc này, trời đã tối mịt, thác nước như dải lụa màu xám từ đỉnh núi cao đổ thẳng xuống. Bọn họ đứng bên dưới, cách khá xa nhưng vẫn cảm nhận được hơi nước bốc lên.

“Nếu quái vật không xuất hiện thì sao?” Cố Tế Sinh cất giọng uể oải. Xem ra, anh ta không hề tin vào điều này.

Ứng Hàn Thời trả lời ngắn gọn: “Đội thôi.”

Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Chúng ta căng lều bạt đi!”

Ứng Hàn Thời gật đầu. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung cùng mở ba lô lấy lều bạt rồi tìm một khoảng đất trống để dựng. Cần Tri và Ứng Hàn Thời đứng cùng nhau, anh dõi mắt lên núi cao còn cô trầm tư suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Sau khi dựng xong, Nhiếp Sơ Hồng bắt đầu nhóm lửa, Trang Xung chạy đi chạy lại, không quên cài một cái huy hiệu hoa mai lên chạc cây. Cần Tri quan sát xung quanh, đồng thời nhắc Trang Xung: “Đừng lơ là cảnh giác.”

Đúng lúc này, thời tiết đột ngột thay đổi. Ngọn lửa vừa được nhóm lên, trời bắt đầu mưa lác đác.

“Chúng ta vào trong lều đi!” Nhiếp Sơ Hồng nói lớn tiếng.

Mọi người đều chạy về phía chiếc lều bạt, Cần Tri theo sau Ứng Hàn Thời. Như phát giác ra điều gì đó, anh đột nhiên dừng bước. Khi anh ngoảnh đầu ra sau, Cần Tri nhìn thấy tai anh hơi động đậy. Giây tiếp theo, anh xoay người, nhanh chóng ôm cô vào lòng rồi ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, Ứng Hàn Thời cũng hô một tiếng: “Nằm xuống!” Ba người đàn ông lập tức làm theo.

“Chuyện gì...” Cố Tế Sinh vừa mở miệng, mọi người liền nghe thấy tiếng gió ù ù cực lớn từ xa thốc tới. Cần Tri nằm sấp trong lòng Ứng Hàn Thời. Khi ngẩng đầu, cô liền bắt gặp một bóng đen vô cùng to lớn ở phía sau cuốn cuộn dội đến.

“Ầm ầm.” Bóng đen đó bay qua đầu mọi người, đập vào thác nước, tạo ra tiếng động như ngọn núi sụp đổ, khiến nước bắn tung tóe. Ba người đàn ông còn đang sửng sốt, Ứng Hàn Thời đã ôm lấy Cần Tri bật dậy.

Cần Tri ôm chặt thắt lưng anh. Thì ra vừa rồi có một tảng đá to bằng ngôi nhà nhỏ bay tới. Vào thời khắc này, nó đã nằm dưới hồ nước, cây cỏ ở xung quanh đều bị dập nát.

Ai vừa ném tảng đá? Tìm Cần Tri như ngừng đập. Con người không thể có sức mạnh to lớn đến vậy. Cô ngẩng đầu nhìn Ứng Hàn Thời, phát hiện anh đã quay mặt về hướng họ vừa đi tới.

“Cần Tri, em bỏ tay ra trước đi.” Anh cất giọng bình tĩnh.

Cần Tri lập tức rời tay khỏi thắt lưng anh. Lúc này, ba người đàn ông cũng đã đứng lên, đồng thời dõi mắt theo Ứng Hàn Thời.

Giây tiếp theo, Nhiếp Sơ Hồng và Cố Nhất Sinh dờ người, còn Trang Xung cũng trở mặt. Cần Tri được Ứng Hàn Thời bảo vệ ở sau lưng, nhưng cũng toát mồ hôi lạnh.

Mưa ngày càng nặng hạt, thác nước vẫn gầm gào không ngừng nghỉ. Ở khe núi phía xa xa, nơi vách đá cao nhất đột nhiên lóe lên tia sáng. Tia sáng ngày càng lan rộng, chiếu rọi cả bức tường đá. Sau đó, một hình bóng xuất hiện. Hình bóng cao bằng con người, đứng bất động. Cần Tri thót tim, vì cô biết đối phương không phải tự dung có mặt ở đó.

Vài giây sau, hình bóng bắt đầu to dần lên ngay trước mặt bọn họ. Hấn vẫn bất động, chỉ là thân hình không ngừng cao lớn và phình to. Cản Tri có thể thấy rõ, khung xương của hấn dài ra; cánh tay từ hai khúc biến thành ba, bốn khúc; chân cũng dài thêm một đoạn, hai đoạn...

Năm mét, mười mét, hai mươi mét, bốn mươi mét... Cuối cùng, đầu hấn đã cao tới đỉnh vách đá, tương đương ngôi nhà mười tầng. Nhóm Cản Tri đều há hốc mồm, không một ai lên tiếng, thậm chí mọi người đều nín thở. Họ thật sự không thể tưởng tượng nổi hình ảnh đang diễn ra trước mắt. Ban ngày, họ còn nhìn thấy rừng hoa rực rỡ dưới ánh mặt trời và dải núi an lành, tĩnh lặng. Vậy mà vào thời khắc này, họ đang tận mắt chứng kiến một người khổng lồ không thể tồn tại trong cuộc sống.

Chỉ duy nhất Ứng Hàn Thời vẫn giữ nguyên vẻ mặt thanh lạnh, lặng lẽ quan sát đối phương. Đúng lúc này, người khổng lồ đột nhiên bật cười. Tiếng cười trầm thấp như tiếng sấm vang vọng khắp ngọn núi, đập vào màng nhĩ mọi người, khiến tai họ đau buốt. Họ cũng dễ dàng nhận ra, đây không phải là thanh âm của con người.

“Cút!” Người khổng lồ đột nhiên gầm lên một tiếng, thân hình hơi đứng đura, tựa như sắp đi ra khỏi khe núi.

Cản Tri và ba người đàn ông hóa đá tại chỗ. Ứng Hàn Thời quay đầu: “Mọi người cứ ở đây đợi tôi.”

Nhiếp Sơ Hồng vội lên tiếng: “Anh định làm gì? Đừng qua bên đó!” Cố Tế Sinh tiếp lời: “Đừng đi! Anh muốn chết sao?”

Ứng Hàn Thời chỉ mỉm cười rồi lặng lẽ tiến về phía người khổng lồ. Đi vài bước, anh liền biến mất sau tảng đá lớn.

Vừa khuất dạng, Ứng Hàn Thời lập tức tăng tốc, nhanh như xẹt điện lao vào khe núi, nơi người khổng lồ đang ẩn thân. Một vài giây sau, anh đã đứng trên đỉnh núi. Anh vẫn chấp hai tay sau lưng, đôi mắt xuống dưới, đồng thời cất giọng trầm tĩnh: “Kẻ lưu vong... Mau khai báo tên họ và chủng tộc của người.”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Màn đêm tối tăm trải dài vô tận. Mưa rơi xối xả, khiến tầm nhìn càng trở nên mờ mịt. Ứng Hàn Thời tập trung quan sát, cái đuôi dài và đôi tai nhọn của anh đã lộ ra ngoài từ bao giờ. Anh nhẹ nhàng nhảy từ trên cao xuống, nhưng vào thời khắc này, trên mặt đất chỉ còn cây cỏ và vách núi, người khổng lồ đã không thấy bóng dáng.

Máy liên lạc trên cổ tay đồ chuông, giọng nói bức bối của Tiêu Khung Diễn vọng tới: “Lão đại, hấn chuẩn mất rồi!”

Ứng Hàn Thời im lặng. Tiêu Khung Diễn tiếp tục tố cáo: “Kết quả giám sát bức xạ năng lượng cho thấy, sau khi dọa nạt anh và mọi người, hấn liền bỏ chạy, tốc độ nhanh hơn đám châu chấu vô lại nhất trên vũ trụ. Hừ, vừa rồi nhìn thấy hình ảnh quái vật trên màn hình giám sát, em giật cả mình, còn tưởng sẽ đánh một trận lớn. Ai dè, hấn lại lẩn trốn mất.”

“Có lẽ hấn không muốn giao đấu với chúng ta, mà chỉ muốn chúng ta sợ hãi rồi rút lui.” Ứng Hàn Thời đáp.

Tiêu Khung Diễn khịt mũi khinh thường: “Hấn cũng không xem đối thủ của mình là ai? Có điều, hấn có con chip thứ hai đấy. Vừa rồi, em đo được nguồn năng lượng cực lớn. Tuy hấn đánh không lại anh nhưng anh cũng nên cẩn thận một chút.”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi kết thúc cuộc hội thoại, Ứng Hàn Thời quay lại chỗ Cản Tri và ba người đàn ông.

***

Lúc này, mưa đã nhỏ đi nhưng gió vẫn thổi ù ù. Nhóm Cản Tri đứng dưới gốc cây, từ đầu đến cuối dõi mắt về phương hướng Ứng Hàn Thời biến mất. Sắc mặt ai nấy đều hết sức nặng nề.

Mấy phút sau, Cản Tri không nhịn nổi, vừa bước đi vừa lên tiếng: “Tôi qua bên đó xem thế nào.”

Trang Xung lặng lẽ đi theo cô, nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Tri, anh cao thủ bảo chúng ta đợi ở đây. Chúng ta nên nghe lời anh ấy thì hơn.”

Cản Tri biết rõ, dù có qua chỗ Ứng Hàn Thời, cô cũng chẳng giúp được gì. Nhưng đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng anh, cô trở nên nóng ruột và bất an.

“Không sao đâu.” Cô nói.

Nhiếp Sơ Hồng xách ba lô đi tới: “Tôi sẽ đi cùng em”

Cố Tế Sinh đang tựa vào thân cây cất giọng lạnh lùng: “Tốt nhất các vị đừng có đi đâu cả. Đây là chuyện mà chúng ta chưa từng gặp, cũng chẳng thể lý giải. Vừa rồi các vị không thấy quái vật hay sao? Đi cũng chỉ đâm đầu vào chỗ chết mà thôi.” Sắc mặt anh ta u ám, có chút căng thẳng nhưng ánh mắt vẫn không che giấu sự quan tâm sâu sắc.

Nghe anh ta nói vậy, Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đều bất động. Cẩn Tri gật đầu: “Anh nói đúng, nhiều người cũng vô ích. Các anh cứ ở lại đây, để mình tôi đi xem anh ấy thế nào.”

Nói xong, Cẩn Tri liền quay người, chuẩn bị rời đi. Đúng lúc đó, cổ tay cô đột nhiên bị nắm chặt. Ngón tay của đối phương mềm mại và mát lạnh, dùng sức tương đối mạnh khiến cô không thể cự quảy.

Cẩn Tri không ngoảnh đầu: “Anh mau bỏ tay ra đi!”

Người đó không có phản ứng. Cô định giật tay lại nhưng đối phương hành động nhanh hơn, kéo mạnh cô vào lòng. Cô ngẩng đầu, liền bắt gặp đôi mắt sáng ngời quen thuộc.

“Cẩn Tri, tôi đang ở đây.”

Trái tim Cẩn Tri chấn động mạnh nhưng tự đáy lòng, cô cũng thờ phào nhẹ nhõm, khoe miệng bất giác cong lên. Đôi mắt Úng Hàn Thời cũng thấp thoáng nụ cười.

“Quái vật đâu rồi?” Cẩn Tri hỏi.

“Hắn trốn mất rồi.” Anh đáp.

Ba người đàn ông còn lại liền thở hắt ra. Cẩn Tri cúi xuống ngó nghiêng thân thể anh: “Anh có bị thương ở đâu không?”

Úng Hàn Thời lắc đầu. Lúc này, Cẩn Tri mới để ý, anh vẫn cầm tay mình. Cô âm thầm rút tay về rồi lùi lại phía sau nửa bước: “Tốt quá.”

***

Mưa đã ngừng rơi nhưng bầu trời vẫn còn u ám. Năm người ngồi trong lều bạt, Trang Xung bật một ngọn đèn cắm trại, ánh sáng vàng ấm áp tỏa xuống gương mặt từng người.

Cẩn Tri ngồi cạnh Úng Hàn Thời. Dáng vẻ anh ung dung, bình thản tựa như núi Thái Sơn có sụp xuống cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Cô hơi thất vọng, không biết anh sẽ giải thích với ba người đàn ông kia thế nào? Dựa theo tính cách của anh, thế nào anh cũng xin lỗi mọi người rồi bảo: “Tôi không thể tiết lộ” hoặc là anh sẽ nói ra sự thật.

“Hàn Thời, chuyện vừa rồi là thế nào vậy?” Nhiếp Sơ Hồng mở miệng hỏi: “Còn anh là ai?”

Cẩn Tri trở nên yên tĩnh, Trang Xung đột nhiên lên tiếng: “Chẳng phải rõ quá rồi hay sao?”

Cẩn Tri giật mình, quay sang anh ta. Trang Xung nhìn Úng Hàn Thời chăm chăm, nói rành rọt từng từ một: “Anh ấy là thầy bắt ma đấy.”

Cả Úng Hàn Thời và Cẩn Tri đều im lặng. Tưởng hai người ngầm thừa nhận, anh ta khẽ gật đầu với Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh.

Nhiếp Sơ Hồng nở nụ cười gượng gạo, mở bao thuốc rút một điếu: “Tôi có thể hút thuốc không? Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ tin vào mấy chuyện quỷ quái. Bây giờ, nhân sinh quan bị đảo lộn, tôi cần từ từ “tiêu hóa” mới được.”

Nói xong, anh châm lửa, nhẹ nhàng nhả khói. Cố Tế Sinh quan sát Úng Hàn Thời một lúc, cuối cùng lầm bầm: “Thầy bắt ma ư? Trên đời này có ma quỷ thật sao? Đúng là quá hoang đường.” Nói đến đây, anh ta vói lấy điếu thuốc trên tay Nhiếp Sơ Hồng, hít một hơi.

Về sự xuất hiện của quái vật ngoài hành tinh, Cẩn Tri vốn rất căng thẳng. Tuy nhiên, sau vụ trí tuệ nhân tạo ở thư viện, khả năng chịu đựng của cô đã khá hơn rất nhiều. Vì thế, cô đã nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh.

Cô chợt phát hiện con người Úng Hàn Thời cũng không hẳn thật thà như đếm mà cũng có chút tâm cơ. Lần gặp ở chùa Bảo An, anh giới thiệu mình là hacker cao cấp. Bây giờ ngẫm lại mới thấy cũng đúng, vì đối với người Trái đất, người ngoài hành tinh có nền khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn nên có thể coi là hacker siêu đẳng. Anh không những không nói dối, mà còn thành công che giấu thân phận của mình.

Bây giờ cũng tương tự, Trang Xung phát biểu một câu theo hướng khác, anh chẳng khẳng định lần phủ nhận. Tuy nhiên, Cẩn Tri có thể tưởng tượng, trong lòng anh rất áy náy. Nghĩ đến đây, cô vô thức mỉm cười.

Úng Hàn Thời lập tức phát giác, liền ngoảnh đầu, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi. Anh hạ giọng chỉ đủ hai người nghe thấy: “Em đang cười tôi đấy à?”

Cẩn Tri quay đi chỗ khác: “Không phải.”

Lúc này, ba người đàn ông đã lấy lại tâm trạng bình tĩnh, đều dồn ánh mắt về phía Ứng Hàn Thời. Ứng Hàn Thời cất giọng ôn hòa nhưng kiên quyết: “Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm trên núi. Cần Tri đi với tôi, các anh có thể quay về.”

Trang Xung nói luôn: “Tôi muốn đi cùng hai người.”

Hai người đàn ông còn lại đưa mắt nhìn nhau, Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Chúng ta cùng tiến cùng lùi. Tuy không nắm rõ việc bắt ma nhưng chúng tôi sẽ không để anh một mình ở lại đây. Chúng tôi sẽ đi với anh, kiểu gì mà chẳng giúp ích đôi chút.”

Cần Tri nhìn Nhiếp Sơ Hồng, trong lòng có chút cảm động. Anh liền mỉm cười với cô. Ánh mắt trầm tĩnh của Ứng Hàn Thời cũng có chút xao động.

Cần Tri và Trang Xung quay sang Cố Tế Sinh. Anh ta cất giọng bức bối: “Nhìn tôi làm gì chứ? Lẽ nào tôi bỏ mặc mọi người, một mình quay về hay sao?” Anh ta nói với Cần Tri: “Hồi này tôi ngăn cản cô là hành động theo lý trí chứ không phải bỏ rơi đồng đội.”

Cần Tri mỉm cười: “Tôi hiểu, anh khỏi cần giải thích.”

***

Mọi việc đã được quyết định, cả nhóm nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lên đường tìm kiếm. Trong khi mấy người đàn ông thu dọn lều bạt, Cần Tri một mình đi tới đầm nước. Thác nước vẫn âm âm đồ xuống, tung bọt trắng xóa. Đang có chút thất thần, cô liền nghe thấy tiếng bước chân lại gần.

Chẳng cần nhìn cô cũng biết đó là Ứng Hàn Thời. Không ngờ cô cũng có thể nghe ra tiếng bước chân trầm ổn của anh. Anh dừng lại bên cạnh cô, cùng dõi mắt về phía thác nước.

“Cần Tri! Vừa rồi em lo lắng cho tôi đấy à?” Anh hỏi.

Cần Tri hơi ngây ra. Bởi vì trời tối nên cô không rõ vẻ mặt của anh. Tuy nhiên, cô vẫn có thể cảm nhận được, anh đang nhìn cô chăm chú.

Cần Tri im lặng. Một lúc sau, Ứng Hàn Thời quay mặt đi. Trực giác báo cho Cần Tri biết, anh lại xấu hổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Biết rõ là nguy hiểm...” Anh từ tốn mở miệng: “... vậy mà em còn định đi tìm tôi.”

Cần Tri giật mình. Tựa như bị nhìn thấu điều bí mật cất giấu trong lòng, cô cảm thấy vừa ngỡ ngàng vừa bối rối.

Bề ngoài, cô vẫn tỏ ra thản nhiên: “Có gì đâu. Cố Tế Sinh cũng nói rồi, chúng ta là đồng đội nên tôi sẽ không bỏ rơi anh cũng như những người khác.”

Cần Tri liếc anh một cái nhưng Ứng Hàn Thời không hề có phản ứng. Trên thực tế, anh đâu có để vào tai lời nói vừa rồi, bởi còn đang chú ý đến tiếng thờ có chút căng thẳng và vẻ mặt bối rối của cô. Anh đột nhiên cảm thấy một cơn sóng trào dâng trong lòng.

Anh còn nhớ rõ, lúc từ khe núi quay về chỗ cũ, anh nhìn thấy cô đứng trước đám đàn ông, sắc mặt rất khó coi. Tưởng xảy ra chuyện gì, anh lập tức đi nhanh tới, kết quả nghe thấy giọng nói kiên định của cô: “Tôi đi xem anh ấy thế nào.”

Trong vũ trụ bao la rộng lớn, anh từng chinh chiến nam bắc nhưng chưa bao giờ vương vấn người nào. Trước kia, phần lớn thời gian anh đều ở trên lô cốt vũ trụ. Ngay cả những lúc chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm nhất, anh cũng không quá quan tâm và lo lắng đến người xung quanh. Không chỉ mình anh mà cả Tiểu John cũng vậy. Anh còn nhớ có lần dẫn hạm đội đi đánh đội quân mạnh gấp mười lần của Trùng tộc. Đó là một trận chiến hết sức gian nan, vậy mà khi trở về, Tiểu John vẫn vô tư hẹn hò với cô người máy y tá như không có chuyện gì xảy ra.

Anh biết rõ bản thân không cần người khác lo lắng cũng chẳng cần vương bận điều gì. Người phụ nữ Trái đất có sức chiến đấu bằng không này... biết rõ anh lợi hại đến mức nào, vậy mà cô vẫn không yên tâm, còn định xông pha vào chốn hiểm nguy cùng anh.

Một cảm xúc ấm áp xa lạ dội vào lòng Ứng Hàn Thời liền sụp mi. Anh phải làm thế nào mới có thể báo đáp tâm ý của cô đây?

Trước sự trầm mặc của Ứng Hàn Thời, tâm trạng Cần Tri cũng lắng xuống. Bây giờ hẳn có dịp ở riêng bên anh là trong lòng cô xốn xang một cách vô cớ. Cô quay người định rời đi: “Chúng ta lên đường thôi...”

Cần Tri còn chưa dứt lời, Ứng Hàn Thời đột nhiên ghé sát. Giấy tiếp theo, anh nắm chặt cổ tay cô, cánh tay còn lại vòng qua thắt lưng người phụ nữ. Cần Tri chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo vào lòng. Cô tròn mắt, tim đập thình thịch. Gương mặt cô áp vào lồng ngực anh, đồng thời cảm nhận được cánh tay rắn chắc ôm siết càng chặt hơn.

Anh muốn làm gì vậy?

Ứng Hàn Thời cúi đầu, khẽ má vào cổ cô, toàn thân bất động. Cẩn Tri chỉ nhìn thấy bờ vai rộng của anh. Mặt cô đột nhiên nóng như lửa đốt. Đây không phải lần đầu tiên anh ôm cô, nhưng lại là lần đầu tiên anh chủ động và có ý thức rõ ràng. Toàn thân Cẩn Tri cứng đờ, tựa như không thuộc về mình nữa.

“Cẩn Tri!” Thanh âm dịu dàng vang lên bên tai cô: “Sau này... em đừng làm vậy nữa.”

Tôi không cần em lao vào nơi nguy hiểm, dù chỗ đó có mặt tôi đi chăng nữa.

Cẩn Tri ngẩn người, tim vẫn đập liên hồi trong lồng ngực. Đúng lúc này, ba người đàn ông còn lại đã thu dọn xong xuôi, chiếu đèn pin về phía họ. Trang Xung lộ vẻ nghi hoặc, Cổ Tế Sinh neho mắt còn Nhiếp Sơ Hồng trầm lặng.

Cẩn Tri lập tức vỗ tay lên lưng Ứng Hàn Thời: “Được rồi! Anh cố lên!”

Ứng Hàn Thời từ từ buông tay, quay người rời đi. Anh dừng lại dưới một gốc cây lớn, đứng ở đó bất động, không biết đang nghĩ gì. Tuy nhiên, Cẩn Tri có thể tưởng tượng, gương mặt anh lúc này đỏ lựng.

***

Đoàn người tiếp tục lên đường. Bởi vì trời vừa mới đổ mưa, mặt đất trơn ướt nên họ không thể đi nhanh. Thời tiết ở vùng núi đúng là chẳng thể đoán trước. Vào thời khắc này, bầu trời đã trở nên trong vắt, thấp thoáng một vài vì sao.

Cả nhóm đi bộ vài tiếng đồng hồ mà vẫn không có phát hiện gì mới, Tiêu Khung Diễn cũng chẳng liên lạc. Lúc này, họ đang lặng lẽ tiến bước trong một khu rừng, xung quanh vắng lặng như tờ.

“Khoan đã!” Trang Xung đột ngột mở miệng.

Mọi người đều dừng bước, nhìn theo hướng anh ta chỉ. Trên một cành cây lớn xuất hiện chiếc huy hiệu hình hoa mai màu đỏ nhạt. Trang Xung ghé sát, soi đèn pin, lò mò thấy chữ “ZC” khắc trên cánh hoa mai.

“Sao lại như vậy?” Cổ Tế Sinh thắc mắc: “Chúng ta từng đi qua nơi này rồi à?”

“Chưa đi bao giờ.” Ứng Hàn Thời đáp.

Cẩn Tri giật mình. Người khác không rõ chứ cô biết, chắc chắn Ứng Hàn Thời có GPS vệ tinh do Tiêu Khung Diễn chuẩn bị, làm gì có chuyện đi nhầm về đường cũ.

“Nếu chúng ta chưa từng đến nơi này, tại sao chiếc huy hiệu lại nằm ở đây?” Nhiếp Sơ Hồng chau mày.

Sắc mặt Trang Xung trở nên vô cùng khó coi., anh ta quay sang Ứng Hàn Thời: “Thầy bắt ma, “quỷ đập tường” rồi!”

(“Quỷ đập tường”: Buổi đêm ở bên ngoài không phân biệt được phương hướng nên cứ vòng đi vòng lại một chỗ, vì vậy gọi là “quỷ đập tường”, cũng là chỉ trạng thái ý thức mơ hồ của con người.)

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Cẩn Tri quan sát rừng cây rậm rạp xung quanh rồi dừng ánh mắt ở chiếc huy hiệu hoa mai. Trông nó giống hệt những chiếc huy hiệu đã được đánh dấu trước đó, gồm cả chữ cái “ZC” xiêu vẹo.

Quỷ đập tường ư? Cô đột nhiên nhớ tới Trí tuệ nhân tạo sơ đẳng bị Ứng Hàn Thời tiêu diệt ở thư viện. Khi tận mắt chứng kiến những cỗ máy tự do hoạt động mà không có người điều khiển, cô còn tưởng mình bị trúng tà. Do đó, trên thế gian này chẳng có ma quỷ mà chỉ có sinh vật ngoài hành tinh bày trò.

Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời. Dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh khẽ gật đầu. Thế là cô càng khẳng định suy đoán của mình.

Trong khi đó, ba người đàn ông còn lại không khỏi hoang mang. Người chứng chặc nhất là Nhiếp Sơ Hồng cũng quan sát kỹ chiếc huy hiệu rồi ngừng đầu nhìn xung quanh bằng ánh mắt cảnh giác. Cổ Tế Sinh nhàu mày hỏi Trang Xung: “Cậu có chắc chắn đây là huy hiệu của cậu không?”

Trang Xung nghiêm nghị gật đầu rồi quay sang Cẩn Tri: “Cô có cảm thấy quay cuồng chóng mặt không? Nếu có... tức là chúng ta đã lạc vào mê trận. Cuốn “Đô thị tu tiên truyện” cũng đề cập đến vấn đề này.”

Cần Tri hết nói nổi. Cô không đáp, mà tiếp tục ngắm nghía chiếc huy hiệu. GPS của Ứng Hàn Thời chắc chắn không sai sót, do đó không thể có chuyện bọn cô quay về đường cũ. Vậy thì tại sao chiếc huy hiệu này lại xuất hiện ở đây?

“Liệu có trường hợp...” Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Ai đó cố tình lấy chiếc huy hiệu mà Trang Xung đã đánh dấu đặt ở nơi này, để chúng ta bắt gặp không?”

Mọi người đều lặng thinh. Ứng Hàn Thời trầm tư suy nghĩ. Vài giây sau, Trang Xung thắc mắc: “Tại sao hẳn phải làm vậy?”

Cố Tế Sinh cất giọng lạnh lùng: “Bởi vì hẳn muốn chúng ta giống cậu, cứ tưởng mình bị trúng tà, chỉ có thể loanh quanh một chỗ không có cách nào thoát khỏi. Như thế, chúng ta sẽ chẳng tìm thấy quái vật ban này.”

Trang Xung sững sờ. Cần Tri, Ứng Hàn Thời và Nhiếp Sơ Hồng đều gật đầu tán thành. Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Tôi nghĩ, đây chính là mục đích của hẳn.”

Nhiếp Sơ Hồng tiếp lời: “Tóm lại, chúng ta đừng nghĩ đến những thứ ma quái đó nữa, tránh để bản thân bị rối loạn.”

“Chúng ta đều tận mắt nhìn thấy người khổng lồ, chuyện này giải thích thế nào đây?” Trang Xung hỏi.

Mọi người đều im lặng. Nhiếp Sơ Viễn đáp: “Chúng ta cứ tiếp tục tiến về phía trước thôi.”

“Khoan đã.” Đúng lúc này, Cần Tri đột nhiên lên tiếng: “Tôi cảm thấy bông hoa này hơi khác huy hiệu mà Trang Xung dùng để đánh dấu.”

Trang Xung lập tức cúi xuống xem xét tỉ mỉ. Anh ta lắc đầu: “Giống một trăm phần trăm, đây chính là nét chữ của tôi.”

Ứng Hàn Thời nhìn Cần Tri nhưng cô vẫn dán mắt vào bông hoa “Tôi thấy hình như có sự khác biệt. Trang Xung, anh cầm ra đây đi.”

“Được.” Trang Xung vừa định giơ tay, Cần Tri liền ngăn lại: “Khoan đã, để an toàn, anh vẫn nên dùng cái xèng trong ba lô ấy. Ngộ nhớ bông hoa đó là do hẳn biến thành thì sao?”

Thật ra, câu này chỉ là lời nói đùa nhưng Trang Xung vẫn nghiêm túc rút ra cái xèng làm bằng sắt nhỏ từ ba lô của mình.

Mọi người đều dõi theo anh ta. Trang Xung một tay cầm cái xèng, từ từ đưa về phía bông hoa. Nhưng đúng lúc này, bông hoa khẽ động đậy. Trang Xung còn tưởng mình hoa mắt, lập tức dừng động tác.

Ngay sau đó, một chuyện vô cùng kì lạ xảy ra ngay trước mặt bọn họ. Một giây trước, chiếc huy hiệu rõ ràng còn là hình bông hoa màu đỏ. Thời khắc tiếp theo, các cánh hoa bắt đầu tan rã, thành vô số mảnh vụn nhỏ li ti, lơ lửng trên không trung. Nhưng trạng thái này cũng chỉ duy trì trong một vài giây rồi những mảnh vụn kim loại bắt đầu biến hình. Trang Xung tròn mắt há hốc mồm, lùi lại phía sau một bước. Cần Tri cũng sững sờ, thậm chí quên cả sợ hãi. Duy chỉ có Ứng Hàn Thời sắc mặt không thay đổi, tựa như đã sớm lường trước sự việc.

Những vật thể nhỏ nhanh chóng hình thành đường nét. Bắt đầu là đôi chân dài bằng ngón tay út con người, tiếp theo là thân hình màu trắng bạc rồi đến hai cánh tay nhỏ xíu. Sau đó đến lượt cái đầu tròn tròn, chỉ bé bằng đầu ngón cái, trên có hai cái tai, không có mũi, miệng là một đường thẳng tắp, đôi mắt tinh thể đỏ lấp lánh.

Cần Tri lập tức nghĩ tới Tiêu Khung Diễn. Nhưng đám sinh vật tí hon đóng giả làm huy hiệu hoa mai để dọa bọn cô chỉ bé bằng đầu ngón chân anh ta mà thôi.

Chúng nhanh chóng hoàn thành việc biến hình trong chớp mắt, sau đó trèo lên nằm sấp trên cành cây, ngó đầu xuống nhìn nhóm người dưới mặt đất. Ngoài Ứng Hàn Thời, những người khác vẫn chưa hết sững sờ. Cần Tri để ý thấy đôi mắt của chúng tròn trũng, cái miệng ngoác ra, có vẻ rất hung dữ.

“Bíp bíp bíp bíp...” Miệng đám sinh vật tí hon phát ra âm thanh vụn vặt mà không ai nghe hiểu, khiến mấy người ở dưới đất giật mình. Sau đó, chúng đột nhiên ngẩng đầu rồi lại cúi xuống, há to miệng nhắm vào bọn họ.

“Phi phi phi!” Lần này, Cần Tri đã nghe ra âm tiết của chúng. Chúng đang làm động tác nhỏ nước bọt vào bọn cô? Cho dù chẳng có tí nước nào.

Khóe mắt Ứng Hàn Thời thấp thoáng nụ cười nhàn nhạt.

Đám sinh vật tí hon bất thành linh nhảy từ trên cây xuống dưới chân bọn họ. Tuy sự xuất hiện của chúng tương đối bất ngờ nhưng bởi vì chúng quá nhỏ nên mọi người không cảm thấy sợ hãi mà chỉ chấn động và hiếu kỳ.

Vừa chạm mặt đất, chúng liền giang hai tay và hai chân. Cần Tri còn thấy chúng làm động tác cắn môi, tựa như hạ quyết tâm rồi chạy biến vào bụi cỏ.

Cùng lúc đó, Ứng Hàn Thời cũng di chuyển. Anh vụt qua mọi người, loáng một cái đã cách xa mấy chục bước chân. Khi chạy đến bên một thân cây cổ thụ, anh chợt nhớ ra điều gì, lập tức dừng bước rồi quay về phía Cần Tri.

“Mau đến đây đi!”

Cần Tri liền chạy nhanh đến bên anh, những người khác cũng chạy theo cô. Ứng Hàn Thời tóm lấy cổ tay cô. Nhân lúc mọi người không để ý, anh liền

kéo mạnh. Cẩn Tri bay người lên không trung, thuận thế rơi xuống lưng anh. Anh nhanh chóng đưa tay ra sau giữ chân cô rồi đuổi theo đám sinh vật tí hon.

Trời đã tờ mờ sáng nên tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn. Làn gió mát rượi thổi bên tai, cây cỏ sượt qua cánh tay Cẩn Tri. Cô nằm sấp trên lưng Ứng Hàn Thời, anh chạy đầu tiên, ba người đàn ông còn lại ra sức bám theo. Nhìn những thân hình nhỏ xíu màu bạc lấp lánh ở phía trước, Cẩn Tri không cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn có chút hưng phấn. Hôm nay, Ứng Hàn Thời chạy không nhanh mấy, nhưng tốc độ cũng vẫn hơn người bình thường. Chắc là do anh không thể bộc lộ thân phận hoặc chẳng cần thiết phải làm vậy, bởi vì đám sinh vật có đôi chân ngắn cùn nên bóng một cái đã bị bọn họ đuổi kịp.

Ba người đàn ông phía sau bám sát nút. Nhíp Sơ Hồng và Trang Xung chạy song song. Cẩn Tri nghe thấy Trang Xung vừa thở hắt hắt vừa lên tiếng: “Đây là tiểu yêu quái đúng không?” Anh ta vẫn chưa chịu bỏ học thuyết yêu ma.

Nhíp Sơ Hồng đáp: “Cậu không thấy chúng giống người máy hay sao?”

“Ừ ừ.”

Nghe đến đây, Cẩn Tri lại nhìn Ứng Hàn Thời. Xem ra, bí mật không còn che giấu được bao lâu nữa.

Cô thì thầm bên tai anh: “Chúng là thứ gì vậy?”

Ứng Hàn Thời hạ giọng: “Người máy Nano.”

Cẩn Tri kinh ngạc, nhướn mày dõi theo đám người máy tí hon đang lao đi vùn vụt. Cô đã từng nghe qua từ “Nano”, là loại vật liệu mới hình như trên Trái đất mới đang ở giai đoạn nghiên cứu. Vì thế, chúng mới có khả năng biến hình hay sao?

Cô đang định hỏi thêm vài câu, trước mắt lại xuất hiện cảnh tượng ly kỳ. Nhiều phiến lá cây tự nhiên rơi xuống. Cùng lúc đó, cây cỏ dưới mặt đất bất chợt dừng đứng, mấy hòn đá cuội nảy lên không trung. Giây tiếp theo, chúng tan rã thành mảnh vụn rồi lập tức biến thành những người máy bé bằng đám người máy Nano vừa rồi. Chúng lần lượt đáp xuống mặt đất, quay về nhóm Cẩn Tri. Chúng chụm đầu ghé tai, phát ra âm thanh “Bíp bip bip”

Sau đó, chúng co giò chạy theo những người máy trước đó. Cẩn Tri tròn mắt, Nhíp Sơ Hồng ở phía sau cất giọng kinh ngạc: “Nhiều như vậy sao?”

“Chúng muốn làm gì thế?” Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời vẫn giữ nguyên tốc độ, từ tốn đáp: “Mục đích của chúng là dọa chúng ta. Người máy Nano có khả năng tổ hợp và biến hình. Người không lỗ chặc cũng do chúng cùng nhau tụ tập đóng giả mà thành.”

Cẩn Tri chợt hiểu ra vấn đề: “Vì vậy, thứ chúng ta nhìn thấy chỉ là cái bóng mà thôi. Do sợ bị lộ tẩy nên khi anh qua chỗ người không lỗ, chúng đã bỏ chạy mất.”

Trước đó, Ứng Hàn Thời và Tiêu Khung Diễn luôn nhìn nhận sự tồn tại của sinh vật ngoài hành tinh bằng một thái độ nghiêm túc, không ngờ lại là đám người máy tí hon này. Bao nhiêu truyền thuyết về “ma quỷ” hay “quái vật” ở vùng núi Y Lam chắc cũng do chúng bày trò.

“Chúng cũng là đồng loại của Tiêu Khung Diễn rồi còn gì.” Cẩn Tri lên tiếng.

Cô vừa dứt lời, mấy liên lạc ở cổ tay Ứng Hàn Thời vang lên tiếng “bíp”, giọng Tiêu Khung Diễn ở đầu kia truyền tới: “Tiểu Tri, sao cô có thể nhận định như vậy?”

“Chẳng phải các anh đều là người máy hay sao?”

Ngữ khí của Tiêu Khung Diễn đặc biệt bất mãn: “Chúng tôi đều là người máy nhưng không giống nhau chút nào. Tôi là người máy chiến đấu vũ trang có trí tuệ và năng lực cao, còn kiêm chức quân gia tư nhân toàn năng. Nói như người Trái đất các cô, Tiểu John tôi là người văn võ song toàn.”

“Thế à? Chúng thì sao?” Cẩn Tri hỏi.

Tiêu Khung Diễn “ừ” một tiếng: “Loại chân tay ngắn ngủn, trông có vẻ yếu ớt, lại còn chẳng trang bị súng ống, chỉ được cái mã nhưng vô dụng chắc chắn là người máy Nano dùng để làm cảnh rồi. Tôi thừa nhận, người máy Nano cũng có loại hình vũ trang, sức chiến đấu không tồi, nhưng đám này chắc chắn không phải. Nhắc tới mới nói, lão đại, đám người máy lỗi thời này sao có thể đến Trái đất nhỉ?”

“Có người đưa chúng đến đây.” Ứng Hàn Thời đáp.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Cẩn Tri mới để ý, bọn cô đã chạy một đoạn khá xa. Lúc này, trời đã sáng, rừng cây phía trước ngày càng thưa thớt, địa thế càng rộng mở, các tầng đá và vách núi cũng ngày càng nhiều hơn. Đám người máy tí hon đang lướt trên bề mặt một tầng đá, lao về phía trước.

Ứng Hàn Thời đột nhiên tăng tốc, nhanh chóng đuổi kịp bọn chúng. Anh giữ chân Cẩn Tri bằng một tay, cúi xuống nhặt một người máy rồi đưa đến trước mặt cô.

Cẩn Tri quan sát người máy. Nó dường như vô cùng hoảng sợ, chỉ liếc phải liếc trái mà không dám động đậy.

“Em có muốn chơi với nó không?” Ngữ điệu của anh thân thiện như đang hỏi cô có muốn ăn kem hay không.

Cần Tri giờ tay định cầm nhưng lại rút về: “Nó có cần tôi không?”

“Đợi một lát.” Ứng Hàn Thời giờ người máy tí hon ra trước mắt mình. Nó liền ngẩng đầu nhìn anh.

“Sinh vật Nano.” Anh nghiêm giọng: “Cô ấy không phải là người mà người có thể mạo phạm. Hãy ghi nhớ điều đó, bằng không, ta sẽ cho người vào lò nấu lại.”

Cần Tri không ngờ anh lại rắn đe nó. Vào thời khắc này, trông anh rất lạnh lùng và uy nghiêm.

Người máy tí hon hiển nhiên có thể nghe hiểu lời anh. Nó ra sức xua tay, tỏ ý không dám. Lúc này, Ứng Hàn Thời mới đưa nó cho Cần Tri.

Cần Tri dè dặt nhận lấy người máy. Nó đứng bất động trong lòng bàn tay cô, ngẩng đầu liếc cô một cái rồi lại cúi gầm mặt.

Cần Tri mỉm cười, chọc nhẹ vào người nó. Nó để yên cho cô sờ, miệng phát ra tiếng “bíp bíp”, cũng không biết nói gì.

Cô yên lặng ngắm thân hình nhỏ bé tròn lẳn của nó. Người máy Nano làm cảnh ư? Cô không nỡ bắt nạt nó, lại nằm sấp xuống lưng Ứng Hàn Thời.

Một lúc sau, cô hỏi nhỏ: “Có phải máy cũng đến từ Tinh vân Hồ Điệp hay không?”

Người máy tí hon đột nhiên ngẩng mặt, gạt đầu lia lịa: “Phù phù phù...”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Cần Tri chưa kịp phản ứng, nó đã ôm lấy ngón cái của cô lắc lư cứ như gặp được người thân. Cô bất giác nhướn mày nhìn Ứng Hàn Thời.

Anh vẫn giữ nguyên tốc độ bám theo đám người máy Nano. Nghe câu hỏi của cô mà anh không hề có phản ứng, lại liên tưởng tới tiết lộ của Tiêu Khung Diễn, có thể thấy, anh đã sớm nhận ra, chúng cũng đến từ quê nhà của anh.

Trong lòng Cần Tri đột nhiên xuất hiện cảm giác xót xa. Không biết anh có tâm trạng thế nào khi gặp đồng hương, dù chúng chỉ là những “người ngoài hành tinh lỗi thời”. Một lúc sau, cô lại nghĩ đến một vấn đề khác, liền ghé sát tai anh hỏi nhỏ: “Ứng Hàn Thời, các anh ở Trái đất đông như vậy, liệu có ý định xâm lược hành tinh chúng tôi không?”

Ứng Hàn Thời hơi ngây ra, cúi đầu cười khẽ một tiếng.

“Có gì đáng buồn cười chứ?”

Anh lại ngẩng đầu, ánh mắt trở nên xa xăm. Một lúc sau, anh mới từ tốn mở miệng: “Cần Tri, tôi đã là một quân nhân lưu vong. Không có hành tinh mẹ, làm sao có thể nói đến chuyện xâm lược?”

Cần Tri im lặng, vô thức dôi mắt lên bầu trời. Trên đời này có lẽ rất ít người gọi mảnh đất dưới chân là “hành tinh mẹ”, nhưng khi Ứng Hàn Thời thốt ra miệng, tại sao cô lại có cảm giác bị thương đến thế?

Cả hai yên lặng một lúc, chỉ có người máy tí hon hết nhìn Cần Tri rồi lại nhìn Ứng Hàn Thời bằng ánh mắt nghi hoặc.

Lúc này, bên dưới vách núi xuất hiện một hang động khá lớn. Đám người máy Nano lần lượt chạy vào hang, mất hút trong bóng tối. Người máy ở trên lòng bàn tay cô cũng giờ tay lên vẫy vẫy rồi nhảy xuống đất, phóng như bay vào hang.

Ứng Hàn Thời dừng bước ở cửa hang, thả Cần Tri xuống đất, đồng thời lên tiếng: “Chúng ta đến rồi.”

Cần Tri dôi mắt vào hang động tối đen. Có lẽ đây là sào huyệt cuối cùng của chúng. Họ đứng đợi một lúc, ba người đàn ông mới chạy tới nơi, ai nấy đều thở hồng hộc. Phát hiện thân sắc Ứng Hàn Thời vẫn thư thái, chỉ có trán lấm tấm chút mồ hôi, Nhiếp Sơ Hồng liền vỗ vai anh: “Giỏi lắm!” Trang Xung không lấy gì làm lạ, bởi vì cao thủ trong tâm niệm của anh ta phải là như vậy. Cố Tế Sinh mặt mũi nhợt nhạt, mở miệng chất vấn: “Anh có phải là con người không đấy? Cổng Cần Tri còn chạy nhanh thế.”

Cần Tri lập tức trả lời thay Ứng Hàn Thời: “Chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao? Anh ấy là bộ đội đặc chủng mà.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Cô ấy tương đối nhẹ.”

Trong lòng Cần Tri đột nhiên cảm thấy hết sức ngọt ngào.

Hang động tối om, bên trong vắng lặng, chỉ thỉnh thoảng vang lên âm thanh khe khẽ, chắc là đám người máy tí hon đang di chuyển. Nhóm Cẩn Tri bật đèn pin, đi vào bên trong. Hang động rất rộng, nóc tương đối cao, hai bên vách trơn nhẵn. Khi lia đèn pin, thậm chí họ có thể nhìn thấy một, hai người máy thấp thoáng ở phía trước.

“Không biết bên trong có gì?” Nhiếp Sơ Hồng hỏi.

Mọi người đều lặng thinh. Có lẽ bởi vì người máy tí hon không có khả năng tấn công nên họ không cảm thấy quá căng thẳng và sợ hãi. Trang Xung mở miệng hỏi: “Tri, đối tượng chúng ta tìm kiếm chẳng phải yêu quái mà là người máy, lẽ nào họ là người ngoài hành tinh hay sao?”

Cẩn Tri không trả lời. Cả nhóm đi khoảng mười phút, phía trước xuất hiện tia sáng. Ứng Hàn Thời đang dẫn đầu lập tức dừng bước, mọi người cũng đứng lại.

Nơi này có lẽ gần mặt đất, vách đá mọc đầy cành lá và dây leo, nóc hang có mấy cái lỗ lớn, ánh nắng từ bên ngoài rọi vào. Chỗ bọn họ đứng đều được chiếu sáng, trong khi nửa còn lại của hang động vẫn tối mờ mờ. Mọi người đều nhìn thấy một vật lớn trong bóng tối, không rõ là tảng đá hay thứ gì?

Đám người máy tí hon đều tụ tập ở nơi có ánh sáng. Chúng đứng một chỗ, ngẩng đầu trừng mắt với những vị khách không mời rồi thì thà thì thầm. Sau đó, chúng giang rộng đôi cánh tay nhỏ xíu như muốn ngăn không cho họ tiến lại gần vật thể to lớn kia.

Ứng Hàn Thời kéo Cẩn Tri ra sau lưng rồi quan sát vật thể bí ẩn. Đúng lúc này, một thanh âm trầm khàn vang lên: “Người máy hãy tránh ra, để bọn họ qua đây.”

Lời nói vừa dứt, đám người máy tí hon đưa mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ đứng tránh sang một bên, nhường lối cho nhóm Ứng Hàn Thời.

Ứng Hàn Thời chấp hai tay sau lưng, chăm chú nhìn đối phương: “Anh là ai?”

Người đó im lặng trong giây lát rồi chậm rãi mở miệng: “Diệu Nhật đã rơi, Ngân Hà không còn Đế quốc nữa. Tôi là hạ sĩ người máy thuộc hạm đội số Bảy của Đế quốc Diệu Nhật cách ba ngàn năm ánh sáng. Tôi đã trôi giạt đến phương này, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày được gặp người Trái đất.”

Cẩn Tri giật mình khi nghe thấy hai câu thơ đầu tiên. Cô lập tức quay sang Ứng Hàn Thời. Anh vẫn đứng yên, ánh mắt tĩnh lặng, nhưng cô bắt giác cảm thấy đáng vẻ của anh vô cùng cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Bảy trăm năm sau

Trong ký ức của Ứng Hàn Thời, lần cuối cùng anh nhìn thấy đồng đội là trước khi trận chiến cuối đánh quân nổi loạn diễn ra. Anh đứng trong buồng chỉ huy của lô cốt “Phượng Hoàng Hiệu”, còn họ quý khóc bên ngoài cánh cửa. Sau đó, anh quay người đi vào nơi tạm tối.

Ứng Hàn Thời từng đoán, đối tượng ẩn náu trên núi Y Lam rất có thể là người của quân nổi loạn lưu vong. Bởi theo anh được biết, trước khi Diệu Nhật rơi đã có một bộ phận tàn quân lái phi thuyền trốn mất. Tuy nhiên, anh không ngờ, hôm nay lại gặp một người máy tự xưng là binh sĩ của quân đội Đế quốc ở nơi đây.

Tướng quân bách chiến tử, chiến sĩ thập niên quy.

(Tướng quân bách chiến tử, chiến sĩ thập niên quy có nghĩa là tướng sân và binh sĩ ở chiến trường một thời gian dài, trải qua nhiều trận chiến, có người hi sinh, có người may mắn sống sót trở về)

Anh chợt nhớ tới khoảng thời gian dài đằng đẳng khi ở trên chiếc phi thuyền trôi dạt. Thiên hà mãi mãi yên tĩnh, phía trước vĩnh viễn tối tăm. Ở vào hoàn cảnh đó, trái tim con người thật sự bị nỗi cô đơn nhấn chìm.

Trong lúc thất thần, anh chợt cảm thấy lòng bàn tay chạm phải một thứ mềm mại, ngay sau đó bị nắm chặt.

Ứng Hàn Thời quay sang Cẩn Tri. Cô vẫn điềm tĩnh dõi mắt về phía người máy. Sau đó, cô kiễng chân, ghé sát mặt, phả hơi thở mềm mại vào tai anh, thì thầm: “Anh có định nhận đồng hương không?”

Ứng Hàn Thời khẽ lắc đầu, siết chặt tay cô. Ba người đàn ông phía sau đều chú ý đến họ. Gặp người máy ngoài hành tinh vốn là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, vậy mà Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời còn thì thầm to nhỏ như giữa chốn không người.

Cẩn Tri hơi bất ngờ khi Ứng Hàn Thời không định tiết lộ thân phận, bởi vì ở đây còn có người khác hay sao? Anh làm vậy chắc có lý do của mình.

Hai người máy Nano leo lên vách đá châm ngọn đèn dầu, hang động được thắp sáng trong giây lát. Người máy ở phía đối diện cũng dần trở nên rõ nét.

Anh ta không giống với sự tưởng tượng của Cẩn Tri, thân hình rất cao lớn, chân tay thô kệch, xem ra còn lớn hơn cả Tiêu Khung Diễn.

Người máy nằm trên một tảng đá cực lớn. Vô kim loại của anh ta có dấu vết han gỉ, thân thể bị tổn hại nhiều chỗ. Chân anh ta bị mất một đoạn, để lộ những sợi dây kim loại nhăm nhở, đôi mắt đỏ nhìn bọn họ chăm chú.

“Hy vọng không làm quý vị hoảng sợ.” Anh ta nói.

“Không đâu.” Ứng Hàn Thời đáp.

Người máy động dậy thân thể, phát ra tiếng kim loại va chạm sắc lạnh. Anh ta lại cất giọng ồm ồm: “Có lẽ số phận đã định nên tôi mới được gặp người Trái đất vào những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Nếu không phải vô tình có được con chip năng lượng, giúp tôi sống sót mấy trăm năm nay, sinh mệnh của tôi đã kết thúc từ lâu. Hiện tại, chút năng lượng này cũng sắp cạn kiệt rồi.

Bất gặp dáng vẻ này của tên người máy, Cẩn Tri đã không đành lòng. Bây giờ nghe anh ta nói vậy, cô bất giác quay sang Ứng Hàn Thời. Tuy nhiên, thần sắc của anh vẫn không có gì thay đổi.

“Sao các vị lại đến đây?” Người máy hỏi: “Là vì con chip đó à?”

Cẩn Tri và mấy người đàn ông đều không hiểu “con chip” là gì nên giữ im lặng. Ứng Hàn Thời đáp: “Chúng tôi chỉ đi ngang qua, không có ý định cướp đồ của anh.”

“Đúng thế.” Trang Xung phụ họa. Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh gật đầu.

Người máy yên lặng một lúc rồi lên tiếng: “Các vị có thể giúp tôi một việc không?”

“Anh nói đi.” Ứng Hàn Thời đáp.

Anh ta ngóc đầu, đôi mắt lên nóc hang: “Sau khi sinh mệnh của tôi kết thúc, xin các vị hãy chôn tôi xuống đất, để tôi nằm ngửa, ngược lên bầu trời.”

Anh ta lại cúi xuống, nhìn đám người máy tí hon đang hoang mang: “Chúng là đồ chơi của đám nhà giàu được tôi phát hiện trong chiếc phi thuyền dùng để bỏ chạy. Chúng là bạn bè duy nhất của tôi trên Trái đất này. Tôi biết vừa rồi các vị không bắt, cũng không làm tổn thương chúng. Nếu rơi vào tay người khác, chỉ e chúng sẽ rất thảm. Các vị có thể để chúng tiếp tục sống ở khu rừng này cho đến hết cuộc đời hay không?”

“Được.” Ứng Hàn Thời từ tốn mở miệng: “Anh đã có lời cam kết của tôi.”

Mọi người đều im lặng, ánh mắt hơi xao động. Hôm nay được tận mắt chứng kiến sự việc, tuy vẫn chưa hết sốc nhưng sau khi nghe lời thỉnh cầu của người máy, tâm trạng Nhiếp Sơ Hồng trở nên nặng nề. Anh ta tiến lên một bước, gật đầu: “Tôi cũng hứa với anh. Tôi sống ở vùng núi này, từ nay về sau sẽ cố gắng bảo vệ chúng trong khả năng của mình.”

“Cám ơn các vị.” Người máy khẽ đáp.

“Điều Nhật đã rơi, Ngân hà không còn Đế quốc.” Giọng ồm ồm của tên người máy lại một lần nữa vang vọng trong hang động, mang lại cảm giác u ám hơn trước đó.

“Còn chúng ta vĩnh viễn trung thành với chuyện... lang thang.” Nói đến đây, đôi mắt đỏ của anh ta đột nhiên tắt lịm. Sau đó, người máy nằm bất động, không phát ra bất cứ thanh âm nào nữa.

Ứng Hàn Thời vẫn giữ nguyên tư thế chấp hai tay sau lưng. Đám người máy Nano ngậy ra vài giây, sau đó nhảy lên thân thể người máy to lớn kia, phát ra tiếng “hu hu”.

Một lúc sau, Nhiếp Sơ Hồng nói: “Chúng ta chôn anh ta đi!”

Trang Xung: “Được.”

Cố Tế Sinh hạ giọng: “Không ngờ điều chúng ta tìm thấy lại là một kết cục thế này.”

Trong chiếc xe việt dã đỗ ở khu rừng phía xa xa, Tiêu Khung Diễn buông mấy liên lạc, cúi đầu lau mắt.

“Tiểu Tri...” Anh ta lẩm bẩm: “Tiểu John buồn quá!”

***

Mặt trời lên cao, khu rừng sau cơn mưa một màu xanh mướt. Nhiếp Sơ Hồng chọn nơi có địa thế tương đối cao và bằng phẳng, rồi cùng Trang Xung cầm xẻng đào hố. Người máy vừa qua đời đã được bọn họ đặt bên cạnh, trông chẳng khác nào đồng sắt vụn.

Cố Tế Sinh ngồi trên bãi cỏ cách đó không xa, lặng lẽ nhìn bọn họ. Một lúc sau, anh ta cất cao tiếng hát:

“Khoang thuyền vũ trụ của em

Tòa ra ánh sáng vàng

Tôi ở một góc, ngẩng đầu dõi theo em...”

Cần Tri lặng người. Cô từng nghe qua ca khúc này, là bài “Bảy trăm năm sau” của Trần Dịch Tấn mà cô cũng rất thích. Cổ Tế Sinh đột nhiên hát lên, không ngờ lại hợp cảnh, hợp tâm trạng đến thế.

“Thiên thể tối đen, hoa lá cây cỏ chưa từng lưu lại.

Em đang rơi lệ phải không?

Những bông hoa mọc trên gò cát, khiến nơi nghèo khó của chúng ta đẹp đẽ như bức họa...

Tôi đã không nhớ nổi những ngày phong trào tiến hóa rầm rộ

Tôi dùng ánh đèn rực rỡ tạo ra niềm yêu thích.

Tuy tôi và em bị các ngôi sao khinh bỉ

Chúng ta nghèo túng nhưng vẫn có được tình cảm lâu bền...”

Rừng núi bao la bát ngát, tiếng hát của Cổ Tế Sinh tựa như dòng suối dịu dàng và bi thương, chảy qua đồi núi, xuyên vào trời mây. Mọi người đều yên lặng lắng nghe. Đám người máy Nano cũng đi đến đứng sau anh ta, ngẩng đầu nghe chăm chú. Một lúc sau, chúng nắm tay nhau thành hàng dài, lắng nghe theo lời ca.

Cần Tri đi xuống dốc núi, nhìn thấy Ứng Hàn Thời đứng một mình ở đó. Anh chấp hai tay sau lưng, dõi mắt về phương xa. Cô đi đến bên anh, ngồi xuống chống cằm, lặng lẽ ngắm nhìn anh. Người đàn ông này lúc nào cũng đứng thẳng người, tựa như bức tranh thủy mặc dịu dàng.

“Ứng Hàn Thời!” Cần Tri lên tiếng.

Anh liền quay đầu về phía cô. Cô vỗ vỗ bãi cỏ: “Anh ngồi đi, đừng đứng mãi thế.”

Ứng Hàn Thời lặng lẽ đi đến bên cô ngồi xuống, hai tay đặt lên đùi. Cần Tri nghĩ, từ phong thái và cử chỉ của anh, chắc chắn anh không phải là người lính bình thường mà phải là một cấp bậc sĩ quan. Tuy nhiên, anh còn khá trẻ nên quân hàm chắc cũng không cao. Tiêu Khung Diễn khoe anh từng lập nhiều chiến công gì đó nên có lẽ là một sĩ quan bậc trung. Vừa rồi tận mắt chứng kiến cái chết của người lính lưu vong như mình, trong lòng anh hẳn cũng rất buồn.

Nếu đổi lại là người phụ nữ khác, gặp tình cảnh này sẽ dịu dàng an ủi, hoặc cùng anh rơi lệ. Nhưng Cần Tri cảm thấy, việc đó không cần thiết. Mỗi người khi gặp phải chuyện buồn, nếu người bên cạnh chưa từng đích thân trải qua thì sẽ chẳng thể cảm nhận được nỗi đau của đối phương.

Cô hỏi thẳng: “Ứng Hàn Thời, anh buồn lắm phải không?”

Anh ngẩng đầu, dõi mắt về phía trước: “Ừ. Dù sao anh ta cũng là người dân của Đế quốc.”

“Vậy anh có muốn khóc không? Nếu anh muốn, tôi sẽ đi chỗ khác.”

Ứng Hàn Thời liền quay đầu về phía cô. Hai người ngồi gần nhau, cô có thể nhìn thấy hình bóng của mình trong đôi mắt anh. Sau đó, anh mỉm cười: “Cần Tri, đàn ông không nên rơi lệ.”

Cần Tri: “Vâng.”

Hai người đều yên lặng. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung vẫn tiếp tục đào hố trên dốc núi, còn Cổ Tế Sinh vẫn cất cao tiếng hát.

Cần Tri lại liếc Ứng Hàn Thời. Cô nghĩ bụng, người đàn ông này có ngoại hình tuấn tú, nho nhã, lần trước còn bị thuộc hạ của Hắc Long kêu là mặt hoa da phấn, nhưng trên thực tế, con người anh đàn ông vô cùng.

Link bài "Bảy trăm năm sau" của Trần Dịch Tấn: [http://mp3.zing.vn/bai-hat/700-n ... -Chan/TW6A760W.html](http://mp3.zing.vn/bai-hat/700-n...-Chan/TW6A760W.html)

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cho em nụ hôn dịu dàng

Buổi sáng sớm, vùng núi tương đối giá lạnh. Một cơn gió thổi qua, Cẩn Tri liền hắt xì. Ứng Hàn Thời lập tức hỏi: “Em lạnh phải không?”

Cô so vai thay câu trả lời. Anh hơi nhíu mày. Hôm nay, anh mặc sơ mi, bên ngoài là áo khoác thể thao nên không thấy lạnh. Cẩn Tri đoán, chắc chắn anh sẽ cởi áo khoác cho mình.

Nào ngờ, Ứng Hàn Thời cất giọng nghiêm nghị: “Sau này em phải tăng cường rèn luyện thân thể mới được. Nếu cảm thấy lạnh thì đứng lên vận động một lúc đi!”

Cẩn Tri lại hắt xì. Cứ tưởng người đàn ông này sẽ cho mình mượn áo nhưng anh không hề đá động tới, trong lòng cô có chút không vui. Cô liếc anh một cái: “Dù cởi áo chắc anh cũng chẳng cảm thấy lạnh đúng không?”

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Ừ.”

“Thế thì anh cho tôi mượn đi!”

Ứng Hàn Thời sừng sốt, Cẩn Tri thần nhiên nhìn anh. Im lặng vài giây, anh quay mặt đi chỗ khác: “Được thôi.”

Anh nhanh chóng cởi áo rồi khoác lên người cô. Cẩn Tri nói cảm ơn, cảm thấy hơi ngượng vì sự chủ động của mình.

Áo khoác của anh tương đối mỏng nhưng chất vải mềm mại, phảng phất còn lưu lại hơi ấm của người đàn ông, khiến cô thấy dễ chịu.

Cẩn Tri lại nhìn về phía Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung. Vài giây sau, khóe mắt cô vô tình liếc qua Ứng Hàn Thời. Anh quay đi chỗ khác, đang cởi cúc áo sơ mi.

Cẩn Tri lên tiếng: “Anh làm gì thế?”

Ứng Hàn Thời cất giọng dịu dàng: “Tôi sắp xong rồi.”

Chợt hiểu ra vấn đề, cô vội nói: “Ứng Hàn Thời, tôi chỉ mượn áo khoác thôi... Anh không cần cởi sơ mi đâu.”

Ứng Hàn Thời liền dừng động tác. Sau đó, anh nhanh chóng cài cúc áo rồi từ từ quay người, nhưng vẫn không nhìn cô.

Cẩn Tri nhoen miệng cười: “Anh chưa bao giờ cho người khác mượn áo để chống rét đúng không?”

“Ừ.” Anh từ tốn đáp: “Các binh sĩ rất cường tráng, không cần mượn áo người khác.”

Dù bị lạnh đi chẳng nữa, chắc họ cũng sẽ không mượn của anh. Cẩn Tri lại cười tủm tỉm. Đợi mặt anh hết đỏ, cô mới đứng lên: “Chúng ta quay về thôi.”

“Ừ.” Anh cũng đứng dậy.

Vừa định bước đi, Cẩn Tri đột nhiên ngoảnh đầu về phía khu rừng ở bên dưới. Ứng Hàn Thời cũng dõi theo ánh mắt cô.

“Dưới kia hình như có người.” Cô nói.

“Em cũng... nhìn thấy à?” Anh hỏi lại.

“Tôi không chắc, nhưng vừa rồi dường như có bóng người vụt qua.”

“Có hơn mười người, đều là người Trái đất.” Anh nói.

Đúng lúc này, máy liên lạc reo vang, giọng nói đầy hưng phấn của Tiêu Khung Diễn truyền tới: “Đúng là oan gia ngõ hẹp. Lão đại, anh đoán ai đang ở đó?”

“Ai?”

“Chính là Hắc Long, tên tội phạm đang bị truy nã, người lần trước mạo phạm đến anh ấy. Em đã đối chiếu với hình ảnh trên lệnh truy nã của cảnh sát. Chắc hẳn ẩn núp trong khu rừng núi này, nên mới dễ dàng bám theo nhóm của anh.” Tiêu Khung Diễn “hừ” một tiếng: “Lão đại, đồng hương người máy đã chết, tâm trạng của em rất tệ. Em có thể dùng khẩu pháo ánh sáng trên ô tô giải quyết bọn chúng không?”

Nếu trước kia nghe đến lũ tội phạm cực kỳ hiểm ác này, chắc Cẩn Tri sẽ toát mồ hôi lạnh. Bây giờ có Ứng Hàn Thời ở bên cạnh, tâm trạng của cô tương đối nhẹ nhõm. Nghe Tiêu Khung Diễn nói vậy, cô chỉ cảm thấy buồn cười.

“Không cần.” Ứng Hàn Thời đáp.

Anh tắt máy liên lạc rồi nói với Cẩn Tri: “Cứ bình tĩnh xem xét tình hình trước đã.”

Cẩn Tri gật đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Hai người đứng sau lùm cây rậm rạp trên sườn núi, lặng lẽ quan sát bên dưới. Cách đó không xa, Trang Xung và Nhiếp Sơ Hồng đã đào xong hố, đang chôn cất người máy.

Cần Tri chợt phát hiện cành cây ở bên dưới động đậy. Cô nói nhỏ: “Chúng đến rồi.”

Nhưng đợi một lúc vẫn không thấy ai xuất hiện, trong khi đó lại có một làn khói trắng bay lên không trung, mang theo một mùi nhức mũi.

“Đó là thứ gì vậy?” Cô hỏi.

Vừa dứt lời, Ứng Hàn Thời liền giơ tay bịt mũi cô: “Đừng ngửi.”

Nhưng không còn kịp nữa, Cần Tri cảm thấy đầu óc quay cuồng, con buồn ngủ như sóng lũ dội đến.

“Ứng Hàn Thời...” Trước mắt đột nhiên tối đen, sau đó cô liền ngất lịm.

Ứng Hàn Thời vội đỡ lấy Cần Tri. Sắc mặt cô nhợt nhạt, mắt nhắm nghiền, hơi thở nặng nề. Anh bế ngang người cô rồi ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Ngoài cửa hang trên dốc núi, Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đã gục xuống đất. Cố Tế Sinh ngồi cách đó không xa đứng dậy, chạy tới chỗ bọn họ. Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, anh ta cũng bất tỉnh. Chỉ có đám người máy tí hon là hoảng hốt nhảy lên nhảy xuống quanh ba người.

“Tiểu John, có chuyện gì vậy?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Tiêu Khung Diễn nhanh chóng trả lời: “Báo cáo Boss, đó là đám người Trái đất vô liêm sỉ. Bọn chúng đã đốt một loại rễ cây nào đó, khói của nó khiến con người rơi vào trạng thái hôn mê. Những tên tội phạm chuyên nghiệp ở vùng rừng núi hoang dã đều nắm rõ mấy trò này. Có điều anh cứ yên tâm, họ sẽ tỉnh lại sau năm, sáu tiếng đồng hồ, thân thể không bị tổn thương.”

Lúc này, Ứng Hàn Thời đã nhìn thấy mấy bóng người thấp thoáng trong rừng cây bên dưới.

“Cô ấy cũng bị ngất lâu như vậy sao?”

Tiêu Khung Diễn ở đầu bên kia hơi sùng sốt. Từ trước đến nay, Ứng Hàn Thời rất hiếm khi nổi nóng. Dù tức giận, anh cũng chẳng bao giờ tỏ ra hung dữ, mà vẫn giữ thái độ điềm tĩnh và ôn hòa, chỉ là giọng nói lạnh lùng hơn. Nhưng không hiểu nguyên nhân tại sao, từ Tiêu Khung Diễn đến các sĩ quan và binh lính đều rất sợ thấy anh tức giận.

Vào thời khắc này, ngữ khí của anh đã có chút khác thường. Tiêu Khung Diễn vội lên tiếng: “Tất nhiên không lâu đến thế. Em sẽ lập tức điều chế thuốc giải độc, có thể mang đến cho anh trong vòng một tiếng đồng hồ.”

Nghe Ứng Hàn Thời khẽ “ừ” một tiếng, anh ta thở phào nhẹ nhõm. Chợt nhớ ra một chuyện, Tiêu Khung Diễn liền lên tiếng: “Cũng có cách đơn giản hơn đây. Anh không bị khói độc ảnh hưởng là bởi vì Đế quốc đã tiến hành kế hoạch miễn dịch cho toàn dân từ lâu. Chất dịch trong cơ thể của anh chứa một loại kháng thể. Chắc anh cũng biết, thuốc phòng dịch cơ bản của chúng ta được coi là linh dược vạn năng đối với người Trái đất. Vì vậy, hi hi... chỉ cần anh hôn mấy người đang bị ngất xỉu, cho họ tí nước bọt của anh là họ sẽ tỉnh ngay.”

Ứng Hàn Thời mãi vẫn không có phản ứng.

“Lão đại! Lão đại!” Tiêu Khung Diễn đột nhiên thất thanh: “Lão đại, không phải anh định hôn tất cả mọi người đấy chứ?”

“Tiêu Khung Diễn... Chú ngậm miệng lại đi.”

“A...”

***

Ánh nắng chói chang chiếu xuống kẽ lá, mang lại cảm giác ấm áp. Ứng Hàn Thời bế Cần Tri nhảy lên ngọn cây lớn. Nơi này cành lá rậm rạp, có thể trốn đám tội phạm, đồng thời có thể quan sát nhất cử nhất động của chúng.

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống chạc cây. Mặc dù vẫn bất tỉnh nhưng có lẽ cảm thấy khó chịu nên cô khẽ chau mày. Ứng Hàn Thời nhìn người phụ nữ trong lòng. Vừa rồi chứng kiến cô bị ngất lịm, đúng là anh đã tức giận. Mặc dù tâm trạng không được bình tĩnh, dù biết trong người mình có chất kháng thể, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện “đánh thức” Cần Tri bằng cách đó.

Nhưng sau khi được Tiêu Khung Diễn nhắc nhở, anh bắt đầu dán mắt vào đôi môi cô. Ý nghĩ này như sợi dây leo cắm rễ sâu trong lòng anh, mà anh không thể nào dứt bỏ cũng như né tránh. gương mặt Ứng Hàn Thời dần ửng hồng. Anh nhắm mắt, từ từ cúi xuống...

Khi hai người sắp chạm môi, cảm nhận được hơi thở của cô phả vào mặt mình, Ứng Hàn Thời liền ngoảnh đầu sang một bên.

“Ứng Hàn Thời!” Đúng lúc này, Cần Tri gọi khẽ một tiếng.

Anh quay đầu, thấy cô lăm bắm trong con hôn mê. Một lúc sau, anh đỡ khuôn mặt cô rồi phủ môi xuống.

***

Trong lúc mê man, Cẩn Tri chỉ cảm thấy đầu rất đau, mắt cũng không mở nổi. Vào một khoảnh khắc nào đó, cô tựa như tìm lại được ý thức, đầu óc tỉnh táo hơn một chút. Bỗng dưng một thứ mềm mại áp xuống môi cô, mang theo hương vị quen thuộc. Tuy nhiên, cô nhất thời không nhớ ra là ai.

Đôi môi bị tách ra, đầu lưỡi dịu dàng xâm nhập. Bởi vì nụ hôn này, toàn thân Cẩn Tri trở nên cứng đờ. Cô đột nhiên bừng tỉnh. Trong một thời khắc phần nộ, cô liền vùng tay mà chưa kịp suy nghĩ.

Một tiếng “bốp” giòn giã vang lên. Cẩn Tri liền mở mắt, ngầy người trong giây lát. Ứng Hàn Thời ở ngay trước mắt cô, gương mặt đỏ lựng, ánh mắt ngời sáng. Sau lưng anh, cái đuôi dài nhẹ nhàng ngoe nguẩy.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Anh Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Sinh vật đồ chơi

Cảnh lá đung đưa trong gió, ánh nắng vàng lấp lánh, xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Cẩn Tri nhìn vệt đỏ đỏ trên má Ứng Hàn Thời, nghi hoặc hỏi: “Vừa rồi... anh làm gì vậy?”

Ứng Hàn Thời lặng thinh, ngoảnh mặt đi chỗ khác. Nhịp tim Cẩn Tri đập loạn xạ trong lồng ngực, cô chẳng biết nói gì, nhồm người bám vào cành cây: “Tôi xuống đây.”

Đúng lúc này, máy liên lạc trên cổ tay anh reo vang, giọng nói oang oang của Tiêu Khung Diễn truyền tới: “Tiểu Tri, cô đừng trách Boss...” Sau đó, anh ta kể lại ngọn nguồn câu chuyện.

“Boss đã rất tức giận khi thấy cô bị ngất. Nếu không hôn, cô sẽ bất tỉnh mất tiếng liền. Hơn nữa, Boss cũng sẽ hôn cả Tiểu Hồng, Tiểu Sinh và Tiểu Xung.” Anh chàng người máy tỏ ra nghiêm túc: “Boss của chúng tôi là người đàn ông vô cùng thuần khiết, lần này anh ấy phải hi sinh bản thân...”

Ứng Hàn Thời vẫn ngồi bất động, đôi bàn tay đặt trên đùi nắm chặt. Tâm trạng phức tạp của Cẩn Tri lập tức bay biến, cô cảm thấy hết sức áy náy.

Cô giờ tay chạm vào má anh. Anh hơi ngẩn người, từ từ quay đầu sang một bên, như muốn né tránh sự đụng chạm của cô. Tuy nhiên, thái độ của anh không mấy kiên quyết nên ngón tay cô vẫn lướt qua làn da anh.

Cẩn Tri thả tay xuống: “Tôi xin lỗi.”

“Cẩn Tri!” Anh nhìn cô: “Tôi mới là người nên nói lời xin lỗi.”

Cẩn Tri càng mềm lòng. Cô nghĩ thầm, anh là người đàn ông chính trực lương thiện biết bao. Anh làm vậy chỉ nhằm mục đích giải độc cho cô, thế mà còn tự trách bản thân.

“Ứng Hàn Thời, anh không cần xin lỗi, bởi tôi không hề bụng đau.” Đây là câu anh từng nói với cô.

“Nhưng tôi lại để ý.” Thốt ra câu này, có nghĩa Ứng Hàn Thời đã trực tiếp bộc bạch với cô cảm xúc mãnh liệt và tâm trạng phức tạp của mình. Mặt anh càng đỏ hơn, cái đuôi không ngừng đung đưa.

Tuy nhiên, tiết lộ về sự “hi sinh” của Tiêu Khung Diễn trước đó đã khiến Cẩn Tri hiểu ý của anh theo một hướng khác. Nghe câu này, trong lòng cô không rõ là mùi vị gì. Cô nghĩ, Tiểu John nói anh là người đàn ông thuần khiết, lẽ nào cô không phải hay sao? Anh mất đi nụ hôn đầu với cô trong một tình huống bất ngờ, nụ hôn thứ hai là vì cứu cô. Anh bận tâm đến chuyện đó, cô hoàn toàn có thể hiểu. Tuy nhiên, Cẩn Tri vẫn có chút không vui. Cô thân nhiên vỗ vai Ứng Hàn Thời: “Anh hãy nghĩ thoáng một chút đi.”

Ứng Hàn Thời nhìn cô, trong lòng có muôn vàn lời muốn nói nhưng đều tắc nghẽn ở cổ họng. Anh đành tiếp tục lặng thinh.

Một lúc sau, Cẩn Tri lấy lại tâm trạng bình tĩnh. Cảm thấy mình tức giận một cách vô cớ, cô hắng giọng: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, đôi mắt về đám tội phạm ở bên dưới. Lúc này, đôi tai nhọn và cái đuôi của anh đã biến mất. Anh bình thản đáp: “Chúng ta đợi thôi.”

Cẩn Tri hơi bất ngờ. Cô tưởng Ứng Hàn Thời sẽ lập tức nhảy xuống giải quyết bọn chúng nhanh gọn như lần trước.

“Đợi gì cơ?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời trầm mặc. Anh cụp mi, đầu cúi xuống. Cẩn Tri bỗng dưng có cảm giác đáng về của anh hơi ừ ừ.

Lúc này, đám tội phạm đã lộ diện khỏi rừng cây. Chúng mặc trang phục rằn ri màu xanh lục, ai nấy đều cao to cường tráng, mặt mày hung dữ. Có mấy tên còn vác súng, nhìn qua cũng biết là loại tội phạm chuyên nghiệp từng được huấn luyện.

Chúng lặng lẽ tiến gần tới chỗ ba người đàn ông vẫn đang bất tỉnh và đám người máy tí hon thần thờ vây quanh bọn họ.

“Anh không đi cứu mọi người sao?” Cẩn Tri hỏi, ánh mắt bất giác dừng lại ở khuôn miệng Ứng Hàn Thời.

Anh khẽ mỉm môi: “Tạm thời không cứu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi đang đợi ‘hắn’ lộ diện.”

Nghe anh nói vậy, Cẩn Tri không khỏi kinh ngạc.

***

Hắc Long- tên tội phạm truy nã số một của Sở Công an tỉnh G là một người đàn ông to con, hung hãn. Hắn tầm ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, mặt vuông chữ điền, má trái có vết sẹo dài.

Tổ chức tội phạm do hắn cầm đầu từng hoạt động khắp cả nước, gây ra vô số vụ bắt cóc, cướp của, vận chuyển, buôn bán ma túy... Do cảnh sát tiến hành những cuộc tấn công mạnh mẽ nên tổ chức của hắn không ngừng bị thu hẹp, kiếm tiền ngày càng khó khăn. Hắn đã rút về vùng Tây Nam ba năm nay, thậm chí gần đây phải trốn chui trốn lủi trong rừng sâu để né tránh cuộc vây bắt của cảnh sát.

Lô hàng mà Hà Bì và Đậu Bì đánh mất mấy hôm trước vốn là nguồn kinh tế lớn nhất của Hắc Long thời điểm này. Bởi vì sự xuất hiện của đám Ứng Hàn Thời, hắn đã bị tổn thất nặng nề cả người lẫn của. Là dân xã hội đen chính hiệu, lại vô cùng tàn ác thâm độc nên Hắc Long không thể bỏ qua cho bọn họ. Sau khi nhận được tin dữ, hắn lập tức thề độc: thù này không báo không làm người. Hắn sẽ không chỉ trả món nợ cho đám Ứng Hàn Thời, Nhiếp Sơ Hồng, mà còn có ý định giết vài đứa trẻ trong làng để giải hận.

Mấy hôm nay, Hắc Long và đàn em ở lì trong hang ổ để bàn tính làm thế nào bắt cóc đối phương. Một khi bắt được người, hắn định bán cơ quan nội tạng của đàn ông cho chợ đen, còn phụ nữ bán thẳng đi Quảng Đông, để đền bù thiệt hại trước đó.

Khác với đám đàn em luôn tỏ ra lỗ mãng khinh địch, Hắc Long vô cùng thận trọng và xảo quyệt. Biết đối phương có Ứng Hàn Thời từng là bộ đội đặc chủng và tay thầy giáo Nhiếp Sơ Hồng cũng không dễ đối phó, hắn liền cử người theo dõi từ xa, chờ đợi cơ hội thích hợp mới ra tay.

Không ngờ, cơ hội lại đến nhanh như vậy. Nhóm Ứng Hàn Thời vừa lên núi, Hắc Long lập tức cử người bám theo. Nhưng hắn cẩn thận dặn dò đàn em đừng đến quá gần bọn họ mà đừng ổng nhòm quan sát từ xa.

Lúc nhóm Ứng Hàn Thời gặp “người khổng lồ”, đàn em của hắn cũng nhìn thấy một hình bóng cực lớn ở phía xa xa, khiến chúng sợ mất mật. Nhận được tin, Hắc Long cảm thấy đám người này không đơn giản nên bảo đàn em tiếp tục theo dõi.

Cho tới khi đứng ở đỉnh núi đối diện dùng ống nhòm quan sát, phát hiện ra đám người máy tí hon, sau giây phút sửng sốt ngẩn ngui, trong lòng Hắc Long ngập tràn niềm vui to lớn. Hắn vốn là người chẳng sợ trời đất lẫn ma quỷ, bất kể sinh vật nhỏ bé kia là gì, chỉ cần chiếm được chúng, chắc chắn hắn sẽ đòi đời.

Sau một hồi cân nhắc, hắn liền đưa ra kế sách. Đầu tiên, hắn cho đàn em đốt một lượng lớn rễ một loại cây có thể khiến con người rơi vào trạng thái hôn mê, để tránh đối mặt trực tiếp với Ứng Hàn Thời và Nhiếp Sơ Hồng, rồi mới đi bắt các bảo bối tí hon.

Dưới ánh nắng chói chang, Hắc Long đứng trước cửa hang, hơn mười tên đàn em lăm lăm vũ khí trong tay. Ở dốc núi phía trước, Nhiếp Sơ Hồng, Trang Xung và Cố Tế Sinh nằm sấp dưới đất, vẫn hôn mê bất tỉnh. Người máy Nano hoảng sợ xúm vào một chỗ, miệng chúng phát ra thanh âm riu rít như đang nói chuyện.

Đàn em của Hắc Long ban đầu còn e ngại, sau đó có tên mạnh bạo bắt một người máy lên quan sát rồi ném xuống đất, khiến người máy sợ hãi kêu the thé. Thấy các sinh vật nhỏ không hề chống cự, đám tội phạm liền cười ha hả. Hắc Long lặng lẽ quan sát người máy, khoe miệng nhếch lên.

“Lão đại, chúng ta làm gì bây giờ?” Một tên hỏi.

Hắc Long cất giọng lạnh lùng: “Bắt hết chúng lại, nhốt vào thùng cho tao. Chú ý đừng để con nào chạy thoát. Còn mấy thằng kia thì trói lại rồi đưa đi.” Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh bằng ánh mắt cảnh giác: “Bọn chúng còn một đôi nam nữ nữa. Chúng mày đi tìm nhanh lên.”

“Vâng.”

Đám thuộc hạ tỏa ra tìm kiếm, những người máy không ngừng la hét. Hắc Long đứng yên tại chỗ, quan sát xung quanh. Bất chợt nhìn thấy ngón tay của một người đàn ông đang nằm dưới đất khẽ động đậy, hắn hơi sửng sốt, nhưng lập tức cho rằng mình hoa mắt. Bởi một khi hít phải khói độc, con người dù khỏe mạnh đến mấy cũng bị ngất ít nhất năm, sáu tiếng đồng hồ, không thể tỉnh lại vào lúc này. Nghĩ đến đây, Hắc Long tiếp tục ngấm nhìn đám người máy tí hon.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Sinh vật đồ chơi 2

Cùng lúc ấy, trên cành cây rậm rạp cách đó không xa, Cẩn Tri hỏi Ứng Hàn Thời: “Đối tượng anh đang tìm là ai vậy?”

Ứng Hàn Thời dời mắt về phía ba người đàn ông đang nằm dưới đất: “Lúc chúng ta gặp người khổng lồ, Tiêu Khung Diễn đã đo được một nguồn năng lượng cực lớn, trong khi người máy vừa qua đời nói, năng lượng trong con chip của anh ta đã cạn kiệt.

“Lẽ nào... anh ta nói dối hay sao?”

“Anh ta không biết thân phận của tôi nên khi nói dối, anh ta cũng không ngờ sẽ bị phát hiện.”

Não bộ Cẩn Tri hoạt động rất nhanh. Thảo nào Ứng Hàn Thời không ra mặt nhận đồng lương, thì ra lúc đó anh đã nảy sinh nghi ngờ. Cô bắt giác quay sang người đàn ông, dường như anh lăm mưu mẹo hơn cô tưởng.

Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Sau khi chúng tôi đặt bức xạ năng lượng, người máy Nano liền trở nên nóng nảy, bộp chộp, nhanh chóng bị chúng ta phát hiện. Vì vậy, đối phương sẽ phải có biện pháp ứng phó. Em có nhận thấy, sau khi phát hiện ra người máy Nano, quá trình chúng ta đuổi theo chúng đến hang động rất thuận lợi, tựa như...”

Cẩn Tri giật mình, lập tức tiếp lời: “Chúng ta bị dụ đến đó?”

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Tiếp theo, chúng ta phát hiện ra người máy sắp chết, tìm ra lời giải về truyền thuyết ma quỷ tồn tại ở vùng núi này suốt mấy chục năm, đồng thời được biết con chip sắp cạn kiệt năng lượng. Nếu không ai phát hiện ra điều bất thường, vụ này sẽ kết thúc ở đây.”

“Vì vậy, mọi điều chúng ta nhìn thấy chỉ là một cảnh tượng mà người nào đó đã sắp đặt từ trước?”

“Cũng không hẳn. Người máy đó đúng là dân Đế quốc chúng tôi. Hơn nữa, năng lượng của anh cũng thật sự cạn kiệt.”

“Vậy thì...” Cẩn Tri nghi hoặc.

Ứng Hàn Thời dời mắt về phía xa xa: “Cẩn Tri, những điều Tiêu Khung Diễn giới thiệu về người máy Nano ở hành tinh chúng tôi thật ra vẫn chưa đầy đủ lắm. Bọn họ được chia thành hai loại, người máy chiến đấu và người máy đồ chơi. Ngoài loại tí hon, người máy đồ chơi còn có loại to bằng người bình thường như chúng ta. Trong con mắt người Trái đất, bọn họ tương tự thẳng hệ chuyên mua vui cho thiên hạ.”

Máy liên lạc vang lên tiếng thở dài khe khẽ của Tiêu Khung Diễn. “Bản thể của người máy Nano đồ chơi loại hình lớn rất đẹp.” Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Chức năng biến hình của họ càng hoàn hảo hơn người máy tí hon. Họ có thể biến thành bất cứ vật gì mà họ muốn. Ngoài ra, người máy đồ chơi Nano đều có đặc điểm chung như đom sáng, kiểu ngao, tính tình trẻ con, yếu đuối và thích hớ hênh. Nếu có con chip, hẳn sẽ có sức chiến đấu.”

Nghe anh nói vậy, trong lòng Cẩn Tri sôi sục. Một suy đoán không thể tin nổi dần trở nên rõ ràng trong đầu cô.

“Cẩn Tri, kế hoạch lên núi của chúng ta chỉ có mấy người biết. Hơn nữa, đối phương cũng phải biết trước mấy tiếng đồng hồ mới có thể bố trí một hình bóng hoàn hảo đến thế. Mục đích của hẳn là muốn chúng ta dừng bước ở đây.”

Cẩn Tri chợt nhớ tới dáng vẻ của anh ta khi ngồi trên sườn núi uống rượu và ca hát, nhớ tới thái độ kiên nhẫn và dịu dàng của anh ta với bọn trẻ, nhớ tới chuyện anh ta bế Tiểu Kiệt cúi thấp người cảm ơn cô khi thằng bé được cứu thoát, nhớ tới đôi mắt sáng ngời trên gương mặt bình thường của anh ta. Cô cũng nhớ tới cảnh anh ta ngẩng đầu nhìn bầu trời, cất cao tiếng hát “Khoang tàu vũ trụ của em, phát ra ánh sáng vàng”.

Trong lòng chứa muôn vàn tâm tình phức tạp, cổ họng Cẩn Tri trở nên khô rát, chẳng thể thốt ra lời.

Sắc mặt Ứng Hàn Thời vẫn rất điềm tĩnh, ánh mắt nhìn người đó lộ vẻ ôn hòa. Người đàn ông đang nằm sấp dưới đất từ từ cuộn chặt hai bàn tay. Đám tội phạm vẫn cười nói và bận rộn, không hề để ý đến anh ta. Giấy tiếp theo, anh ta đột nhiên chống tay xuống đất, đứng bật dậy.

Nhanh chóng có kẻ phát giác, há hốc mồm nhìn anh ta. Hắc Long cũng giật mình, gầm một tiếng, mấy tên thuộc hạ lập tức bao vây người đàn ông.

Anh ta lau vết bùn đất trên mặt, chậm rãi ngẩng đầu, đồng thời cất giọng nhẹ nhàng: “Tôi đã mất bao công sức mới xử lý êm xuôi vụ này, không ngờ lại bị các người phá hoại.”

Đám tội phạm ngậy ra, nhất thời không ai dám động thủ. Người đàn ông gơ tay chỉnh lại áo xống, sau đó nhìn thẳng vào bọn chúng, cười khể một tiếng: “Các ngươi đúng là lũ người Trái đất tham lam và ngu xuẩn.”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Biệt danh Tinh Lưu

Để có thể nhìn rõ Cố Tế Sinh, Cần Tri nằm sấp xuống cành cây, còn Ứng Hàn Thời chống một tay trên đầu cô, khiến hai thân thể áp sát.

“Ứng Hàn Thời!” Cô gọi khẽ tên anh. Anh cúi đầu chờ cô nói tiếp.

“Người Trái đất các cô gọi tôi là người ngoài hành tinh... Người Trái đất các người đúng là ngu xuẩn...” Cô lẩm bẩm: “Có phải người ngoài hành tinh các anh mỗi khi bị lộ thân phận đều thẹn quá hóa giận, đến câu thoại cũng na ná như nhau?”

Ứng Hàn Thời mỉm cười. Vừa định lên tiếng, anh đột nhiên phát hiện mình đang ở rất gần Cần Tri. Tai cô ở ngay dưới cằm anh, còn lưng cô cũng chạm vào lồng ngực anh.

Mặt anh dần ửng đỏ, còn đôi mắt vẫn dõi thẳng về phía trước. Anh âm thầm đặt cánh tay còn lại xuống bên cạnh người cô. Như vậy, cô hoàn toàn ở trong lòng anh.

Cần Tri không hề để ý đến người đàn ông sau lưng mà tập trung tinh thần quan sát Cố Tế Sinh ở bên dưới.

Khi Cố Tế Sinh dứt lời, đám tội phạm ngậy ra vài giây rồi bật cười hô hô. Chúng nhìn anh ta như nhìn một tên ngốc.

“Thằng này bị thần kinh rồi, tưởng mình là người ngoài hành tinh cơ đấy.”

“Ôi trời, còn người Trái đất nữa chứ... Ha ha ha!”

Trong bọn chúng, chỉ mình Hắc Long không cười. Hắn liếc qua đám người máy tí hon rồi dừng lại ở Cố Tế Sinh, trong lòng dội lên nỗi bất an. Hắn lập tức đưa mắt ra hiệu cho đàn em. Bọn chúng hiểu ý, từ từ bao vây Cố Tế Sinh. Trong khi đó, Hắc Long lặng lẽ lùi về phía sau, tránh xa đám đông.

Cố Tế Sinh yên lặng nhìn chúng, khóe miệng khẽ nhếch lên. Đúng lúc này, một tên tội phạm ở đằng sau anh ta vung con dao bầu. Cố Tế Sinh không quay đầu, nhanh như chớp tung chân về phía đối phương. Tên đó hét lên một tiếng, bị anh ta đập văng ra xa cả chục mét, cuối cùng đập người vào thân cây rồi rơi xuống đất, nằm bất động.

Cả đám tội phạm, bao gồm cả Hắc Long đều sững sờ. Người bình thường không thể có sức mạnh lớn đến vậy, cho dù là cao thủ võ thuật đi chăng nữa.

Cố Tế Sinh nở nụ cười lạnh lùng: “Đáng sợ không? Còn có chuyện đáng sợ hơn đang chờ các người đấy.”

Đám tội phạm vẫn không hề phản ứng.

Trên chạc cây, Cần Tri không ngờ Cố Tế Sinh lại lợi hại đến thế. Cô bất giác ngoảnh đầu liếc Ứng Hàn Thời. Không biết trong hai người, ai giỏi hơn ai? Trông anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ, chắc lợi hại hơn người đàn ông kia rồi.

Máy liên lạc vang lên thanh âm cảm thán của Tiêu Khung Diễn: “Chắc chắn, quả nhiên là sinh vật đồ chơi chưa từng được huấn luyện, đánh người theo kiểu đơn giản và thô bạo quá đi!”

Lúc này, dưới đất đột nhiên vang lên tiếng kêu kinh hãi. Đám tội phạm tựa hồ bất gặp cảnh tượng đáng sợ, đều quay đầu bỏ chạy.

Cố Tế Sinh vẫn đứng yên một chỗ, nhưng làn da để lộ ra bên ngoài quần áo như mặt, cổ và tay đều xuất hiện những vết rạn nứt chẳng chịt, chớp mắt đã lan rộng ra toàn thân anh ta.

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, Cần Tri trở mắt, ngón tay bấu vào cành cây. Giây tiếp theo, cả người Cố Tế Sinh tan vỡ thành vô số mảnh vụn nhỏ xíu, nhưng chúng vẫn dính vào nhau nên vẫn có thể nhìn thấy đường nét gương mặt anh ta. Khóe miệng anh ta lại cong lên, để lộ nụ cười lạnh lẽo.

Hình dạng của anh ta đột nhiên thay đổi. Những mảnh vụn nhanh chóng tách ra rồi chồng lên cao, thành một vật dài, đầu nhọn và sắc. Các mảnh vụn tựa như hạt nhỏ xoay tròn với tốc độ rất nhanh, phát ra thứ ánh sáng màu trắng bạc.

Đám tội phạm sợ đến mức hồn bay phách tán, chạy tán loạn. Tuy nhiên, dòng hạt đó đã rời khỏi mặt đất, như một mũi tên sắc nhọn lao theo bọn chúng.

Chuyện xảy ra sau đó cũng dễ đoán. Vật thể màu trắng bạc vô cùng linh hoạt, đâm hết tên này đến tên khác. Nhiều tên bị lộn vòng trên không trung rồi va vào thân cây lớn, kêu gào thảm thiết rồi bất tỉnh.

Chỉ trong giây lát, khu vực sườn núi lại trở nên yên tĩnh. Dòng hạt từ từ hạ xuống đất, biến thành Cố Tế Sinh.

Anh ta đứng yên ở đó, đầu cúi thấp, hai tay buông thõng bên người, cũng không biết đang nghĩ gì nhưng đáng vẻ rất cô độc.

“Ha...” Anh ta cười khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Biệt danh Tinh Lưu 2

Cần Tri đang chăm chú theo dõi, bên tai chợt vang lên tiếng Ứng Hàn Thời: “Chúng ta xuống đi!”

“Vâng.”

Anh giơ tay ôm thắt lưng cô. Cô cũng lập tức ôm vai anh theo phản xạ. Cần Tri chợt phát hiện, động tác của Ứng Hàn Thời dường như khác trước. Tuy tư thế vẫn vậy nhưng trước kia anh đều dùng cánh tay “kẹp” người cô một cách cứng nhắc. Có lúc anh không “kẹp” ngang eo, mà là vùng lưng khiến cô rất không thoải mái. Còn bây giờ, anh ôm thắt lưng cô bằng một tay, thậm chí kéo cô vào lòng để cô tựa vào ngực anh. Những lúc như thế, trái tim cô lại đập liên hồi. Ngoài ra, anh không còn đỏ mặt như lúc mới bắt đầu chạm vào cô nữa.

Trong chuyện ôm phụ nữ, hình như anh đã trở nên lão luyện hơn thì phải. Khi ý nghĩ này vụt qua tâm trí Cần Tri, Ứng Hàn Thời đã bế cô nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Nghe tiếng động, Cố Tế Sinh liền quay đầu về phía bọn họ. Ứng Hàn Thời đặt Cần Tri xuống cạnh Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung, hai người đàn ông vẫn đang hôn mê bất tỉnh: “Em ở đây một lúc đi!”

“Vâng.”

Anh tháo đồng hồ liên lạc trên tay đưa cho cô rồi thông thả đi về phía Cố Tế Sinh.

Cần Tri dõi theo bóng lưng anh, tự dưng có dự cảm hai người đàn ông sẽ động thủ.

Cố Tế Sinh mỉm cười: “Tôi đã từng nghĩ ngờ anh.”

Ứng Hàn Thời đứng cách anh ta mấy bước, hai tay chấp sau lưng, sắc mặt không thay đổi.

Cố Tế Sinh quan sát anh vài giây rồi đưa mắt về phía Cần Tri: “Cô ấy cũng giống chúng ta sao?”

“Không.”

Cố Tế Sinh gật đầu: “Tôi cũng đoán không phải. Phụ nữ Diệu Nhật đâu có ngốc nghếch như cô ấy.”

Cần Tri nghe rõ những lời này nên lập tức cất cao giọng: “Ừ, tôi ngốc đấy, ngốc đến mức bày ra nhiều trò mà vẫn bị phát hiện là người ngoài hành tinh.”

Cố Tế Sinh ghen hờn, nhất thời không thốt ra lời. Khóe mắt thấp thoáng nụ cười, Ứng Hàn Thời cất giọng hòa nhã: “Cần Tri, đừng nhạo báng anh ta.”

Sắc mặt Cố Tế Sinh càng u ám hơn. Anh ta “hừ” một tiếng: “Anh có vẻ tin tưởng cô ta nhỉ?”

Hai người im lặng một lúc, Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Diệu Nhật đã rơi, Ngân hà không còn đế quốc.”

Cố Tế Sinh vẫn không lên tiếng. Ứng Hàn Thời lại hỏi: “Người máy vừa qua đời là thế nào với anh vậy?”

Cố Tế Sinh cất giọng biếng nhác: “Cũng chẳng có gì đặc biệt. Chúng tôi cùng lên một chiếc phi thuyền bỏ trốn. Lúc đáp xuống Trái đất, năng lượng của anh ta đã cạn kiệt nên tôi chôn cất anh ta. Hai hôm trước, tôi mới đào xác anh ta lên để diễn kịch cho mọi người xem.”

Anh ta nhướn mày hỏi Ứng Hàn Thời: “Anh đến đây vì con chip đấy à?”

“Đúng vậy.”

Hai người đàn ông bắt đầu đi vào chủ đề chính, Cần Tri dỏng tai lắng nghe. Ai ngờ Cố Tế Sinh đột nhiên biến sắc mặt, cất giọng lạnh nhạt: “Tôi sẽ không bao giờ nhà con chip. Anh muốn đoạt thì cứ thử đi!”

Vừa dứt lời, anh ta liền biến thành dòng hạt có tạo hình mũi nhọn với tốc độ còn nhanh hơn trước đó. Tiếp theo, mũi nhọn phóng về phía Ứng Hàn Thời.

Ứng Hàn Thời nghiêm mặt. Cần Tri cũng giật mình, thanh âm bức tức của Tiêu Khung Diễn ở đầu kia truyền tới: “Chưa nói xong đã xuất chiêu, sinh vật đồ chơi này nóng tính quá đi.”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Ứng Hàn Thời vọt đi như tên bắn, cách xa mấy chục mét. Vật thể màu bạc đâm hụp vào không khí, thuận đà đập vào thân cây. Tuy nhiên, nó nhanh chóng quay đầu, đuổi theo Ứng Hàn Thời.

Ứng Hàn Thời lơ lửng trên không trung, đôi tai nhọn và cái đuôi đã lộ ra ngoài. Thần sắc của anh mang một vẻ thanh lạnh và cứng rắn như lúc đối phó với đám tội phạm hôm trước.

Tiêu Khung Diễn lại cất giọng cảm thán qua máy liên lạc: “Wow! Tiểu Sinh lượn được con chip ghê gớm thật đấy. Sức chiến đấu của anh ta đã đạt đến mức S rồi.”

Cần Tri không hiểu phân cấp của bọn họ nên hỏi nhỏ: “Liệu Ứng Hàn Thời có thể đánh thắng không?”

Tiêu Khung Diễn bật cười: “Tiểu Tri hỏi câu này hơi thừa rồi, cô cứ xem đi là biết ngay ấy mà.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Cố Tế Sinh đã gần đuổi kịp Ứng Hàn Thời. Vật thể màu bạc lại một lần nữa biến hình, tách ra thành vô số mũi tên ánh sáng sắc nhọn lao vun vút về phía anh.

Cần Tri hét lên một tiếng: “Cẩn thận!”

Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời vung một cánh tay, đồng thời lên tiếng: “Xuống đi!”

Một luồng sáng trắng hình trăng lưỡi liềm xuất hiện giữa không trung. Luồng sáng ấy vô cùng chói lọi, khiến Cần Tri không có cách nào nhìn thẳng vào nó. Trong giây lát, luồng sáng lan tỏa như hồ nước, cũng giống sóng xung kích mạnh nhất, lập tức bao phủ lên dòng hạt đó.

“Ồi...” Cần Tri lơ mơ nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Cố Tế Sinh. Ngay sau đó, vật thể thoát khỏi luồng sáng, tựa như bị trọng thương nên đâm thẳng xuống đất.

Màng nhĩ đau buốt, Cần Tri ngẩng đầu nhìn người đàn ông cũng đang từ từ hạ xuống mặt đất. Đúng lúc này, dòng hạt lại nảy lên, quay đầu về dốc núi như muốn chạy trốn.

Tuy nhiên, Ứng Hàn Thời phản ứng rất nhanh. Thân hình anh vọt đi như tia chớp, loáng một cái đã bắt kịp Cố Tế Sinh.

Một tiếng va chạm kịch liệt vang lên, luồng sáng biến mất. Cả người Cố Tế Sinh bị đè vào thân cây, gương mặt anh ta tái nhợt, vết rạn nứt ngoằn ngoèo vẫn chưa tan biến hết.

Ứng Hàn Thời đứng sau, không chế anh ta bằng một tay. Cố Tế Sinh muốn giãy giụa nhưng không thể nhúc nhích.

“Anh đã phục chưa?” Ứng Hàn Thời cất giọng điềm đạm.

Cần Tri thở phào nhẹ nhõm. Lần trước đối phó với đám tội phạm, cô biết anh ra tay nhanh, mạnh và chuẩn xác đến mức nào. Nhưng hôm nay, cô mới được chứng kiến anh tung vũ khí ánh sáng. Vào thời khắc này, anh khống chế Cố Tế Sinh bằng một dáng vẻ uy nghiêm bức người. Tâm trạng của cô có chút phức tạp khi nhìn thấy khía cạnh khác bên trong người đàn ông trầm tĩnh và dịu dàng đó.

“Rốt cuộc anh là ai?” Cố Tế Sinh hỏi.

“Một người sống lưu vong như anh.”

Cố Tế Sinh cười lạnh một tiếng: “Dù có giết tôi, tôi cũng không đưa con chip cho anh. Tôi sẽ không cho phép bất cứ người nào lợi dụng năng lượng của con chip để đạt mục đích của mình.”

Ứng Hàn Thời đột nhiên buông người anh ta rồi lùi lại phía sau một bước. Cố Tế Sinh hơi kinh ngạc, quay đầu về phía anh.

“Tôi chưa từng nói sẽ cướp con chip của anh.” Ứng Hàn Thời từ tốn mở miệng.

Cố Tế Sinh im lặng nhìn anh.

“Tôi đã không còn hứng thú với bất cứ cuộc chiến tranh hay chiến đấu nào.” Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Tôi tìm anh cũng với mục đích bảo vệ con chip. Một khi tôi đã đo ra năng lượng của nó thì người khác cũng có thể làm được. Sức chiến đấu của anh mới đạt đến mức S, nếu chúng đến cướp con chip thì anh sẽ giải quyết ra sao?”

Sắc mặt Cố Tế Sinh đã dịu đi nhiều, anh ta lạnh lùng đáp: “Nếu bọn chúng đến cướp, tôi cũng nhất quyết không giao cho chúng.”

“Nếu chúng đem tính mạng của Nhiếp Sơ Hồng và bọn trẻ uy hiếp anh thì sao?”

Cố Tế Sinh lặng thinh.

“Anh có hai sự lựa chọn.” Ứng Hàn Thời nói: “Một là giao con chip cho tôi giữ, khi nào xác định không còn bất cứ sự uy hiếp nào, anh có thể lấy nó về. Hai là anh đi cùng tôi, tôi sẽ bảo vệ anh lẫn con chip.”

Nghe đến đây, Cẩn Tri bắt giác nhìn Ứng Hàn Thời đắm đắm. Anh đi xa và làm nhiều việc như vậy không phải nhằm mục đích chiếm đoạt con chip có nguồn năng lượng to lớn mà là để bảo vệ người khác. Người đàn ông này đúng là chính trực từ cốt tủy.

Cố Tế Sinh đáp: “Tôi sẽ không rời xa bọn trẻ. Anh bảo mục đích của mình giống tôi, chỉ muốn bảo vệ con chip, không để nó rơi vào tay kẻ xấu. Dựa vào cái gì khiến tôi có thể tin anh, rằng anh không phải là người có mưu đồ đen tối, trực lợi cho bản thân?”

Ứng Hàn Thời còn chưa trả lời, Cẩn Tri đã lên tiếng: “Tế Sinh, anh hãy ngẫm nghĩ lại đi. Nếu muốn đoạt con chip thì anh ấy đã bắt anh nhả ra từ lâu, cần gì phải giúp anh cứu Tiểu Kiệt, còn nói nhiều lời như vậy?”

Cố Tế Sinh liếc cô một cái, nhưng không phản bác.

“Vói danh nghĩa Tinh Luru, xin hãy tin tưởng giao phó cho tôi.”

(Tinh Luru (Star-Drift) có nghĩa là “ngôi sao trôi dạt”)

Cẩn Tri giật mình. Tinh Luru là gì thế?

Cố Tế Sinh sững sờ: “Anh nói... Anh là Tinh Luru ư?”

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu.

“Nhưng Tinh Luru trong truyền thuyết chẳng phải đã chết rồi hay sao?” Cố Tế Sinh tỏ ra không tin.

“Tôi vẫn còn sống.” Anh nói.

Cẩn Tri lặng lẽ quan sát bọn họ. Sắc mặt Cố Tế Sinh vụt qua vô số xúc cảm, cuối cùng anh ta mỉm cười: “Tôi nên sớm đoán ra mới phải. Người bán thú có vũ khí ánh sáng, tốc độ còn nhanh hơn sao băng, ngoài Tinh Luru ra còn ai vào đây nữa.”

Nói đến đây, Cố Tế Sinh đột nhiên quỳ xuống, cất giọng chân thành và nghiêm túc: “Nếu ngài đúng là Tinh Luru thì tôi bằng lòng giao lại con chip cho ngài mà không có bất cứ đòi hỏi nào.”

Cẩn Tri kinh ngạc khi sự việc đột ngột thay đổi. Ứng Hàn Thời vẫn tỏ ra bình thản, tuy nhiên, ánh mắt anh lộ vẻ hòa nhã.

“Tiểu John!” Cẩn Tri gọi anh chàng người máy.

“Tôi đây.”

“Tinh Luru là gì thế?”

“Là biệt hiệu của Boss, sao vậy?”

Câu trả lời này cũng bằng không. Vừa định hỏi tiếp, Cẩn Tri liền nghe thấy thanh âm quen thuộc: “Wow!:

Cẩn Tri liền quay đầu, phát hiện Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung không biết đã ngồi dậy từ bao giờ, đang chăm chú theo dõi Ứng Hàn Thời và Cố Tế Sinh.

Cẩn Tri lập tức lên tiếng: “Các anh tỉnh lại từ lúc nào thế?”

Trang Xung đáp: “Tôi không biết. Tôi bị chấn động một phát nên tỉnh ngay.”

“Chúng tôi tỉnh lại từ lúc Ứng Hàn Thời tung vũ khí ánh sáng.” Nhiếp Sơ Hồng mở miệng.

Cẩn Tri không biết nói gì hơn.

Trên sườn núi cách đó không xa, nghe thấy tiếng nói chuyện, Ứng Hàn Thời và Cố Tế Sinh đồng thời ngoảnh đầu về bên này. Ứng Hàn Thời vẫn để lộ đôi tai nhọn và cái đuôi ve vẩy ở sau lưng, trong khi Cố Tế Sinh vẫn ở tư thế quỳ dưới đất, gương mặt còn vài vết rạn nứt.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thành ý của tôi

Tinh Luru trong truyền thuyết... chẳng phải đã chết rồi hay sao?

Tôi vẫn còn sống.

Với danh nghĩa Tinh Lưu...

Cần Tri nhìn chằm chằm ngon đèn vàng ở góc sân, đến mức thất thần. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung ngồi trên chiếc ghế mây bên cạnh, chẳng ai nói một lời. Chỉ có Tiêu Khung Diễn vui vẻ đi loanh quanh trong sân. Anh ta điềm nhiên xuất hiện ở trường học với lý do: “Hai người đã bị lộ thân phận nên Tiêu John không cần lánh mặt nữa.”

Có lẽ trước đó bị sốc nặng nên Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đều không tỏ ra quá kinh ngạc khi nhìn thấy Tiêu Khung Diễn. Anh ta còn mang theo bánh ga tô tự làm, nhiệt tình chia cho mọi người. Cần Tri liền cầm một miếng. Nhiếp Sơ Hồng nhìn Tiêu Khung Diễn vài giây mới nói lời cảm ơn rồi nhận bánh.

“Liệu có thể ăn không đầy?” Trang Xung hỏi.

Tiêu Khung Diễn “hừ” một tiếng: “Thế thì cậu đừng ăn nữa.”

Trang Xung lập tức cầm một miếng bỏ vào miệng rồi nhìn Tiêu Khung Diễn: “Anh bạn, tôi có thể sờ vào người anh không?”

Tiêu Khung Diễn cười toét miệng: “Tất nhiên có thể! Đúng là người đi cùng Tiểu Tri có khác, chấp nhận sự thật nhanh quá đi.”

Trang Xung nở nụ cười nhàn nhạt.

Trong khi hai người trò chuyện vui vẻ, Cần Tri quay sang Nhiếp Sơ Hồng: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ về những năm qua.”

Cần Tri đưa mắt về phía cánh cửa khép chặt. Ứng Hàn Thời và Cố Tế Sinh đã ở trong đó suốt nửa tiếng đồng hồ. Nào bộ bắt gặp hiện lên hình ảnh anh cúi xuống hôn cô, gương mặt đỏ ửng; hình ảnh anh lơ lửng trên không trung, tay vùng luồng sáng trắng; anh chấp hai tay sau lưng đứng trước Cố Tế Sinh với vẻ mặt ôn hòa.

Cần Tri nhắm mắt. Tại sao cô không thể gạt anh khỏi đầu thế này?

***

Bên trong phòng, Ứng Hàn Thời và Cố Tế Sinh ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn vuông nhỏ. Cố Tế Sinh pha một ấm trà, hai người từ từ thưởng thức, cùng ngắm bầu trời ngoài cửa sổ.

“Ngài đến Trái đất bao lâu rồi?” Cố Tế Sinh hỏi.

“Bốn năm.”

Cố Tế Sinh cười cười: “Còn tôi đã một trăm ba mươi bảy năm rồi.”

Chuyến du hành vượt năm ánh sáng đều cần phải qua “Lỗ sâu vũ trụ” nên có sự sai lệch về thời gian cũng là chuyện bình thường.

(“Lỗ sâu” (Wormhole) là một khái niệm lý thuyết dùng để du hành xuyên không-thời gian bằng cách tạo ra một lối đi tắt xuyên qua hai vùng không gian nằm cách xa nhau trong vũ trụ.)

Ứng Hàn Thời đột nhiên ngắt người. Nếu chuyến du hành của anh cũng xuất hiện sự sai lệch, vậy thì anh đã không có cơ hội gặp Cần Tri. Thì ra, số phận đã định anh và cô sẽ được gặp nhau.

“Ngài Tinh Lưu, không biết ai muốn cướp con chip của tôi?” Cố Tế Sinh hỏi.

“Tôi không rõ. Trước khi hành tinh mẹ bị diệt vong, không chỉ có dân thường thoát nạn mà còn có...”

“Quân nổi loạn.” Cố Tế Sinh tiếp lời: “Đó là một lũ điên khùng. Chúng ta không thể để con chip rơi vào tay chúng.”

“Sao anh có được con chip?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Cố Tế Sinh im lặng, ánh mắt trở nên xa xăm.

Trên thực tế, câu chuyện tương đối đơn giản. Con chip giàu năng lượng tuy quý hiếm nhưng những gia đình giàu có bậc nhất ở Đế quốc Diệu Nhật đều sở hữu nó. Ngoài con chip, họ cũng sở hữu cả sinh vật Nano đồ chơi đẹp đẽ, có giọng hát rung động lòng người là Cố Tế Sinh. Anh ta từng nhìn thấy con chip này trong nhà chủ nhân.

Sau đó, Diệu Nhật xảy ra biến cố. Đám nhà giàu đều lên phi thuyền bỏ chạy. Anh ta cũng được đưa lên một chiếc phi thuyền cùng với tài sản quan trọng khác của chủ nhân. Trong lúc vượt qua dải Ngân hà, chiếc phi thuyền gặp sự cố. Mọi người đều không qua khỏi tai ương, chỉ có anh ta và đám người

máy Nano tí hon là máy nhắn sóng sót, nên rời đi cùng con chip.

Anh ta thích màu tóc đen, da vàng nên sinh sống ở mảnh đất này. Trong một trăm ba mươi bảy năm qua, anh ta từng trải qua thời kỳ phong kiến, dân quốc và xã hội mới, từng trải qua chiến tranh và nghèo đói. Ban đầu, anh ta không mấy thích ứng cuộc sống của người Trái đất nhưng dần dần quên mất mình là người đến từ hành tinh khác.

Cho tới nhiều năm trước, trong một dịp tình cờ, anh ta trở thành giáo viên nông thôn. Hằng ngày ở bên cạnh đám trẻ nghèo khó nhưng trong sáng, thuần khiết, được chúng tin tưởng và dựa dẫm, anh ta đột nhiên cảm thấy, cuộc đời trở nên thú vị và tràn đầy hy vọng. Cứ cách vài năm, anh ta lại thay đổi diện mạo và thân phận để tiếp tục công việc ý nghĩa này.

Chỉ vài câu ngắn gọn, Cố Tế Sinh đã khái quát nửa đời người. Anh ta buông cốc trà, cất giọng chân thành: “Tôi có thể giữ con chip vài ngày không? Hôm nay tuy chúng ta bắt được nhiều tội phạm nhưng Hắc Long đã bỏ trốn nên bọn trẻ vẫn chưa thực sự được an toàn. Tôi cần năng lượng của con chip trong mấy ngày để bảo vệ chúng.”

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Được, chúng tôi cũng sẽ ở lại đây vài ngày. Kỹ năng chiến đấu của anh còn hơi non. Nếu anh muốn, tôi sẽ huấn luyện anh. Sau này, khi nào có thời gian, anh hãy đến thành phố phố Giang tìm tôi. Như vậy trong tương lai, anh sẽ sử dụng năng lượng của con chip càng hiệu quả hơn.”

Cố Tế Sinh hơi bất ngờ, ngữ khí trở nên trịnh trọng: “Ngài quả nhiên là Tinh Lưu vĩ đại luôn chính trực và giàu lòng thương người.”

“Còn một chuyện nữa.” Anh ta đột nhiên đổi đề tài: “Thân phận của tôi đã bị ngài phát giác, nhưng trong số mấy người ở ngoài kia còn một vị vẫn che giấu điều bí mật.”

Sắc mặt Ứng Hàn Thời không thay đổi.

Cố Tế Sinh mỉm cười: “Thì ra ngài đã biết rồi.”

***

Khi cánh cửa mở ra, Cần Tri và hai người đàn ông đều ngẩng đầu. Cố Tế Sinh bình thản bước ra ngoài, còn Ứng Hàn Thời vẫn ngồi bên cửa sổ uống trà.

Cố Tế Sinh đảo mắt một vòng, dừng lại ở Cần Tri rồi liếc sang Nhíp Sơ Hồng. Nhíp Sơ Hồng liền đứng dậy. Hai người đàn ông chẳng nói một lời, người xung quanh đều nhận ra không khí bất thường giữa họ. Ngay cả Tiêu Khung Diễn cũng hết nhìn người này đến người kia, ánh mắt lộ vẻ hiếu kỳ.

“Sơ Hồng, tôi...” Cố Tế Sinh mở miệng trước.

Nhíp Sơ Hồng đột nhiên quay người rời đi. Cố Tế Sinh phảng phất hóa đá trong giây lát.

“Sau này...” Giọng nói trầm trầm của Nhíp Sơ Hồng vọng tới: “Cậu đừng để lộ thân phận thật sự trước mặt người khác.”

“Được thôi.”

“Tôi hơi mệt, ngày mai cậu thay tôi dạy tất cả các tiết đi!”

Cố Tế Sinh nở nụ cười tươi rói: “Tất nhiên không thành vấn đề.”

Nhíp Sơ Hồng cầm mấy chai rượu ở góc tường rồi đi ra ngoài cổng trường: “Chúng ta đi uống rượu thôi.”

Cố Tế Sinh lập tức đi theo anh. Trong sân khôi phục trạng thái yên tĩnh, Tiêu Khung Diễn thì thầm to nhỏ với Trang Xung. Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời đi khỏi phòng, đứng dưới ngọn đèn sáng, nhìn Cần Tri bằng ánh mắt dịu dàng, khiến trái tim cô lồi nhịp.

“Cần Tri, tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Vâng.”

Tiêu Khung Diễn và Trang Xung lập tức đứng lên: “Tôi cũng muốn nghe.”

Ứng Hàn Thời đi đến bên Cần Tri, nắm lấy cổ tay cô: “Chúng ta ra chỗ khác đi!”

Cần Tri ngập ngừng: “Hay là để bọn họ cùng nghe?”

Tiêu Khung Diễn và Trang Xung lộ vẻ vui mừng. Ứng Hàn Thời lặng thinh. Giây tiếp theo, anh đột nhiên ôm lấy thắt lưng cô. Còn chưa kịp phản ứng, Cần Tri đã nghe thấy tiếng gió thổi ù ù bên tai. Khi ngẩng đầu, cô phát hiện ánh đèn chiếu trong sân trường đã ở tít phía xa xa. Anh bế cô lao vào màn đêm như tia chớp. Cần Tri lại tựa mặt vào ngực người đàn ông, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh.

Ứng Hàn Thời đưa cô đến bên bờ suối. Nơi này vô cùng thanh vắng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách. Anh đặt cô xuống đất nhưng không lập tức mở miệng mà hướng ánh mắt lên bầu trời.

Cần Tri đứng bên cạnh, ngắm nhìn dòng suối trong vắt, lấp lánh ánh trắng. Cô nhẹ nhàng khua chân xuống nước, tâm trạng có chút rối bời. Trong khi đó, não bộ của Ứng Hàn Thời đều là hình bóng cô. Anh nhớ tới nụ cười dịu dàng của cô hôm gặp lại trong hang động; nhớ tới lúc băng qua con suối, cô nắm lấy tay anh; nhớ ánh mắt phần nộ và thương xót của cô khi đám người máy tí hon bị kẻ xấu bắt nạt. Anh cũng nhớ tới đôi môi ngọt ngào và mềm mại của cô khi được anh hôn. Anh thậm chí còn chạm vào đầu lưỡi cô. Vào thời khắc đó, dường như cô cũng đáp trả... Vậy mà sau khi tỉnh dậy, cô không hề bận tâm tới nụ hôn ấy, thậm chí còn bảo anh “nghe thoáng một chút”. Nghĩ đến đây, lồng ngực Ứng Hàn Thời hơi tắc nghẽn nhưng cũng chứa đầy cảm xúc dịu dàng.

“Cần Tri, trên thế gian này không ai có thể tùy tiện biết được bí mật của người khác. Em có nguyện vọng gì không?” Anh đột nhiên hỏi.

Bởi vì Ứng Hàn Thời hỏi một câu lấp lửng nên Cần Tri không hiểu ý. Tuy nhiên, cô cho rằng anh ám chỉ đến bí mật của Cố Tế Sinh nên không đề trong lòng. Cô ngẫm nghĩ, bản thân hình như chẳng có nguyện vọng gì. Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh quần bách của anh khi bị cô túm đuôi ngay tại dòng suối này, Cần Tri liền cười tủm tỉm: “Tôi chỉ muốn một lần nữa được sờ đuôi của anh.”

Đây vốn là câu nói đùa, Cần Tri tưởng Ứng Hàn Thời sẽ đỏ mặt, quay đi chỗ khác rồi cất giọng bói rói: “Cần Tri... đừng như vậy mà.”

Tuy nhiên, lần này anh chỉ im lặng. Tựa như phải đưa ra một quyết định khó khăn, anh thở dài một tiếng. Giây tiếp theo, đôi tai nhon và cái đuôi từ từ lộ ra ngoài. Anh quay sang cô, gương mặt đỏ ửng, cái đuôi ngoe nguẩy sau lưng.

Trong lúc Cần Tri còn chưa hết ngỡ ngàng, Ứng Hàn Thời đã giơ tay túm lấy đuôi của mình đưa đến trước mặt cô.

“Cần Tri! Nếu đây là nguyện vọng của em thì tôi xin hứa, từ nay về sau, em có thể sờ vào nó bất cứ lúc nào...” Giọng anh trở nên khàn khàn: “Tôi sẽ không từ chối.”

Cần Tri ngẩn người, lại nghe anh nói tiếp: “Đây là thành ý của tôi đối với em. Liệu em có tin tưởng tôi, nói cho tôi biết bí mật của em hay không?”

Cần Tri hoàn toàn bất động. Cô không lên tiếng, cũng chẳng giơ tay chạm vào đuôi của anh.

Nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô, trong đầu Ứng Hàn Thời bỗng vang lên câu nói của Cố Tế Sinh hồi nãy: “Ban đầu, tôi cũng không phát hiện cô ta có gì lạ thường. Tuy nhiên, lúc người Nano đóng giả làm người không lồ, cô ta rất nhanh chú ý đến phương hướng đó, còn nhiều lần nhắc nhở mọi người. Tôi nghĩ chắc chắn ngài cũng chú ý tới điểm này. Điều càng khiến tôi khẳng định nỗi nghi ngờ là chiếc huy hiệu hoa mai đánh dấu đường đi. Chắc ngài cũng biết khả năng mô phỏng của người Nano là tuyệt hảo. Ngay cả Trang Xung cũng chẳng nhận ra, vậy mà cô ta nói chiếc huy hiệu có điểm khác biệt. Lẽ nào cô ta biết trước, huy hiệu là do người Nano biến thành hay sao?”

Ngoài ra, lúc chúng tôi đi tìm Tiểu Kiệt cũng đều do cô ta dẫn đường. Cô ta cũng chính là người phát hiện ra dấu vết của kẻ xấu. Sau khi phát hiện ra điều này, tôi đã đổi chiều bán đồ, mới biết cô ta đi đường thẳng, khiến chúng tôi có thể tìm thấy Tiểu Kiệt trong khoảng thời gian nhanh nhất. Chẳng lẽ cô ta biết Tiểu Kiệt đang ở đâu? Ngài Tinh Lưu, tôi xin mạo muội hỏi một câu, rốt cuộc người phụ nữ Trái đất mà ngài yêu mến đang che giấu bí mật gì?”

Thật ra, những điều Cố Tế Sinh đề cập, Ứng Hàn Thời đều chú ý tới. Không chỉ có vậy, khi Hắc Long dẫn đàn em lên núi, Cần Tri cũng lập tức phát giác trong rừng cây đường như có bóng người.

Trên thực tế, lúc bấy giờ, đám Hắc Long đang ở cách xa bọn họ mấy cây số, mắt thường không thể nhìn thấy mà chỉ có thị lực đặc biệt của anh và hệ thống theo dõi của Tiêu Khung Diễn mới nhận ra điều đó.

Buổi đêm yên tĩnh. Cần Tri cúi thấp đầu, im lặng hồi lâu. Ứng Hàn Thời một tay chấp sau lưng, một tay nắm lấy cái đuôi, nhìn cô đắm đắm. Dòng suối hiền hòa vẫn lững lờ chảy dưới chân họ.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Bí mật của cô ấy

Khi ngẩng đầu, Cần Tri liền bắt gặp đôi mắt còn đen hơn cả màn đêm của Ứng Hàn Thời. Cô khẽ thì thầm: “Cộng thêm đôi tai nữa, tôi có thể sờ nó bất cứ lúc nào.”

Anh im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Được thôi.”

Cần Tri mỉm cười, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Từ lúc hiểu chuyện, cô đã giữ một bí mật động trời liên quan đến bản thân. Hồi còn sống, mẹ cô là người duy nhất biết bí mật này. Bà từng nói với cô: “Nếu ông trời đã cho con thứ khác người, thì con hãy chấp nhận và bảo vệ nó. Mọi chuyện trong cuộc đời thực ra cũng chẳng có gì to tát.”

Bây giờ, cô sẽ phá lệ, tiết lộ bí mật với người thứ hai. Tuy nhiên, trong lòng cô không hề có một chút ngại ngùng.

“Xin anh hãy giữ bí mật.” Cô nương mảy nhìn Ứng Hàn Thời: “Bởi vì em chưa từng nói với người nào khác.”

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu. Giấy tiếp theo, anh đột nhiên kéo cô vào lòng. Cẩn Tri còn chưa kịp phản ứng, anh đã đưa cô nhảy lên đỉnh núi. Chứng kiến rừng cây vùn vụt lướt qua dưới chân, cô chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, vô thức ôm anh càng chặt hơn.

Hai người đáp xuống đỉnh núi cao nhất, đằng sau là bầu trời cao lồng lộng, phía trước là vực sâu ngàn trượng. Cả dải núi Y Lam tựa như đều ở dưới chân họ.

Ứng Hàn Thời đi đến một cái cây lớn mới thả Cẩn Tri xuống đất. Cô tỏ ra nghi hoặc: “Tại sao lại đưa em lên đây?”

Anh chống tay vào thân cây bên cạnh cô, thân hình cao lớn che mắt nửa vầng trăng. Sau đó, anh cúi đầu, đôi tai nhọn từ từ tiến lại gần.

“Em có thể tiết lộ rồi. Ở đây chắc chắn không ai nghe thấy.”

Cẩn Tri: “Hà?” Nửa đêm anh đưa cô lên tận đỉnh núi cao chỉ để nghe bí mật hay sao?

Vào thời khắc này, bất kể là đôi tai thú hay cái đuôi ở sau lưng anh đều nhắc nhở cô, đây là người ngoài hành tinh. Nhưng anh đang gần cô như vậy, cô chỉ cần hơi nhướn người là có thể chạm môi vào má anh.

Tim Cẩn Tri đập thình thịch trong lồng ngực: “Ứng Hàn Thời, thật ra em...”

Đúng lúc này, máy liên lạc bỗng ngưng reo vang, giọng nói có chút nặng nề của Tiêu Khung Diễn truyền tới: “Boss, anh phải quay về ngay.”

“Chuyện gì vậy?”

Ngữ khí của Tiêu Khung Diễn càng ừ ừ hơn: “Bọn chúng đến rồi.”

Tín hiệu cắt đứt, Ứng Hàn Thời nắm lấy cổ tay cô.

“Bọn chúng là ai?” Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời không trả lời. Trong đầu anh đột nhiên vụt qua nhiều hình ảnh: bầu trời lửa đạn rực cháy, từng đoàn máy bay chiến đấu dày đặc lao về phía trước, lô cốt vũ trụ tiến hành bước nhảy không gian rời khỏi Ngân hà, từng gương mặt lạnh lùng và quyết tâm, những người lính trẻ tuổi trăm mặc và kiên định... cuối cùng là hình ảnh Diệu Nhật rơi xuống khoảng tăm tối.

***

Trong trường học, Tiêu Khung Diễn lặng lẽ quan sát năm người đàn ông không biết chui từ đâu ra đang đứng trên bãi đất trống bên ngoài. Anh ta “hừ” một tiếng.

Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh đã quay về, nhưng toàn thân đầy mùi rượu, mặt đỏ bừng bừng. Cố Tế Sinh gục xuống một chiếc ghế mây bất động. Nhiếp Sơ Hồng đỡ hơn một chút, ánh mắt vẫn còn tỉnh táo. Anh hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

Tiêu Khung Diễn đang hết sức bận rộn. Anh ta đã đỡ đồ trên xe việt dã vào trường học. Bây giờ, anh ta đang chuyển cỗ máy màu bạc giống khẩu súng liên thanh ra cổng trường, sau đó ngồi xồm lấp đặt.

“Đó là tàn quân nổi loạn, tương tự đội quân vũ trang chống chính phủ ở Trái đất. Chắc mọi người cũng để ý, má bên trái bọn chúng đều khắc dấu chữ thập. Đó là tượng trưng cho niềm tin bất diệt của quân nổi loạn. Chúng rất tuân thủ điều này nên không thể nhầm lẫn.”

Trang Xung và Nhiếp Sơ Hồng đều đi tới cửa ra vào, quan sát bên ngoài. Năm người đàn ông đều cao lớn, lực lưỡng, mặc áo sơ mi màu bạc và quần đen, nhìn qua cũng đoán ra là quân nhân. Trong số đó có ba gương mặt người châu Á, hai gương mặt giống người phương Tây, chỉ là nước da màu đồng chứ không trắng trẻo. Ánh mắt chúng không có bất cứ biểu cảm nào, chỉ nhìn chằm chằm về phía cánh cổng. Trên má mỗi người đều có hình chữ thập màu đen to bằng đầu ngón tay cái.

Trang Xung lên tiếng: “Hôm nay tôi đã gặp tám người ngoài hành tinh tất cả.” Khóe miệng anh ta cười cười.

Chẳng ai đáp lời, Tiêu Khung Diễn đứng lên: “Các vị cứ yên tâm đi. Bốn cỗ pháo quang tử đã chuẩn bị xong rồi. Mỗi cỗ pháo trấn giữ một phương nên chúng muốn xâm nhập cũng không phải dễ dàng. Tiểu John có thể tạm thời chiến đấu trong lúc chờ Boss trở về.”

Mọi người không hiểu “pháo quang tử” mà anh ta nhắc tới là thứ gì, nhưng đều cho rằng đây là vũ khí lợi hại của người ngoài hành tinh, bằng không, Tiêu Khung Diễn cũng chẳng ung dung như vậy.

Tiêu Khung Diễn ngồi xuống cạnh mọi người, chớp chớp mắt: “Thật ra, quân nổi loạn là một sự tồn tại khó lý giải. Đế quốc vốn rất tốt, vậy mà bọn chúng suốt ngày đòi tự do, dân chủ và hòa bình, còn thu hút không ít người nhập hội. Tiểu John từng đến mấy hành tinh nhỏ mà chúng thống trị. Tôi thấy cuộc sống của người dân ở đó không hề tự do, cũng chẳng hạnh phúc.

“Lấy đâu ra tự do và dân chủ thật sự? Tất cả chỉ vì lợi ích riêng mà thôi.” Cố Tế Sinh lên tiếng.

Mọi người đều im lặng. Vài giây sau, Trang Xung hỏi: “Bọn họ đến cướp con chip phải không?”

Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Đúng thế. Tuy nhờ con chip, sức chiến đấu của Tiểu Sinh đã đạt đến mức S nhưng anh ta chẳng có kỹ năng gì cả.”

Cố Tế Sinh liếc Tiêu Khung Diễn một cái. Anh chàng người máy nói tiếp: “Điều này chẳng khác nào một đứa trẻ yếu ớt đang giữ một miếng thịt tươi ngon, ai mà không muốn tranh cướp cơ chứ? Hơn nữa, nằm tên ở ngoài kia trông cũng không phải hạng tầm thường.”

“Cứ để chúng thử xem sao!” Cố Tế Sinh cất giọng lạnh lùng.

Tiêu Khung Diễn trừng mắt với anh ta: “Người Nano, anh đừng có mạnh động như vậy. Thật ra, Boss nhà tôi đã sớm dự liệu nên đang đợi bọn chúng tìm đến. Mọi người cứ yên tâm đi!”

“Đợi ư?” Trang Xung hỏi.

Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Đúng thế. Trong nhiều tình huống, sách lược của Boss là chờ địch tự tìm đến. Những người đàn ông có thực lực mạnh đều vậy cả. Tất nhiên, đám tàn quân nổi loạn không biết ngài Tinh Lưu đang ở đây. Bằng không, làm sao chúng chỉ cứ có nằm tên để rồi chui đầu vào rọ? Tôi thật sự cảm thấy bị ai thay chúng.”

Nghे anh ta nói vậy, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm lạnh lùng: “Chúng tôi muốn Cố Tế Sinh.”

Cố Tế Sinh đứng dậy, khoe miệng nhếch lên. Đôi chân anh ta bắt đầu tan ra thành những hạt nhỏ rồi nhanh chóng lan ra toàn thân.

“Đã bảo đừng có mạnh động mà!” Tiêu Khung Diễn đập mạnh vào cái đầu vẫn còn chưa kịp tan biến của anh ta một phát. Có lẽ bị đau nên Cố Tế Sinh lại khôi phục nguyên hình, trừng mắt với anh chàng người máy. Không đợi đối phương mở miệng, Tiêu Khung Diễn đã cất giọng nghiêm nghị: “Chúng đã không dám xông bừa vào đây thì chúng ta cũng đừng mạnh động, đợi Boss về rồi tính sau.”

Nhiếp Sơ Hồng vỗ vai Cố Tế Sinh: “Anh ta nói đúng đấy.”

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Trang Xung hỏi.

Tiêu Khung Diễn đảo tròn mắt, nói nhỏ: “Tôi có cách.” Sau đó, anh ta lại cất cao giọng: “Xin quý khách đợi một lát, Cố Tế Sinh đang tắm, chưa mặc quần áo. Các anh đừng vào đây.”

Nói xong, anh ta lấy chiếc di động đang để trên bàn của Trang Xung, ngón tay kim loại lướt trên màn hình, ca khúc “Tôi thích tắm táp” của Phạm Hiểu Tuyên lập tức vang lên.

Trang Xung mỉm cười: “Anh bạn cơ trí thật đấy.”

Nghе câu trả lời và tiếng nhạc, năm người đàn ông bên ngoài hơi ngậy ra rồi đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, chúng rút khẩu súng dài màu trắng bạc từ tay áo rồi chậm rãi tiến về phía cửa ra vào.

***

Ứng Hàn Thời ôm Cận Tri nhẹ nhàng đáp xuống sân trường. Tiêu Khung Diễn và ba người đàn ông lập tức quay về phía họ. Ứng Hàn Thời buông người Cận Tri, nói nhỏ: “Em cứ ở đây, có gì chúng ta nói chuyện sau.”

Cận Tri gật đầu. Ứng Hàn Thời vừa đi ra cổng vừa lên tiếng: “Mọi người cứ ở yên trong này, đừng ra ngoài. Tiêu Khung Diễn hãy bảo vệ mọi người, bốn khẩu pháo quang tử đủ để chú đối phó một tiểu đội.”

“Vâng.”

Cố Tế Sinh lập tức đứng dậy: “Tôi đi cùng anh.”

Ứng Hàn Thời dừng bước, quay người về phía anh ta: “Anh hãy ở lại đây.”

Cố Tế Sinh cười nhạt: “Ít ra sức chiến đấu của tôi cũng ở mức S, bọn chúng mới là người cần được bảo vệ. Tôi có thể giúp anh tiêu diệt một hai tên.”

“Đây là trách nhiệm của một người lính. Dân thường không phải gánh vác nghĩa vụ trừ khi chúng tôi chết trong cuộc chiến.”

Nói xong, Ứng Hàn Thời đẩy cửa đi ra ngoài.

Năm người đàn ông lạ mặt đều đổ dồn ánh mắt vào anh. Bọn họ lần theo tín hiệu của năng lượng con chip nên mới tìm đến đây. Trước đó, họ đã tiến hành điều tra, biết được trên chiếc phi thuyền rơi ở gần khu vực này có một người Nano. Người Nano có thể tùy ý thay đổi diện mạo nên dù người đàn ông trẻ trước mặt không giống với tư liệu họ có trong tay, một tên vẫn mở miệng hỏi: “Người là Cố Tế Sinh phải không?”

Ứng Hàn Thời bình thản đáp: “Tôi không phải.”

Năm người nhất thời im lặng. Giọng nói ôn hòa của anh lại tiếp tục vang lên: “Năm 347 theo lịch Đế quốc, cũng là năm thứ bảy của cuộc chiến, bởi vì

quân nổi loạn giết vô số dân thường nên Bộ quân sự đã đưa ra lệnh tử hình vĩnh viễn không thu hồi với toàn bộ thành viên.”

Anh đột nhiên rút đôi găng tay trắng từ túi quần ra, thông thả đeo vào rồi lại chấp tay ra sau lưng: “Tuy Đế quốc đã diệt vong nhưng mệnh lệnh này vẫn còn hiệu lực.”

Năm người đàn ông sững sờ, một tên hét lớn: “Rốt cuộc ngươi là ai hả?”

Trong sân trường, Cẩn Tri lặng lẽ dõi theo bóng dáng người đàn ông. Vào thời khắc này, nhất cử nhất động của anh có một vẻ lạnh lẽo và uy nghiêm hiếm thấy, nhưng sao trong lòng cô lại dâng trào nỗi xót xa khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bí mật của cô ấy 2

Ứng Hàn Thời đột nhiên bật người lên cao, loáng một cái đã nhảy xuống khu đồng ruộng bên dưới trường học.

“Lại đây!” Anh nói.

Năm người đàn ông biến sắc mặt, nhanh chóng đuổi theo anh. Tuy nhiên, tốc độ của bọn họ không bằng Ứng Hàn Thời.

“Sắp bắt đầu rồi!” Tiêu Khung Diễn cất giọng hưng phấn: “Tiểu Tri, cô hãy xem Boss giải quyết lũ khốn này bằng cách nào nhé.”

Cẩn Tri mỉm cười. Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên xuất hiện tia la de loang loáng. Năm người đàn ông bao vây Ứng Hàn Thời, nhả đạn về phía anh.

Vào thời khắc đó, anh vụt đi với tốc độ mắt thường không thể nhìn rõ. Giấy tiếp theo, một tên phát ra tiếng kêu đau đớn, Ứng Hàn Thời đã kẹp cổ họng hắn. Sau đó, anh ném người hắn văng xa mấy chục mét, đập vào thân cây rồi rơi xuống đất.

Bốn tên còn lại giật mình, lập tức nhả đạn về phía anh. Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, để lộ đôi tai thú và cái đuôi dài. Anh vung tay một đường trên không trung, vũ khí ánh sáng hình trăng lưỡi liềm lại xuất hiện, chiếu sáng cả khu đồng ruộng. Khi anh quét vũ khí về phía đối phương, bọn họ đều bắn ra xa, gục ngã xuống đất. Ánh sáng vụt tắt, Ứng Hàn Thời thông thả đi tới chỗ bọn họ.

Trong sân trường, Tiêu Khung Diễn quay sang Cố Tế Sinh: “Lần trước độ sức với anh, Boss chỉ dùng một phần lực của vũ khí. Lần này, ít nhất Boss cũng dùng đến ba phần, bọn chúng không chết chắc cũng bị thương.”

Cố Tế Sinh nheo mắt, khoe miệng nhếch lên.

Trong bốn người đàn ông vừa bị vũ khí ánh sáng hạ gục, chỉ có hai người loạng choạng đứng lên.

“Ngài là Tinh Lưu ư?” Một tên kinh ngạc mở miệng.

“Sĩ quan chỉ huy Tinh Lưu vẫn chưa chết?” Tên còn lại tỏ ra hoảng sợ. Sau đó, cả hai lao như bay về phía cánh rừng.

Ứng Hàn Thời lập tức đuổi theo. Khu đồng ruộng trở lại trạng thái yên tĩnh. Mấy phút sau vẫn không thấy bóng dáng anh.

Cẩn Tri lẩm bẩm: “Sĩ quan chỉ huy Tinh Lưu? Đây là thân phận của Ứng Hàn Thời ư?”

Cố Tế Sinh liếc cô một cái: “Tinh Lưu là sĩ quan chỉ huy cấp bậc cao nhất của hạm đội Phụng Hoàng, một trong ba hạm đội lớn của Đế quốc. Ngài ấy cũng là Nguyên soái trẻ nhất Đế quốc, thống lĩnh mười bảy chiếc lô cốt vũ trụ, hơn ba nghìn máy bay chiến đấu, khoảng hai trăm ngàn quân nhân. Ngài ấy được coi là ngôi sao không bao giờ rơi của Đế quốc. Cô thân thiết với ngài ấy lâu như vậy mà không biết sao?”

Cẩn Tri im lặng một lúc mới trả lời: “Tôi và anh ấy không thân lắm.”

Cố Tế Sinh chỉ cười cười.

Lúc này, trên bầu trời phía khu rừng đột nhiên vụt qua tia sáng trắng rồi biến mất trong màn đêm. Tiêu Khung Diễn giải thích: “Chắc là máy bay chiến đấu của tàn quân nổi loạn. Chúng giấu kỹ thật đấy, nhưng thế nào Boss cũng đuổi theo đến hang ổ của chúng, tiêu diệt tận gốc cho mà xem. Chúng ta có thể nghỉ ngơi được rồi.”

Về mặt anh ta rất nhẹ nhõm nhưng những người khác vẫn quan tâm đến Ứng Hàn Thời nên không ai nhúc nhích.

Đúng lúc này, Cố Tế Sinh bỗng dừng biến sắc mặt, nhìn chằm chằm ra ngoài. Trên con đường đất nhỏ cách ngôi trường không xa thấp thoáng một bóng người. Đó chính là Hắc Long.

Thân hình cao lớn của hắn hiện rõ dưới ánh trăng, áo sơ mi rách tả tơi, gương mặt tuy vẫn dữ tợn nhưng có phần hốc hác chứ không còn ngạo nghễ như ngày nào. Khi hắn lại gần một đoạn, mọi người mới nhìn rõ hắn đang kẹp một đứa bé. Cách mười mấy mét, Hắc Long dừng lại, nở nụ cười hiểm độc.

“Tiểu Kiệt!” Cố Tế Sinh và Nhiếp Sơ Hồng đồng thanh hét lớn.

“Hahaha...” Hắc Long bật cười ha hả. Hắn cầm một con dao kề vào cổ Tiểu Kiệt. Còn thằng bé nhắm nghiền hai mắt, gương mặt tái nhợt, không biết sống chết thế nào.

“Tiểu Kiệt! Tiểu Kiệt!” Một thanh âm thê lương từ phía xa vọng tới. Đó là thím Tôn, bà nội của Tiểu Kiệt. Đầu tóc thím rũ rượi, trên người có vết máu loang lổ, chân bước lảo đảo, tựa như vừa bị đánh đập. Thím vừa khóc vừa hét lớn: “Mau trả cháu nội cho tôi!”

“Bà già câm miệng!” Hắc Long gầm lên một tiếng. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm Cố Tế Sinh: “Súng la de, người ngoài hành tinh... Hahaha, tao thấy hết rồi. Tao cóc sợ trời đất, chẳng sợ ma quỷ lẫn lũ người ngoài hành tinh chúng mày. Mau đưa hết đám người máy nhỏ cho tao, bằng không tao sẽ đâm chết thằng học sinh của mày bây giờ.”

Mọi người biến sắc mặt. Nhiếp Sơ Hồng lập tức đi lấy khẩu súng tự tạo, nhắm thẳng vào Hắc Long: “Đừng có động đây, nếu không tôi sẽ nổ súng.” Trang Xung cũng lạng lẹ sờ vào con dao trong túi quần.

Cần Tri nhìn chằm chằm Hắc Long, ánh mắt không có bất cứ cảm xúc nào.

Sau khi về đến trường học, Cố Tế Sinh đã ra lệnh cho đám người máy tí hon ở trong phòng anh ta. Vào thời khắc này, nghe thấy lời đe dọa của đối phương, đám người máy tỏ ra hoang mang và sợ hãi. Chúng chạy hết ra ngoài, trốn sau lưng Cố Tế Sinh, đồng thời đổi mặt về phía Hắc Long.

“Có tôi ở đây, đừng sợ.” Cố Tế Sinh cúi xuống vỗ về chúng.

Đám người máy tí hon gật đầu. Cố Tế Sinh cất giọng lạnh lùng: “Mọi người ở lại đây, để tôi đi cứu Tiểu Kiệt. Hắn sẽ không làm thằng bé bị thương được đâu.”

Nhiếp Sơ Hồng gật đầu: “Cậu hãy cẩn thận.” Trang Xung và Tiêu Khung Diễn không ngăn cản, bởi trong lúc Ứng Hàn Thời vắng mặt, cũng chỉ anh ta mới có thể cứu Tiểu Kiệt.

Cố Tế Sinh vừa tiến lên một bước, Hắc Long liền biến sắc mặt. Hắn lập tức cất giọng lạnh lùng: “Tên quái vật kia, đừng có lại gần, bằng không tao sẽ đâm chết thằng nhóc này.”

Cố Tế Sinh nở nụ cười chế nhạo: “Vậy sao? Để xem con dao của mày nhanh hay là tao nhanh hơn.”

Anh ta vừa định cất bước, cổ tay đột nhiên bị nắm chặt. Cố Tế Sinh ngoảnh đầu, phát hiện Cần Tri đang nhìn mình đăm đăm.

Bình thường, người phụ nữ này lúc nào cũng điềm tĩnh. Nhưng vào thời khắc này, gương mặt cô nhợt nhạt, khóe mắt hơi ươn ướt.

Cô... vừa khóc sao? Cố Tế Sinh kinh ngạc. Ba người còn lại cũng chú ý đến hành động của Cần Tri, Trang Xung ghé sát tai cô hỏi nhỏ: “Cô làm sao vậy?”

Cần Tri không trả lời, chỉ nhìn Cố Tế Sinh.

“Anh không thể đi.” Cuối cùng, cô cũng lên tiếng: “Vừa rồi Ứng Hàn Thời có nói, chúng ta cứ ở trong này, ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm. Trang Xung, mau gọi điện báo cảnh sát. Tiêu Khung Diễn, anh hãy đưa bản đồ và trang bị có sẵn ra đây, tôi sẽ nghĩ cách khác.”

Cố Tế Sinh chau mày: “Cô làm sao thế? Tôi thừa sức đối phó với một mình Hắc Long, sẽ không gặp nguy hiểm.” Nói xong, anh ta liền giằng khỏi tay cô.

“Anh không thể đi!” Cần Tri đột nhiên hét lớn, lại một lần nữa túm tay anh ta.

Bởi vì cô chưa từng kích động như vậy nên mọi người đều giật mình. Cố Tế Sinh nhẹ nhàng mở miệng: “Cần Tri, tuy không biết lý do gì khiến cô tỏ thái độ kiên quyết như vậy nhưng cô không nhìn thấy vết máu trên cổ Tiểu Kiệt sao? Thằng bé không thể đợi cảnh sát đến cứu, cũng không thể đợi cô nghĩ cách. Cô mau bỏ tay ra đi!”

Nói xong, anh ta hất mạnh tay, khiến Cần Tri loạng choạng suýt ngã. Sau đó, anh ta quay người đi ra ngoài.

Máu trên toàn thân phảng phất sôi sục, nước mắt không thể kiềm chế, chảy dài xuống gò má, cô cất giọng run run: “Cố Tế Sinh, anh không thể đi. Bởi nếu đi bây giờ, anh sẽ chết đó.”

Cố Tế Sinh lập tức dừng bước. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung vô cùng kinh ngạc, Tiêu Khung Diễn thất thanh: “Tiểu Tri, cô nói gì...”

Cố Tế Sinh quay đầu hỏi: “Cô nói gì thế?”

Cần Tri nhìn thẳng vào anh ta: “Nếu không nghe tôi, anh sẽ mất mạng.”

Cố Tế Sinh biến sắc mặt: “Làm sao cô biết được?”

Cần Tri im lặng vài giây rồi nói nhỏ: “Bởi vì... tôi đã nhìn thấy. Tế Sinh, tôi có thể nhìn thấy tương lai.”

***

Mỗi con người đều có những bí mật riêng. Có thể phát hiện ra bí mật về trí tuệ nhân tạo ở thư viện là bởi vì tôi đã sớm nhìn thấy cảnh khói đen mờ mịt ở thư viện. Trong giấc mơ, tôi cũng nhìn thấy một người đàn ông đến nơi tắm tối của mình. Có thể cứu Tiểu Kiệt là do tôi đã biết trước đường đi của đối phương. Tôi nhìn thấy hình bóng người không lồ, người Nano biến thành chiếc huy hiệu hoa mai, thấy Hắc Long dẫn đàn em lên núi. Tôi luôn nhìn thấy những hình ảnh tương lai vụn vặt, nhưng không có cách nào kiểm soát và thay đổi, nên chỉ có thể âm thầm lợi dụng nó. Đây chính là bí mật sâu kín của cuộc đời tôi.

Ngoài ra, tôi cũng nhìn thấy, vài phút sau, anh sẽ nằm dưới đất, bị thanh kiếm ánh sáng đâm xuyên qua đầu và xé đôi lồng ngực, vô số hạt Nano tan ra. Tôi không thể tưởng tượng nổi, anh bị tấn công kiểu gì mới thành ra bộ dạng đó. Đừng đi, Cố Tế Sinh!

Nửa cuộc đời anh đã sống như người Trái đất, mỗi ngày vui vẻ cùng bọn trẻ. Xin anh đừng đi, đừng đâm đầu vào chỗ chết!

Tôi phải ngăn anh bằng được. Bởi vì, những điều tôi linh cảm chưa sai bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ánh trăng tàn khốc

Hai, ba giờ sáng, màn đêm mù mịt. Ứng Hàn Thời quan sát bầu trời và dải núi trùng trùng điệp điệp ở bên dưới qua cửa kính khoang máy bay. Cạnh chân anh là hai người đàn ông ban nãy giờ đang nằm bất động. Đúng như anh dự liệu, chúng chạy vào rừng là để lên chiếc máy bay chiến đấu nhỏ bỏ trốn. Đối với người Trái đất, loại máy bay này thực ra cũng chỉ là một ngôi sao băng hay tia chớp vụt qua bầu trời mà thôi.

Ứng Hàn Thời nhanh chóng hạ gục đối phương rồi lên máy bay của chúng, thiết lập lịch trình tự động quay về điểm xuất phát. Căn cứ vào bản đồ GPS, anh đã sắp đến gần hang ổ của chúng.

Địa thế ngày càng hiểm trở và hoang vu, bốn bề đều là vực sâu dựng đứng. Nơi này có lẽ nhiều năm cũng chưa ai đặt chân tới.

Cách mực tiêu năm cây số, Ứng Hàn Thời điều khiển máy bay rời khỏi quỹ đạo đã định, đổ xuống một hẻm núi. Sau đó, anh lặng lẽ tiến vào màn đêm.

***

Đây là một ngọn núi rất cao, một bên là vực sâu vạn trượng, dưới là dòng sông cuộn cuộn. Nhìn từ phía xa xa, ngọn núi như một người khổng lồ đen sì. Trên vách núi dốc đứng có mấy hang động, bất cứ ai nhìn vào cũng dễ liên tưởng đến quan tài treo của người xưa.

Nếu đi vào sâu bên trong hang động, ta sẽ phát hiện phía trước rộng mở, có một khoảng trống bằng phẳng, đầy dấu vết được bàn tay con người sửa sang.

Mười chiếc máy bay chiến đấu đen sì lặng lẽ đậu ở đó. Càng vào sâu bên trong càng có cảm giác quả núi này đã bị đục rỗng ruột. Vách đá có một hàng cửa ra vào, mấy cánh cửa mở toang. Trong mỗi gian xuất hiện một, hai người đàn ông trẻ tuổi. Họ đều mặc quân phục màu đen, ngực trái thêu hình chữ thập màu đỏ, tổng cộng cũng hơn ba mươi người.

Nơi sâu nhất của hang động cũng có một cánh cửa, một người đàn ông mặc bộ đồ tương tự đang đứng ở bên trong. Vách đá trước mặt anh ta đã bị khoét một lỗ hổng, chèn một tấm kính Nano màu đen làm cửa sổ. Anh ta đang ngẩng đầu ngắm sao trời qua tấm kính.

Một thanh niên đi vào: “Báo cáo ngài chỉ huy!”

Người đàn ông quay đầu. Anh ta ngoài ba mươi tuổi, tóc đen, mắt đen nhưng các nét lại giống người phương Tây. Trên gò má anh ta xăm hình chữ thập nhỏ.

“Nói đi!” Anh ta cất giọng trầm trầm.

“Ngài chỉ huy, đội truy kích số Ba vẫn chưa quay về, liên lạc bị cắt đứt.”

Người đàn ông cúi xuống, chậm rãi rút đôi găng màu trắng, nắm trong tay một lúc rồi đeo vào.

“Tôi biết rồi.” Anh ta quay người, lại dõi mắt lên bầu trời, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Ứng Hàn Thời đứng bên ngoài một cửa động, lặng lẽ mắt hút trong bóng tối.

***

Trên núi Y Lam, Cẩn Tri lại một lần nữa túm lấy cánh tay Cố Tế Sinh: “Anh đừng đi! Chúng ta sẽ nghĩ cách khác.” Đầu óc xoay chuyển rất nhanh, cô quay sang hỏi Trang Xung: “Cung tên của anh có thể bắn trúng Hắc Long không?”

Tuy bình thường Trang Xung bách phát bách trúng nhưng chưa bao giờ bắn người nên nhất thời do dự. Cố Tế Sinh lặng lẽ nhìn Cẩn Tri, ánh mắt trở nên ôn hòa.

“A...” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng thét của trẻ em. Tiểu Kiệt không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, bụng chảy đầy máu, sắc mặt vô cùng đau đớn. Hắc Long đưa con dao dính đầy máu từ dưới bụng lên cổ Tiểu Kiệt, miệng nở nụ cười thâm hiểm.

“Đừng có lảng tránh nữa!” Hấn gầm lên: “Lập tức giao đám người máy nhỏ cho tao. Chậm một phút, tao sẽ đâm thẳng vào đây một nhát. Chúng mày nghĩ, nó có thể chịu được mấy nhát dao?”

“Đề tôi!” Tiêu Khung Diễn nổi giận, rút một khẩu súng la-de từ túi đồ nghề ra: “Boss sợ chúng dùng quý kẻ ‘điều hổ ly sơn’ nên mới hạ lệnh, các vị không thể ra ngoài mà phải ở trong tầm bảo vệ của pháo quang tử. Riêng tôi có thể đi.” Anh ta quay sang Cẩn Tri: “Tiểu Tri, cô thử xem liệu tôi có chết không?”

Tiêu Khung Diễn có lẽ là người đầu tiên “tiêu hóa” sự thật Cẩn Tri có khả năng nhìn thấy tương lai. Rõ ràng đang nhắc đến chuyện sống chết của mình mà anh ta vẫn chớp chớp đôi mắt, tỏ ra rất hiếu kỳ.

Cẩn Tri còn chưa trả lời, Cố Tế Sinh đã cất giọng lạnh lùng: “Anh có nhanh bằng con dao của hấn không mà đòi đi?”

Tiêu Khung Diễn ngẩn người. Tuy anh ta là người máy vũ trang tương đối mạnh, có thể đập Hắc Long nát bét, nhưng tốc độ không phải là sở trường của anh ta.

“Cô có nhìn thấy Tiểu Kiệt không?” Cố Tế Sinh đột nhiên hỏi Cẩn Tri.

Cẩn Tri lắc đầu. Những hình ảnh vụn vặt qua não bộ của cô không có trẻ em.

Cố Tế Sinh mỉm cười: “Tức là thằng bé đã được cứu thoát.”

Lòng Cẩn Tri nặng trĩu. Anh ta cất giọng dịu dàng: “Cẩn Tri, cô có thể thấy tương lai nhưng không nhìn rõ trái tim của người Nano. Đối với tôi, sự an nguy của bọn trẻ còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình.”

Cố Tế Sinh nhẹ nhàng rút tay về: “Đây cũng là trách nhiệm của một người thầy, không cần các vị gánh vác thay.”

Nói xong, anh ta quay người đi ra ngoài. Đúng lúc này, Nhíp Sơ Hồng đột nhiên chạy tới, tóm lấy vai Cố Tế Sinh đẩy về phía sau rồi định lao đi. Nhưng tốc độ của anh làm sao nhanh bằng người Nano.

Thân thể Cố Tế Sinh nhanh chóng tan biến thành vô số hạt nhỏ xoay tròn, tựa như sao băng hay cầu vồng. Dòng hạt quay đầu, đâm vào Nhíp Sơ Hồng, khiến anh lùi lại phía sau mấy mét. Nhíp Sơ Hồng đau đớn kêu một tiếng: “Tế Sinh!” Tuy nhiên, dòng hạt đã lao về phía Hắc Long và Tiểu Kiệt.

“Dự cảm của cô ấy chưa chắc đã chuẩn.” Không trung vang lên giọng nói nhẹ nhàng của anh ta: “Tôi sẽ tự tay giết chết Hắc Long.”

Mọi người đều đuổi theo nhưng làm sao có thể bắt kịp Cố Tế Sinh. Chỉ trong chớp mắt, anh ta đã ở trên đỉnh đầu Hắc Long.

Hắc Long lập tức lia con dao về phía cổ Tiểu Kiệt. Cố Tế Sinh nhanh như chớp, biến thành mũi tên màu bạc sắc nhọn, đâm vào khắp người Hắc Long.

Hắc Long hét lên một tiếng đầy đau đớn. Vai, cánh tay, cổ tay, bụng, hai chân hấn đã bị đâm thủng, máu chảy lênh láng. Hấn lập tức tức buông Tiểu Kiệt, con dao tuột khỏi tay, người đổ vật xuống đất.

Dòng hạt lượn một đường cong tuyệt đẹp, rồi tụ vào nhau hợp thành Cố Tế Sinh. Anh ta lập tức bế Tiểu Kiệt lên. Thím Tôn khóc nức nở, lao đến ôm cháu nội.

Đúng lúc này, mọi người cũng chạy đến nơi. Thấy Hắc Long nằm thoi thóp dưới đất, còn Cố Tế Sinh chẳng hề hấn gì, mấy người đàn ông đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ riêng Cẩn Tri sắc mặt vẫn nặng nề.

Cố Tế Sinh ngẩng đầu, mỉm cười với bọn họ: “Tôi đã nói rồi, làm sao tôi có thể chết...”

Tiếng anh ta dừng ở đây, bởi vì một thanh kiếm ánh sáng dài và sắc nhọn đã đâm xuyên qua ngực anh ta. Cố Tế Sinh trợn mắt, từ từ cúi đầu, nhìn Tiểu Kiệt trên tay mình.

Tiểu Kiệt nhếch miệng nở nụ cười lạnh lùng. Giây tiếp theo, thân thể nó tan rã, biến thành dòng hạt màu đen. Hắc Long đang thoi thóp dưới đất đột nhiên bật dậy, cũng biến thành dòng hạt Nano đen tuyền rồi phân thành vô số mũi tên bắn vào toàn thân Cố Tế Sinh. Trong khi đó, cánh tay phải của thím Tôn cũng tan ra, nhanh chóng ghép thành thanh kiếm ánh sáng đâm xuyên qua đầu anh ta.

Cố Tế Sinh hoàn toàn bất động. Tất cả xảy ra quá nhanh, Cẩn Tri và mọi người như bị sét đánh trúng, nhất thời không thể thốt ra lời.

“Không...” Tiêu Khung Diễn kêu lên một tiếng, gương súng la de bắn về phía ba người Nano loại hình chiến đấu kia. Trang Xung cũng giương cây cung, bắn tới tấp, chẳng cần biết có tác dụng hay không. Nhiếp Sơ Hồng mặt mũi tái nhợt, chạy về phía Cố Tế Sinh. Lòng ngực đau buốt, Cẩn Tri cũng lao đảo chạy theo anh.

Nhưng tất cả đã quá muộn. Ba người Nano đồng thời rút vũ khí, khiến Cố Tế Sinh ngã xuống đất. Một mảnh hình bầu dục màu trắng từ ngực trái anh ta bay ra ngoài.

“Con chip kia!” Tiêu Khung Diễn nói.

Người Nano đóng giả làm Tiểu Kiệt lập tức giơ tay bắt lấy. Sau đó, cả ba biến thành dòng hạt hình mũi tên bắn thẳng về phía khu rừng, biến mất trong giây lát.

Nỗi đau như thủy triều vô biên vô tận nhấn chìm trái tim mọi người. Nhiếp Sơ Hồng quỳ xuống, muốn ôm Cố Tế Sinh nhưng không biết làm thế nào. Cẩn Tri ngồi bệt bên cạnh, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má. Trang Xung và Tiêu Khung Diễn cũng đau đớn khôn nguôi. Còn đám người máy tí hon đều chạy đến, miệng phát ra tiếng hức hức, đồng thời ra sức kéo anh ta dậy.

Tuy nhiên, Cố Tế Sinh không hề nhúc nhích. Vào thời khắc này, ánh mắt anh ta vô hồn, đầu bị thùng một lỗ, thân thể nát vụn thành những hạt nhỏ xoay tròn quanh mọi người. Sau đó, anh ta đột nhiên đảo tròn mắt, như nhìn bọn họ, cũng tựa hồ đối về phương xa. Khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên: “Cẩn Tri, thì ra cô thật sự... có khả năng biết trước tương lai...”

Cẩn Tri ôm miệng nghẹn ngào. Giọng Cố Tế Sinh yếu dần: “Nhưng sao tôi... cảm thấy buồn quá...”

Tiêu Khung Diễn vội lên tiếng: “Anh hãy kiên trì, đừng nói chuyện nữa, cố gắng giữ chút năng lượng cuối cùng. Tôi sẽ giúp anh tu sửa. Tôi là bác sĩ quân y rất giỏi đây.”

Đúng lúc này, trên bầu trời vụt qua một tia sáng, một chiếc máy bay chiến đấu của người ngoài hành tinh hạ xuống trước mặt bọn họ. Ứng Hàn Thời mở cửa nhảy xuống, Cẩn Tri nhìn anh qua làn nước mắt.

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, anh phảng phất hóa đá trong giây lát. Tiêu Khung Diễn mếu máo: “Ngài chỉ huy! Em xin lỗi đã không trông chừng anh ta, để anh ta ra ngoài. Con chip cũng bị chúng cướp mất rồi!”

Ứng Hàn Thời nhanh chóng đến bên Cẩn Tri, gương mặt như bị phủ bởi một lớp băng giá lạnh. Anh bế Cố Tế Sinh lên, đồng thời nói với Tiêu Khung Diễn: “Tiểu John, lập tức chuẩn bị phẫu thuật.”

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Xin đừng sợ hãi

Trời vẫn còn tối lơ mờ, cả dãy núi vẫn sừng sững ở đó. Trong sân trường, ngọn đèn vàng bật sáng từ đầu đến cuối.

Trong căn phòng khép chặt cửa, Tiêu Khung Diễn đang tiến hành ca tu sửa cho Cố Tế Sinh. Nhiếp Sơ Hồng ngồi ngoài sân, vùi mặt vào lòng bàn tay, còn Trang Xung cũng yên lặng ngồi cạnh anh.

Cẩn Tri đứng dậy đi ra ngoài. Trước mặt cô là ruộng bậc thang trải dài, vài con đom đóm lập lòe. Ứng Hàn Thời ngồi trên một tảng đá lớn, cái đuôi thồng xuống. Cô đi đến ngồi cạnh anh.

Rõ ràng mới chỉ xa nhau một lúc, trước đó, người đàn ông này còn thì thầm bên tai cô. Vậy mà sau khi chứng kiến cảnh tượng thảm khốc, lúc gặp lại anh, cô có cảm giác như xa cách cả một kiếp người.

Cẩn Tri ngoảnh đầu về phía Ứng Hàn Thời. Bóng dáng anh toát ra một vẻ cô độc đến mức cô bất giác thấy trong lòng nhói đau.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Cô hỏi nhỏ.

Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước: “Tôi... đã không thể bảo vệ anh ta.”

Cẩn Tri im lặng. Não bộ chợt hiện lên hình ảnh Cố Tế Sinh bị ba người Nano tấn công, cô liền nhắm mắt. Một lúc sau, cô mở mắt ra, lặng lẽ đưa tay sờ đầu Ứng Hàn Thời.

Anh vẫn ngồi bất động. Bàn tay Cẩn Tri lướt qua mái tóc, dừng lại ở đôi tai thú của anh: “Chuyện này không phải lỗi của anh.”

Anh từ từ quay sang cô. Bởi vì trời tối nên cô không nhìn rõ vẻ mặt người đàn ông, chỉ cảm thấy đôi mắt anh chứa một tâm tình nào đó.

Giây tiếp theo, anh ôm cô vào lòng. Lòng ngực anh giá lạnh, bàn tay đặt trên vai cô cũng mát rượi. Toàn thân Cẩn Tri bị bao vây bởi mùi đàn ông của anh. Rõ ràng anh rất dịu dàng nhưng tự nhiên cô lại không thể động đậy.

Cô lắng nghe nhịp tim của anh lẫn của mình, tựa như vòng tay anh là một thế giới nhỏ yên bình. Một cảm giác ngọt ngào xen lẫn đau đớn tràn ngập trong lòng Cẩn Tri. Cô ngồi bất động, nhìn về phía sân trường, viền mắt ươn ướt.

Cẩn Tri từ từ ngẩng đầu. Mặt cô lướt qua ngực, cổ và cằm Ứng Hàn Thời. Hơi thở của anh rất gần, hai người chạm đầu mũi vào nhau, thời gian tựa như dừng lại ở giây phút này.

Sau đó, Ứng Hàn Thời bắt ngờ hôn người con gái trong lòng. Đôi môi mềm mại và mát lạnh của anh phủ lên miệng Cẩn Tri. Anh dùng đầu lưỡi tách đôi môi cô, tiến sâu vào tìm kiếm sự hưởng ứng của cô. Nụ hôn này rất dịu dàng nhưng kiên quyết, chứ không dè dặt như lần trước.

Cẩn Tri biết rõ không nên hôn anh. Anh là người ngoài hành tinh, anh và cô vốn không cùng một thế giới, không nên có quan hệ dây dưa. Tuy nhiên, có lẽ do bóng đêm mang lại cảm giác cô độc, do thời khắc này quá yếu đuối và đau lòng, cô không muốn đẩy anh ra, mà để mặc anh nắm lấy hai tay mình, hôn càng sâu hơn.

Trong một nỗi khát khao khó diễn tả thành lời và bị lạc mất phương hướng, Cẩn Tri cử động đầu lưỡi quẩn lấy anh. Ứng Hàn Thời vẫn mở mắt nhìn cô. Đôi mắt anh sâu thẳm dưới bầu trời đêm.

Một lúc sau, anh chuyển sang ôm thắt lưng cô, để cô tựa người vào tảng đá rồi lại cúi xuống hôn mãnh liệt hơn. Lần đầu tiên trong đời, Cẩn Tri biết thế nào là ý loạn tình mê. Toàn thân cô mềm nhũn trong vòng tay và cả sự dịu dàng của người đàn ông, không muốn thoát ra.

“Tiểu Tri!” Ứng Hàn Thời khẽ thì thầm bên tai cô. Cẩn Tri thở dốc, “ùm” một tiếng.

Anh buông người cô. Cẩn Tri nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng. Lúc này, trời sáng hơn một chút nên cô có thể thấy rõ, gương mặt anh đỏ ửng, ánh mắt dịu dàng như tình tú chiếu rọi xuống mặt hồ.

“Tiểu Tri, tôi...”

Cẩn Tri nín thở chờ anh nói tiếp. Đúng lúc này, thanh âm xúc động của Trang Xung vọng tới: “Tri, ca phẫu thuật kết thúc rồi. Hai người mau lại đây đi!”

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời giật mình. Anh lập tức ôm cô, phi nhanh về ngôi trường. Tiêu Khung Diễn đứng ở cửa căn phòng nhỏ, vừa tháo găng tay vừa cất giọng ừ ừ: “Anh ta đã sống sót, tuy nhiên...”

***

Cẩn Tri cùng Ứng Hàn Thời đi vào căn phòng tạm thời trưng dụng làm phòng phẫu thuật. Không khí vẫn còn nồng nặc mùi thuốc khử trùng. Cố Tế Sinh nằm trên giường bệnh, hoàn toàn trở lại dáng vẻ bình thường. Những vết thương và chỗ hỏng hóc trên thân thể anh ta đã biến mất. Anh ta nhắm mắt, tựa như đang trong giấc ngủ say. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đứng yên bên cạnh.

Tựa như giật mình tỉnh giấc, Cố Tế Sinh từ từ mở mắt. Đôi mắt anh ta trong trẻo lạ thường. Anh ta ngoác nhìn mọi người. Nhiếp Sơ Hồng liền nắm tay anh ta: “Có nhận ra tôi không?”

Cố Tế Sinh im lặng nhìn Nhiếp Sơ Hồng chăm chú. Một lúc sau, anh ta ngoác miệng, nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ và ngây thơ.

Mọi người đều giật mình. Tiêu Khung Diễn thở dài: “Tôi có thể sửa chữa thân thể anh ta. Nhưng nơi kẻ địch tấn công là vị trí quả tim, cũng là nơi người Nano đặt con chip điều khiển. Thân thể anh ta đã hơn một trăm năm, quá già cỗi rồi, con chip không có cách nào hồi phục, cũng chẳng thể lắp con chip mới...” Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: “Bây giờ, anh ta chỉ có IQ bằng đứa trẻ Trái đất hai, ba tuổi. Ngoài ra, anh ta sẽ vĩnh viễn trong tình trạng này.”

***

Trời đã sáng, ánh dương bao phủ đồng ruộng và trường học. Phía xa xa vang lên tiếng cười nói, tiếng ca hát của bọn trẻ. Chúng đang vui vẻ đi về phía ngôi trường.

Nhiếp Sơ Hồng đã thay sang chiếc áo sơ mi sạch sẽ, đứng ở cổng trường đón bọn trẻ như thường lệ. Chỉ có điều, viền mắt anh thâm quầng, dưới cằm có vết râu chưa kịp cạo. Cẩn Tri, Ứng Hàn Thời và Trang Xung đứng dưới sùnn núi dõi theo anh.

“Thầy Nhiếp, thầy Cố đâu rồi ạ?” Một đứa trẻ hỏi: “Thầy Cố bảo tuần trước em ngoan nên hôm nay thầy sẽ phát kẹo cho em.”

Những đứa trẻ khác nghe thấy liền nhao nhao: “Em cũng muốn kẹo! Em cũng muốn kẹo của thầy Cố!”

Nhiếp Sơ Hồng hít một hơi sâu rồi ngồi xổm xuống, xoa đầu thằng bé: “Hôm nay thầy Cố...”

Anh còn chưa dứt lời, đám trẻ đã chạy ào vào trong trường, hét toáng lên: “Thầy Cố! Kẹo, kẹo!”

Nhiếp Sơ Hồng lập tức quay người. Cố Tế Sinh đã rời phòng. Vừa ra đến sân, anh ta liền bị bọn trẻ bao vây, giơ tay đòi kẹo. Anh ta ngây ra, hai tay buông thõng bên mình, vẻ mặt vô cùng bối rối. Nhiếp Sơ Hồng quay đi chỗ khác, viền mắt đỏ hoe.

Đứa trẻ lớn tuổi nhất phát hiện ra sự bất thường của thầy Cố, lập tức kéo áo anh ta: “Thầy làm sao thế ạ? Tại sao thầy không nói chuyện?”

Cố Tế Sinh ngơ ngẩn, khẽ lắc đầu. Nhiếp Sơ Hồng đi tới, cất giọng nghẹn ngào: “Các em vào phòng học đi, để thầy Cố nghỉ ngơi. Thầy ấy bị ốm rồi.”

Nghe anh nói vậy, bọn trẻ lo lắng ôm chân Cố Tế Sinh: “Thầy Cố làm sao thế?”, “Thầy bị cảm à?”, “Sao thầy chẳng nói gì cả?”

Cố Tế Sinh đột nhiên ôm đầu, lắc nguầy nguậy. Sau đó, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má anh ta. Chứng kiến cảnh tượng này, bọn trẻ khóc òa lên, ôm anh ta càng chặt hơn.

Sống mũi cay cay, Cần Tri liền chạy lên cùng Nhiếp Sơ Hồng an ủi bọn trẻ. Nhưng chúng và Cố Tế Sinh đều khóc nức nở.

“Các em đừng khóc nữa.” Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Nếu các em quan tâm đến thầy Cố thì hãy hát một bài, thầy ấy sẽ cười cho mà xem.”

Bọn trẻ nửa tin nửa ngờ, giơ tay lau nước mắt. Sau đó, chúng cất cao tiếng hát:

“Ngoài trường đình, bên con đường cỏ, cỏ thơm xanh tận chân trời.

Ngon gió đêm thổi phát qua cây liễu, tiếng sáo thật thê lương..”

Đúng lúc này, một giọng hát trầm ấm cất lên, cùng lời ca của bọn trẻ vang vọng khắp núi rừng:

“Chân trời góc biển, bạn bè tri kỷ trôi dạt tận phương nào.

Tận hưởng niềm vui với bình rượu này, đêm nay từ biệt giấc mộng hàn..”

Tất cả mọi người đều nhìn Cố Tế Sinh. Anh ta không khóc nữa, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, hát rất tập trung.

Bọn trẻ đều ngây ra. Một đứa hét lớn: “Thầy Cố khỏe rồi! Thầy Cố hát rồi kìa!”

Bọn trẻ mừng rỡ vỗ tay hoan hô. Cố Tế Sinh càng cười tươi hơn, hát hết bài này đến bài khác.

Nước mắt chảy dài xuống gò má Cần Tri. Cô quay sang một bên, giơ tay che mắt. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đứng bất động một chỗ, viền mắt ngân ngấn.

Ứng Hàn Thôi đứng trên dốc núi, hình bóng tựa như cây thông cô độc. Một lúc sau, anh đi đến bên Cố Tế Sinh, quỳ một chân xuống, cầm tay anh ta, nói rành rọt từng từ một:

“Tôi sẽ tìm về cho anh thứ anh đã đánh mất, sẽ bảo vệ thứ anh trân trọng.

Anh sẽ nhìn thấy mặt trời mọc mỗi ngày, nhìn thấy các vì sao vĩnh viễn chiếu sáng.

Với danh nghĩa Tinh Lưu, lời hứa này là mãi mãi.”

Cần Tri lau khô giọt lệ, phóng tầm mắt về phía xa xa. Bầu trời trong xanh như mới được gột rửa, mây trắng lững lờ trôi, rừng núi xanh mướt trải dài đến vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Người Láng Giềng Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.